

כדורגל

תולדות

תקופת המנדט

השם הפועל ניתן לראשונה לקבוצת ספורט של פועלים שהתארגנה ב-24 באפריל 1924 בחיפה. חבריה היו יוצאי המכבי ותנועת ספורט הפועלים באוסטריה (א.ס.ק.א), וכן חברי קבוצות פועלי בניין "אחזה", "חוצב", "בנאי א'", "בנאי ב'" וחבורת העמק. באספה המכוננת נכחו 36 איש, והמחלקה הראשונה שהוקמה הייתה זו של הכדורגל. זמן קצר לאחר הקמתה, באחד במאי 1925, התקיים המשחק הראשון של הפועל חיפה, והיא ניצחה בתוצאה 0:1 את קבוצת פועלי הרכבת.

הפעילות הארצית שנערכה באופן בלתי רציף ולא מאורגן כללה משחקי ידידות עם קבוצות יהודיות ובריטיות ומשחקי גביע מקומיים. סוערים במיוחד היו המשחקים שהתקיימו נגד מכבי חיפה. העוינות ששררה בין האגודות, בעיקר מאז התקופה שבה פרשה הפועל ממכבי (שאלהיה היא הסתפחה עם היווסדה) הביאה לא אחת לגילויי אלימות במשחקים ביניהן. כך למשל, במשחק שהתקיים

צילום ראשון של קבוצת הכדורגל של הפועל חיפה מ-1925

ביוני 1926 עזבו שחקני מכבי את המגרש במחאה על החלטת השופט ונטלו עמם את מחצית הסכום מהקופה. אנשי הפועל תבעו בבתי המשפט את מכבי בפרשה זו, והיא זכתה אז לחשיפה תקשורתית נרחבת. בעקבות ביקורה של קבוצת הפאר היהודית "הכוח וינה" בא"י בשנת 1925 זכתה הפועל חיפה לחיזוק רציני בדמותו של יעקב (ינה) שטרן, החלוץ המרכזי המצטיין. שטרן, שכבר אז הפגין נתונים של כוכב על, הסכים לקבל על עצמו את עול ההולכה של קבוצתו החדשה בצעדיה הראשונים.

הפועל חיפה הייתה בתקופה זו קבוצת הכדורגל הראשונה של הפועל שהפכה לגורם בכדורגל הארץ-ישראלי. היא הייתה קבוצת הפועל הראשונה שהשתתפה במשחקי הגביע הארץ-ישראלי שאורגנו בראשית שנות העשרים על ידי הבריטים. לצד שלוש קבוצות נוספות ממכבי (פ"ת, ת"א וירושלים) ייצגה הפועל חיפה את הכדורגל העברי, והעפילה לשלב הגבוה ביותר שהשיגה קבוצה עברית עד אז. במשחק חצי הגמר במאוס 1927 היא נוצחה 3:2 על ידי המפקדה הצבאית העליונה שישבה ברבת עמון.

ב-1928 הוקמה ההתאחדות לכדורגל בארץ ישראל, ותאריך זה צוין כראשית הפעילות הרשמית של ענף הכדורגל בארץ. בשנה זו נערכו לראשונה משחקי הגביע הארץ-ישראלי של ההתאחדות. הפועל חיפה נוצחה באותה השנה בחצי הגמר על ידי מכבי ירושלים (1:0), שנוצחה בגמר על ידי הפועל תל-אביב, ובשנה לאחר מכן היא נוצחה שוב בחצי הגמר בהתמודדות עם אותה הקבוצה (2:0).

הפועל חיפה הייתה גם קבוצת הפועל הראשונה שהתמודדה מחוץ לגבולות המנדט. במאוס 1928 היא שיחקה בביירות נגד קבוצת האוניברסיטה האמריקאית וניצחה 1:4.

ענף הכדורגל הפך באותן השנים לענף הפופולארי ביותר בהפועל. פופולאריות זו עוררה לא אחת מחאות של אנשי השורה בהפועל, שראו בעיסוק המוגזם במשחק זה דבר שאינו עולה בקנה אחד עם רעיון ספורט הפועלים. ההתעניינות הרבה בו גרמה לדחיקתם לשוליים של ענפים אחרים, והביאה את ההמונים לצפות בו במקום לעסוק בספורט אקטיבי, ולעתים אף לנקוט מעשי אלימות. אנשי הפועל לא יכלו לעמוד בפני פרץ הפופולאריות של המשחק ונאלצו להתפשר, גם משום שהוא היה הענף שהניב רווחים לאגודות השונות.

בסוף שנות העשרים ובראשית שנות השלושים הייתה

הפועל חיפה בסיום עונת 1941-1942 וקבלת גביע חיפה;
יושבים (מימין): קליין, חיים, נוסיה, חת, סט (עם הגביע - יחזקאל'ה שולוחוביץ);
עומדים בשורה הראשונה (מימין): ילינק, שמשון, הופר, גורפינקל, מנדלבוים, פישמן, ילינק ק'
עומדים בשורה השנייה (מימין): גינזבורג, מנחם, שטרן, הולמר, הלוי

למשטרה, ושטרן הורחק מכלל פעילות למשך שנה אחת. ב-1932 החלו גם משחקי הליגה הסדירה שנמשכו ברציפות עד לעונת 1940 - 1941, אז הופסקו מפאת מלחמת העולם השנייה. הפועל חיפה השתתפה במשך כל השנים בליגה הראשונה, אך לא זכתה באליפות. באליפות זכו לסירוגין הפועל ומכבי תל-אביב. ב-1934 השתתפה נבחרת ארץ ישראל במשחקים המוקדמים של אליפות העולם, ונוצחה ע"י מצרים בקהיר 7:1 ובתל-אביב 4:1. נציג הפועל חיפה דאז היה גדליה (גזה) פוקס ה"סטופר", כפי שכונה הבלם באותם הימים.

מפגש נוסטלגי אצל האחים מאיר בתל אביב

קבוצת הפועל מתל אביב (שחזקה בעקבות הצטרפות קבוצת הצעירים "אלנבי" לשורותיה) קבוצת הכדורגל הבולטת של הפועל, והיא זו שזכתה ברוב הטורנירים שנערכו אז מטעם ההתאגדות. ההזדמנות הגדולה שניתנה גם להפועל חיפה לזכות בתואר הייתה בשנת 1932, כאשר הגיעה לגמר הגביע הארצישראלי, אחרי שניצחה בחצי הגמר את הפועל תל אביב 2:0. היריבה בגמר הייתה נבחרת המשטרה הבריטית. המשחק התקיים ב-7 במאי במגרש מכבי פתח תקוה, ושפט בו האנגלי בייטון.

במחצית הראשונה הבקיע גייסט מהפועל שער ראשון. במחצית השנייה, ברגע של התקפה חזקה מצד האנגלים, כשהשוער של הפועל קפץ מתוך "המזוזות" לקבל את הכדור, שרק השופט בייטון ופסק בעיטת 11 מטר לטובת הקבוצה האנגלית. וכך סיפר לימים יעקב שטרן, שהיה ראש הקבוצה במשחק הגמר שלא הסתיים, על שהתרחש לאחר השריקה: "אחת ההתקפות האנגליות נסתיימה בבעיטה לשער. שוערנו ולטר יצא לקראת הכדור, אך במקום לתפוס אותו בידיו ולהחזיקו, הדפו בפחד החוצה. השופט חשב, כנראה, שהכדור נהדף ע"י אחד מכדורגלני השדה שהיו בקרבת השער, והורה על נקודת ה-11". השחקנים החליטו להתנגד לביצוע הבעיטה, שטרן הניח את רגלו על הכדור, והשופט שרק לסיום. ההתאחדות פסקה על ניצחון טכני

Football

נס חגיגי במגרש הפועל, במלאת 25 שנה להפועל חיפה

השוער יוליוס קליין והבלם גזה פוקס מהפועל חיפה בקבוצה משותפת חיפה-תל אביב, פריז 1937

השער ונטש. בהמשך המשחק ספגה הפועל שלושה שערים. ביוני באותה השנה הגיעה הפועל לגמר גביע חיפה, וניצחה קבוצה צבאית ששמה "הובס" 1:3 ו-0:4. מנחם שבל ושטרן היו הכובשים מהפועל.

ביולי התקיים משחק במסגרת "גביע המלחמה", ובו ניצחה הפועל את שבאב אל ערב החיפאית 0:2. זה היה הרכבה של הפועל: בן ישראל, ליניק, שמשון, הופר, פוקס, פישמן, גורפינקל, מנדלבוים, שוקה, מנחם ופישר. את שני השערים הבקיע שוקה, ועל השער הגן השוער הצעיר, אריק בן ישראל. כעבור ארבע שנים איבד אריק בן ישראל את מאור עיניו במלחמת השחרור.

ב-1944 פתחה הפועל את הליגה בתנופה, ובמחזור החמישי ניצחה את מכבי פ"ת 1:5, שוקה (4 שערים) ומנחם (שער אחד) היו הכובשים. הפועל חיפה סיימה במקום השני בטבלה, אחרי הפועל ת"א. בשנים שלאחר מלחמת העולם התקיימה רק פעילות בלתי סדירה, וב-1947 יצאה נבחרת הפועל א"י למסע משחקים ממושך בארצות הברית. במשלחת השתתפו שני שחקנים מהפועל חיפה, מנחם שבל ויצחק בן זאב.

מלחמת העצמאות קטעה את פעילות הכדורגל, ורק שנתיים לאחר סיומה, ב-1950, חודשו משחקי הליגה, הפעם במדינת ישראל העצמאית.

יעקב ולטר עם קבוצת הנוער של הפועל חיפה

ב-1938 שוב שובצה ארץ ישראל במוקדמות הגביע העולמי, והפעם התמודדה עם יוון במפגש כפול. גם הפעם נרשמו 2 הפסדים, 3:1 באתונה ו-1:0 בתל-אביב. לנציג היחיד מ-1934, "גזה" פוקס, הצטרפו השוער יוליוס קליין, והחלוצים יעקב שטרן ושוקה ברשדסקי. באפריל 1940 שוב קיימה נבחרת ארץ ישראל משחק בין-ארצי עם לבנון, וניצחה 1:5. הפעם יוצגה חיפה בידי שני שחקנים. לגזה פוקס הצטרף המגן יעקב בראייר.

בראשית שנות ה-40 לא הייתה הפעילות סדירה עקב פרוץ מלחמת העולם, ובליגה החיפאית שהוקמה בתקופה ההיא אנו מוצאים לצד הפועל ומכבי מחיפה, קבוצות כמו הצבא הפולני, הפועל כפר אתא (קריית אתא, היום) בר כוכבא חיפה, בית"ר חיפה וקבוצות "פרטיות" של ה"ה טלפול וריס. להלן דוגמאות אחדות למשחקים של הפועל מאותה התקופה: ב-24.2.40 נערך בתל אביב משחק בין בית"ר ת"א להפועל חיפה בנוכחות 5,000 "מסתכלים", שבו ניצחה בית"ר 2:4. בהרכב הפועל חיפה נכללו: לאופר, שטרן, טילו, גרוסמן, ברויאר, שמשון, פרידמן, יצחק, שוקה, מנחם וגלעד. ב-1941 ניצחה הפועל את מכבי בליגה הסדירה של חיפה בתוצאה 0:2. בהפועל הופיעו לאחר הפסקה פוקס ושטרן, והאחרון כבש גם את שני השערים.

ב-1942 הופסקה הליגה, ובמקומה נתקיימו משחקי גביע ארציים ומקומיים. במסגרת הארצית ניצחה הפועל את טרזאנה חיפה 2:5, והפסידה למכבי ת"א 3:1. במישור המקומי ניצחה הפועל את מכבי 1:4, גברה על 2 קבוצות אנגליות, גולדריקס ופי.וי.אס בתוצאה 0:4 וזכתה בגביע שהוענק לה ע"י ראש העיר, שבתאי לוי.

המציאות בא"י ב-1942 הביאה לכך ששחקנים משלושת מרכזי הספורט, הפועל, מכבי ובית"ר שיתפו פעולה בקבוצה אחת, הגדוד העשירי של הבאפ"ס, וכך דרו בכפיפה אחת אריק כהן, המקשר השמאלי של בית"ר ת"א, עם שלמה פישר הקיצוני השמאלי של הפועל חיפה, זקו ממכבי רחובות ושטרן מחיפה. צבע התלבושת היה, כמובן, כחול-לבן.

ב-21.3.43 התקיים משחק בין הקבוצה האנגלית קורניתיאנס לבין הפועל א"י. שוקה (ברשדסקי) ומנחם (שבל) הבקיעו בתוך שש דקות שני שערים. שוקה נפצע בזמן הבקעת

שנות ה-50: עשור ההתחדשות

פרקש. בקבלת הפנים לקבוצה התורכית שנערכה במועצת הפועלים, קידם את פניהם הח' אבא חושי שאמר: "אני מאחל לשחקני פנרבחצ'ה שתנצחו יפה, ולחברי הפועל, דעו להפסיד יפה ושמרו על כבוד הפועל. הקפידו על המשחק ההוגן..." השחקנים, כנראה, לא כיבדו את דבריו של אבא חושי, שכן ניצחו 1:3 במשחק שיירשם באותיות של קידוש לבנה בתולדות הפועל חיפה. זה היה הרכבה של הפועל: גרואר, קרופוטקין, גרינבאום, שלנגר, זייד, נוימן, פרקש, ראקוצ'י, בן זאב, אהרונובסקי ומרטין. לאחר שהאורחים הובילו 0:1, השווה מרדכי מרטין ל-1:1 ובן זאב וראקוצ'י הוסיפו צמד שערים.

הפועל חיפה בראשית שנות ה-50 נבנתה ברובה מכדורגלנים שזה עתה באו ארצה ישירות מאירופה שלאחר השואה או ממחנות המעבר בגרמניה וקפריסין. היו שדיווחו לקרובי משפחתם טרם הגיעם לחיפה, ואלה יידעו את אנשי הפועל שהמתינו להם עם רדתם מהאנייה. האחרים אותרו במחנות העולים של שער העלייה וסנט לוקס. "דו קנסט שפילען?" (ביידיש: אתה יודע לשחק?) הייתה השאלה שנשאלו כל היורדים מהאנייה.

כך התקבצה החבורה שהניחה, למעשה, את התשתית לקבוצת הפועל חיפה שלאחר קום המדינה. לשחקנים לא הוצע, כמובן, תשלום, אך הם זכו בעבודה מסודרת. "פולנים", ובהם משה'לה הנדלר שמוליק

לאחר מלחמת העצמאות התחדשה בהדרגה הפעילות בספורט הישראלי. הכדורגל, שגם לפני כן היה ענף הספורט הפופולארי והפעיל ביותר בארץ, היה הראשון שהתארגן כדי לייצג את המדינה הצעירה. בספטמבר 1948 הוקמה נבחרת לאומית בכדורגל, שמקצת שחקניה היו עדיין מגויסים לצה"ל. בהזדקת המאמן אגון פולק, יוצא הכוח וינה (שלימים אימן גם בהפועל חיפה), יצאה הנבחרת לארצות הברית למסע משחקים. בנבחרת זו, וגם בזו שבאה בעקבותיה ב-1949 והתמודדה במפגש הכפול עם יוגוסלביה במוקדמות הגביע העולמי של 1950, לא היה ייצוג חיפאי. הרכב השחקנים נקבע על פי מפתח ה"פיפטי-פיפטי", בין מכבי והפועל ת"א (השחקן הנוסף, יצחק גמבש היה מבית"ר ת"א). תופעה זו נמשכה לאורך שנים, כאשר 100 הקילומטרים שהפרידו בין תל-אביב לחיפה היוו מחסום כמעט בלתי עביר שמנע משחקנים חיפאיים להגיע לנבחרת.

ב-1950 החלה התארגנות למשחקי ליגה סדירים. בשנה זו גם התקיים משחק בינלאומי בין פנרבחצ'ה מתורכיה ובין הפועל חיפה, שהורכבה ברובה מעולים חדשים ומשלושה "ותיקים" יותר, יצחק בן זאב, פיני זייד ושמשון

צילום קבוצתי של הפועל חיפה משנת 1950 במגרש הפועל הישן; עומדים (מימין): בן זאב, הנדלר, זייד, אלפסי, קוך, הוכדורף, שלנגר, נוימן. כורעים (מימין): אהרונובסקי, גרואר, גרינבאום

Football

צילום קבוצתי לפני משחק הניצחון המזהיר 1:3 של הפועל חיפה על פנרבחצ'ה

ברקנשטט, יענקלה אהרונובסקי, ואברהמ'לה נסטנפובר, הוסדרה עבודה בנמל, ל"הונגרים" שבחבורה, טיבי נוימן, מרדכי מרטין, לקלי שלנגר וניקלסבורגר, הוצע שירות בחיל הים, וגם ה"רומנים" גרואר והלר לא סבלו מחוסר פרנסה. אליהם צורפו 3-4 צברים או ותיקים כאליעזר קוך, פיני זייד, אהר'לה הוכדורף ושמוליק כהן השוער. בתקופה זו הצטרף להפועל גם שמוליק אורבך מהפועל יפו, שברבות הזמן הפך לחלוץ המרכזי מהטובים בארץ.

הדביקו להפועל חיפה את הכינוי "קבוצת הפליטים" בגלל ריבוי העולים החדשים שהצטרפו אליה, והמפגשים בליגה היו טעונים מתח ונוקשות. באותה השנה נפגשה הפועל גם עם קבוצות מחו"ל. היא סיימה ב-2:2 את משחקה עם א.פ.א. מלרנקה קפריסין, ונוצחה 3:0 ע"י א.י.ק. השבדית. הקבוצה יצאה גם למסע משחקים בקפריסין, וקצרה הצלחה רבה.

בליגה הראשונה שלאחר המלחמה (עונת 1949 - 1950) השיגה הפועל חיפה את המקום השלישי. מן הראוי לציין כי בדרכי שנערך בדצמבר 1950 ניצחה הפועל 1:3, והמשחק הופסק 5 דקות לפני הסיום עקב "התנפלות גסה של מגן מכבי רחמים על מרטין, אשר גרמה להרמת אגרופים". את השערים כבשו ברקנשטט, הוכדורף והנדלר. הקבוצות התל אביביות המובילות שגילו לפתע יריבה ראווה מאזור הצפון,

בעונת 1951 - 1952 הייתה הפועל חיפה קבוצת צמרת שסיימה

הפועל חיפה, 1952;

עומדים (מימין): פריד, שפירא, הנדלר, קוך, שלנגר; כורעים: אהרונובסקי, מרטין, גרואר, נוימן, וקסמן; שוכב: שנייד

המאמן אלי פוקס מתדרך את שחקני הקבוצה. יושבים: זאב שרף, חיים בן שושן, לזר שטינברג

המערך של צ'יק. פירמידה בקריית אליעזר 1958; מלמעלה למטה: פלדשטיין, י' סימנדיריס, בן דוד, בולוס, מ' סימנדיריס, ששון, נסטנפובר, אשכנזי, צ'יקובסקי, גינזבורג, שרף

שוב במקום השלישי, אבל הגיל הממוצע של שחקניה היה גבוה במיוחד. התעורר הצורך לחילוף משמרות, והתשובה נמצאה בקבוצת הנוער הטובה. שחקנים כג'רי חלדי, איקה דיאמנט, זאביק שנייד, אברהם ענתבי, ראובן חיון ומויש'לה פלדשטיין נקראו למלא את השורות.

מחיר הרענון הכפוי והנמרץ הביא לתקופת שפל בקבוצה, ובפרק הזמן שבין העונות 1953 - 1957 מוקמה הפועל חיפה במרכז הטבלה. במהלכן של שנים אלה שובצו שחקני נוער נוספים בקבוצה הבוגרת ונקלטו שחקנים כמיכאל (מיכליס) ועמנואל (לולי) סימנדיריס, אברשה רובינשטיין, גליל גלסברג, שמחה אורן ומשה ששון.

המאמנים שאימנו את הקבוצה במחצית הראשונה של עשור ההתחדשות היו: בונדי גלאנץ, אגון פולאק, שלמה פוליאקוב וגזה פוקס.

ב-1956 הגיע דוד שוייצר כמאמן-שחקן ואחריו אלי פוקס, שחקן מכבי ת"א והנבחרת, שהיה מגדולי הכדורגלנים בארץ. הקבוצה קלטה שחקנים מקבוצות אחרות, כיצחק אשכנזי מהכוח ת"א, ואברהם גינזבורג מהפועל רחובות (שזכה בתואר "מלך השערים" בעונת 1956 - 1957 עם 16 כיבושים) והחלה להתייצב.

בעונת 1957 - 1958 חל מפנה בהפועל חיפה שהטביע את חותמו על הכדורגל הישראלי כולו. זלטקו צ'יקובסקי, מבכירי שחקני הכדורגל בעולם, סיים את ביה"ס למאמנים בקלן, ובתיווכו של דוד שוייצר, מאמנה של הקבוצה בעונת 1956 - 1957 (לאחר מכן יצא גם הוא להכשרתו כמאמן בקלן) הצטרף להפועל חיפה כמאמן-שחקן. "צ'יק", כפי שכוונה בפי כל, שינה את דפוסי האימון במדינת ישראל מן הקצה אל הקצה. היה זה הוא שהביא לשינוי המעמד של הכדורגל בארץ מחובבנות למקצוענות, אם כי עדיין לא במונחים של

קבוצה מעורבת של הפועל חיפה והפועל רמת גן מול טולוז הצרפתית - 1957

Football

היום. בתקופתו הצטרפו לקבוצה שחקנים נוספים שתרמו להעלאת רמתה ובעיקר את רף ההישגים שלה. תחילה היו אלה "ההונגרים" נתן פרסלני, קרול טומשי, וטומי פאלוש שעלו ארצה לאחר פלישת הרוסים להונגריה, וכן ארנון רוקמן, מישל בן דוד, מישל פורטל, זאב שרף, בולוס בולוס, יגו סימנדיריס, אורי ויינברג ושלמה לוי ממכבי, שאחרי שנת הסגר הצטרף גם הוא להפועל.

לקראת תום העשור, בעונות 1959 - 1960, החל לדרוך כוכבו של ראובן (רובי) יאנג. הנער מבת גלים משך את תשומת לבו של צ'יק במשחק נוער מוקדם, וכעבור שבוע כבר שיחק בקבוצה הראשונה. הוא פתח בקריירה מזהירה בקבוצה ובנבחרת, והתקדם עד לתפקיד הקפטן. תקופתו של צייקובסקי נחשבת בעיני רבים כתקופת הזהר של המועדון. בתקופה זו הגיעה הקבוצה לגמר הגביע ב-1958, אך נוצחה ע"י מכבי ת"א 2:0, זכתה בגביע העשור כשהשיגה את התוצאה 0:2 על הפועל ירושלים (השערים – איציק אשכנזי) וסיימה במקומות 2-3 בעונות 1959 ו-1960.

פרק מכובד בתולדות הקבוצה בשנות ה-50 נוגע להשתתפות שחקניה בנבחרת חיפה, שהתכנסה לעתים מזומנות כדי להתמודד עם קבוצות מחו"ל. המתכון היה קבוע. הקבוצות הזרות היו מגיעות ל-2-3 משחקים, האחד נגד הנבחרת הלאומית, והשני נגד נבחרת חיפה. במקרים רבים רשמה חיפה תוצאות עדיפות על אלה של נבחרת ישראל.

השוער פלדשטיין בזינוק לרגלי הרדי ממכבי

צ'יק באימון הפתיחה בעונות 1959 - 1960

1:1 בדרכי שנערך בשנת 1961. שחקני מכבי - גרשוני ושמולביץ, מול גלסברג מהפועל

שנות ה-60: עשור הגביעים

חרוץ ושל הישג מרשים. המאמן יאבור עזב לאחר שתי עונות, ובמקומו בא הבולגרי דימיטרוב. דימיטרוב היה שחקן מפורסם בבולגריה, אבל כמאמן הוא היה חסר ניסיון.

שגיאותיו נראות היום כקורדינאליות: הוא שם דגש בעיקר על כושר גופני, וייתכן שהעומס המיותר שהוטל על השחקנים לפני משחקים גרם לירידה ביכולת הקבוצתית. בתחילת העונה הצהיר שלום קולמן, האיש המרכזי בהנהלה, כי הקבוצה הולכת לקראת חילופי משמרות והצעת הסגל, ועקב כך פרשו שני החלוצים המצטיינים, אברהם גינזבורג ושלמה לוי. כך נוצר המצב שבמחזור ה-22 רק תיקו היה יכול להשאירה בליגה.

ראשיתו של העשור לא העיד על המשכו. עזיבתו של זלטקו צ'ייקובסקי הותירה בקבוצה חלל ריק, שכן צ'יק לקח על עצמו את מרבית המשימות על המגרש, וברמה הגבוהה ביותר. לפאל יאבור, המאמן ההונגרי, שהגיע אחריו בעונת 1960-1961 נכונה עבודה רבה. לרשותו עמד סגל צעיר ומוכשר שכבר ניסיון במעמדי צמרת. הקבוצה סיימה את העונה במקום השלישי, אחרי הפועל פתח תקוה ותל אביב, ושלושה שחקנים שובצו בנבחרת העיר: השוער ארנון רוקמן, המגן השמאלי ליאון קיוביק והרץ השמאלי יצחק אשכנזי. שלמה לוי הוכתר כ"מלך השערים" עם 15 כיבושים. חמישה שחקנים נוספים בלטו במהלך העונה: מישל בן דוד, זיגי בלום, אברהם גינזבורג, משה ששון ורובי יאנג. משחק שזכור עד היום היה הדרכי שהסתיים בתיקו 3:3, לאחר שמכבי הובילה במחצית 0:3.

במהלך עונת 1961 - 1962 הצטרפו לקבוצה שחקנים נוספים ובהם צבי טנדלר, אמיל סאבו ואלכס סוזביץ שעלו מרומניה, משה חביבי שעבר ממכבי חיפה, והצעירים דוד גביסון, יצחק וו'חה, שאלתיאל אוז'לבו ויצחק רזון, שעלו מהנוער. חילופי המשמרות הביאו לירידה בדירוג, והקבוצה סיימה במקום השמיני. שלמה לוי זכה שוב בתואר "מלך השערים", הפעם עם 16 כיבושים. השוער רוקמן והבלם ויינברג השתתפו ב-21 מתוך 22 משחקי הליגה.

עונת 1962-1963 הייתה בעת ובעונה אחת תקופה של כישלון

לאחר האכזבה בליגה - הצלחה בגביע. אבל אפילו ניצחון בדרכי 0:1, אין בכוחו להעלות חיוך על השפתיים

Football

העירונית מכבי. העובדה ששתי קבוצות מחיפה הגיעו לגמר, גרמה לקיום המשחק בקריית אליעזר. הקהל של מכבי קידם את שחקני הפועל בקריאות: "ליגה א', ליגה א'". קריאות אלה דרבנו את השחקנים, וכבר בדקה השלישית הבקיע שמחה אורן שער שהפך לשער הניצחון. באופן זה ייצקף לזכותו של אורן שער הזכייה הראשונה בגביע המדינה שהתרחשה 31 שנה אחרי הגמר שלא הסתיים נגד המשטרה הבריטית ב-1932. לפיכך, למרות הכול, היה יכול המאמן דמיטר דימיטרוב לסכם בסיפוק מסווג את עונתו היחידה בהפועל חיפה.

הלם בקריית אליעזר. הפועל מפסידה במשחק נגד הירידה בסיום עונת 1962-1963, בסופו של דבר הוקפאה הליגה בגלל גילויי שחיתות

בעונת 1963-1964 נפתח עידן מינדה יובנוביץ' שנמשך 4 עונות, ונקטע עם פרוץ מלחמת ששת הימים. על פי המדיניות שהייתה קיימת בהנהלת הקבוצה מאז תקופת צ'ייקובסקי, הובא לחיפה מאמן זר נוסף, והפעם היה זה המאמן היוגוסלבי מינדה יובנוביץ', שהצליח קודם בתפקידו כמאמן בהפועל פתח תקוה. כבר בעונתו הראשונה הגיעה הפועל חיפה שוב לגמר הגביע, הפעם מול מכבי תל אביב. אחרי שתי תוצאות תיקו, התקיים המשחק השלישי בקריית חיים, וחיפה הפסידה 2:1.

הפועל הפסידה למכבי יפו 2:1, ושלחה 11 שחקנים ועוד 9000 אוהדים המומים למקום הלפני אחרון, שממנו יורדים לליגה א'. בעקבות גילויי שחיתות במשחקי הליגה הוקמה "ועדת סריג" שהחליטה על הקפאת הירידות והגדלת מספר הקבוצות בליגה העליונה.

כך נמנעה ירידה של הפועל חיפה לליגה א', לראשונה בתולדותיה.

את העונה סיימה הקבוצה במקום השישי, והשחקנים המובילים היו: ארנון רוקמן, דוד גביסון, ליאון קיוביק, משה ששון, אורי ויינברג, מרדכי פיקר, גדעון גולדברג,

למרות כל זאת, סיום העונה היה משמח יותר מבחינתה של הפועל, כאשר הגיעה לגמר גביע המדינה מול היריבה

הגרלת המגרשים במשחק מול בית"ר תל אביב; בתמונה, שחקני הפועל: דב עצמון וגודי גולדברג

נבחרת חיפה לפני מפגש בינלאומי

מא.ס.ביאליק. בנוסף, הגיעו לקבוצה אבא גינדין, האתלט המצטיין שעלה מפינלנד, עמוס לזובסקי מקריית חיים והשוער בנו נדלר שעלה מרומניה. בדומה לעונת 1962 - 1963, עת ההצלחה בליגה הייתה פושרת, התנחמה הקבוצה בגביע המדינה לאחר ניצחון בגמר על שמשון תל-אביב 1:2 משעריהם של גודי גולדברג והקפטן דוד גביסון, שהניף את הגביע בסיום.

יצחק אנגלנדר, מנחם אורבך, ראובן יאנג ויהודה חדד. בעונת 1964-1965 שיפרה הפועל את מיקומה וסיימה חמישית. לאחר מספר עונות שבהן לא היה להפועל חיפה נציג בנבחרת, היה זה רובי יאנג שהתמקם באגף השמאלי שלה.

בעונת 1965-1966 נסוגה הפועל למקום השביעי, למרות הצטרפותו של דב עצמון מהפועל ירושלים ושל יוחנן וולך

דב עצמון בולם את משה אגמי ממכבי

Football

הכדורגל, שכן זכייה בתארים לא היו בראש מעייניה. תשובת השחקנים הייתה: "שבשבת ישחקו הברזלנים". בשבת זו הפסידה הקבוצה למכבי יפו, ואחר כך איבדה את סיכוייה לזכות באליפות וסיימה במקום הרביעי. לקראת סיום העונה נפרדה הפועל מאחד הסמלים החשובים שלה עם עזיבתו של רובי יאנג לארה"ב. בסוף העונה שובצו 4 משחקני הפועל בנבחרת העונה: השוער יחיאל המאירי, המגן גודי גולדברג, הבלם יוחנן וולך והחלוץ ויקטור יאנג.

עונת 1969-1970 נפתחה בתקוות חדשות, אבל כבר בתחילתה עזב מייק דה יונג מחמת חילוקי דעות עם ההנהלה. במקומו הוצע הפעם מאמן ישראלי, דב מאליס. באופן טבעי חלה ירידה, ורק מאמץ עליון ושער של אבא גינדין במחזור הסיום הותירו את הקבוצה בליגה. נקודת האור הייתה צירופם של יוחנן וולך ויחיאל המאירי לסגל הנבחרת במונדיאל 70. וולך אף שיחק מול שבדיה, המשחק היחיד שבו כבשה ישראל שער במשחקי המונדיאל.

עונת 1966 - 1968 נקבעה מראש לליגה של שנתיים, ונחלקה לשניים. עד פרוץ מלחמת ששת הימים, עדיין עם יובנוביץ כמאמן, נצמדה הפועל למכבי תל אביב עם סיכוי סביר לזכות באליפות. בחלקה השני של העונה הכפולה מונה כמאמן דוד (דו"ה) פרקש, שניסה לשמור על התנופה, אבל בסופו של דבר סיימה הפועל במקום השלישי. שניים משחקניה, רובי יאנג ויצחק אנגלנדר, נטלו חלק בנבחרת לאולימפיאדת מכסיקו 1968.

בהמשך למצעד המאמנים הזרים הגיע בעונת 1968 - 1969 ההולנדי מייק דה יונג. דה יונג שימש ניגוד גמור ליוגוסלבי מינדה יובנוביץ, שהטביע את חותמו במחצית הראשונה של שנות ה-60. תפיסת המשחק של דה יונג הושתתה על משחק טכני ומאורגן. דה יונג דגל בהקניית כושר גופני, כמרכיב עיקרי בבניית הקבוצה. הוא העביר את אימוני הכושר בעצמו, ועיצב קבוצה שהייתה בשלה לאליפות. בעונתו הראשונה סיימה הקבוצה 16 משחקים ללא הפסד. מספר האימונים עלה לארבעה, והם היו קשים יותר. ראש הקבוצה, רובי יאנג, פנה באספת שחקנים להנהלה בבקשה להעלאת דמי האימונים (20 לירות בערך לאימון). תשובתו של הגזבר אריה יבין הייתה: "לא יקום ולא יהיה". אף אחד כאן לא ירוויח יותר מברזלן סוג ג", תשובה זו אפיינה את גישתה של מועצת הפועלים להישגיות של קבוצת

קבוצת הפועל חיפה עם המאמן מייק דה יונג

משתעשעים באימון. מימין: בני אלון, יצחק אינצ'י, יהודה דוד ודב בנדט

הבעיה הייתה היעדר יכולת כספית לרכוש שחקנים מהדרג הראשון, וכך קרה ששחקנים מוכרים פחות, בעיקר מקבוצות בנות של חיפה והסביבה, השלימו את הסגל של קרוב ל-30 שחקנים.

השחקנים היו עדיין במעמד של חובבים, הם זכו לדמי אימונים, נגרם להם הפסד של שעות עבודה והם קיבלו רק פיצוי על חוסר האפשרות להתקדם במקום העבודה. עבור כל אלה זכו השחקנים לתשלום זעום (סדרי הגודל

שנות ה-70: מהתאוששות להידרדרות

לאחר שניצלה מירידה היסטורית לליגה השנייה, פתחה הפועל חיפה את עשור השבעים בתקוות רבות לעתיד. דב מאליס, שהצליח להשאיר את הקבוצה בליגה, עזב, ומינדה יובנוביץ' היוגוסלבי חזר לקדנציה שנייה. שחקנים ששיחקו בקבוצה גם בתקופה הקודמת של מינדה מעידים על שינוי ביחס לתקופתו הקודמת. ייתכן שהשנים שחלפו שחקו את רוחו של המאמן הכריזמטי.

מי שהופקד על הפועל חיפה בראשית שנות ה-70 היה צבי צימט, איש מועצת הפועלים, שהתווה תכנית מפורטת להבראת הקבוצה ולהחזרתה למקומה הראוי, בחלקה העליון של הטבלה. צימט, שלזכותו נזקף ניסיון רב באגודה בעבודה עם מאמנים כצ'ייקובסקי, יובנוביץ' ודה יונג, ביקש לשנות את דפוסי העבודה, הארגון והתשלומים, כך שיתאימו למציאות של שנות ה-70, ויסייעו לשחקנים להפיק מעצמם את המרב.

אחד הצעדים הראשונים היה גיבוש סגל שחקנים רחב, שיאפשר השלטת מדיניות של יד קשה כנגד "כוכבים" שיציגו דרישות חריגות.

בני אלון ויצחק אינצ'י מול שמשון תל אביב

Football

בעונה זו שוב חלו חילופי גברי בסגל הניהול בהפועל חיפה. מינדה יובנוביץ' עזב, ולראשונה בישראל התמנה מאמן גרמני, אובה קלימצ'בסקי, וכן מנהל חדש ישן - יצחק בן זאב.

"קלימה", כפי שכונה בפי כל, חולל מהפכה זוטא בקבוצה. השיטה שנקט - 5-3-2, כאשר המגינים הופכים לשחקני אגף התומכים בהתקפה, הפכה לשיחת היום בחוגי הכדורגל. קלימצ'בסקי מימש את הכלל הידוע לכל מי שמסיים ב"ס למאמנים, שאת השיטה יש להתאים לשחקנים ולא להפך. הוא לקח את אבא גינדין, שהיה חלוץ בינוני בעל בעיטת "תותח", אבל התקשה לתפקד באזורים צפופים של מרכז ההתקפה, ואת מאיר אילוז, אז מגן שמאלי צעיר בראשית דרכו, והציב אותם כשני מגינים תוקפים לאורך הקו. באופן זה גרם לקבוצה להיות התקפית הרבה יותר, ותכונה זו יצרה תנופה במשחק והגברת העניין בקרב האוהדים. בנוסף, הוריד קלימצ'בסקי את יצחק אינצ' מההתקפה לקישור, ואת יהודה דוד ממגן לבלם.

גם בתום עונת 1971 - 1972 סיימה הפועל במקום השישי.

קלימצ'בסקי המשיך גם בעונת 1972-1973. השינוי הבולט בתקופה זו היה בתחילת עידן יחיאל זלץ כמחזיק תיק הפועל במועצה, כשלצדו מונה מוסה לוי כמנהל

של התשלומים שהיו נהוגים באותם הימים נעו סביב 20-30 לירות לאימון ו-3 לירות עבור נסיעות, שגם אותם קיבלו רק יחידי סגולה.

חוסר שביעות הרצון מהמצב הזה הביא לכך שכמה שחקנים החליטו לשבות למשך משחק אחד עקב אי מילוי דרישותיהם. עם השחקנים השובתים נמנו מתי שפירא, גודי גולדברג ומרדכי פיקר. בסוף עונת 1970-1971 סיימה הפועל במקום השישי.

לקראת עונת 1971-1972 הוקמה ועדת עיצוני שהייתה אמורה לבדוק את המצב בכדורגל הישראלי ולהמליץ על דרכים לקידומו. אחד העדים שהופיע בפני הוועדה היה ולטר יעקב, מי שהיה בשנות ה-50 מראשי הקבוצה, אדם שהיה מעורה היטב בסוגיות הניהול של הקבוצות בארץ. ולטר המליץ על שינוי משמעותי במעמד הכדורגלנים, מחובבנות מזויפת למקצוענות למחצה - מוצהרת וגלויה. הוא טען שיש להחליף את הנהלת ההתאחדות לכדורגל, שהורכבה כולה משליחיהם של מרכזי הספורט, ללא שום ייצוג לנציגי הקבוצות. גם ליחסי אגודה-אוהדים, לטעמו, יש להתוות דפוסים חדשים, שיאפשרו דו-קיום מכובד, כדוגמת המצב השורר בעולם הרחב, אבל בארץ, משום מה, זכה לצביון שלילי ומזיק.

פוסטר הזכייה בגביע לשנת 1974; המאמן: יעקב גרונדמן, מנהל הקבוצה מוסה לוי, והפיזיותרפיסט דובי שטיין

הקבוצה. בחלוף זמן קצר החליט המאמן קלימצ'בסקי לעזוב, בעיקר מפאת חילוקי דעות עם מעסיקו במועצת הפועלים. הקבוצה נקלעה לסחרור, השחקנים פתחו בשביתה, ובינתיים מונה איציק אנגלנדר למאמן זמני. לאחר מכן החל לאמן את הקבוצה ג'וני הרדי, מכוכבי שנות ה-60 במכבי חיפה. כל אלה השפיעו במישרין על היכולת הקבוצתית, ורק שחקנים ספורים הצליחו לקדם את מעמדם. אבא גינדין זומן לנבחרת הבוגרת, מאיר אילוז, יהודה דוד ויצחק אייכנר לעתודה, יוסי ליפשיץ ואלי לבנטל לנבחרת הנוער. למרות הטלטלה שמרה הפועל על מקומה בצמרת, וסיימה במקום השביעי. יחיאל זלץ שנכנס לתפקידו בעונה הקודמת, ניצל את הזמן כדי ללמוד את נושא הכדורגל במסגרת ההסתדרות. זלץ הבין שלמאמן תפקיד מפתח בהצלחת הקבוצה או בכישלונה. הוא צירף אליו מתל אביב את יעקב גרונדמן, וזה היה שילוב מנצח. בעונות 1973-1974 חל התהליך של מעבר למקצוענות חלקית, של שינוי הגישה ושל צמיחת הרצון לכבוש את הפסגה. המאמן הנכנס הגדיר זאת כך: "בשנה הראשונה גביע, בשנייה הולכים לאלופות".

דב עצמון מחליף דגלים עם ברטי פוגטס, מכוכבי גרמניה ולימים מאמן הנבחרת. שפט, אברהם קליין

עונת 1977; המאמן אורי ויינברג מנסה להביא את אהוד בן טובים "מלך שכונת התקווה" להפועל

Football

הפעם הכדור נכנס. השוער בניש ושחקני ההגנה, גינדין ואילו אינם מצליחים למנוע שער

עזיבתו של יחיאל זלץ את המערכת החזירה אותה שנים לאחר, משום שההישגיות לא עמדה בראש מעייניהם של האחראים. הפועל נקלעה למאבקי תחתית, אבל עשתה זאת בהגינות בזמן שקבוצות נוספות קנו ומכרו משחקים ללא הפרעה.

ב-17 למאי 1977 ניצחה הפועל את מכבי פ"ת 0:4, והבטיחה עונה נוספת בליגה הלאומית. כעבור זמן מה התברר שאחד משחקני פתח תקווה נטל שוחד. זה היה פעמון האזהרה שצלצל באוזני כל מי שהיה קשור בקבוצה, אבל בסופו של דבר, הצליח לעכב את הנפילה רק באופן זמני. מבחינה אישית הייתה זו השנה של אלי לבנטל, שבנוסף להצטיינותו בקבוצה, שיחק בנבחרת ישראל שהופיעה בטורניר האולימפי במונטריאול שבקנדה.

אחד הצעדים הראשונים שננקטו בעונת 1977-1978, היה מינויו של אורי ויינברג למאמן הקבוצה. ויינברג, שחקן עבר מצטיין בשנות החמישים-שישים, היה הראשון שזכה לקבל את שרביט האימון בקבוצת האם שלו. הפיכתו של שחקן מצטיין למאמן היה מקובל באגודות רבות בארץ. אולם הזעזוע המשמעותי יותר היה פרישתם של שניים מסמלי האגודה לאורך שנים, איציק אנגלנדר ויוחנן וולך, שחצו את הכביש ועברו למכבי. מעבר כזה נחשב באותם הימים לבגידה של ממש (ראו כתבה בהמשך). השניים הציעו להסתדרות לשאת בעול של ניהול הקבוצה בנוסף למשחק הפעיל, אך נדחו.

המטרה הושגה בחלקה הגדול. הפועל זכתה בגביע של שנת 1974 בזכות שערו של יוסי ליפשיץ בהארכה (במשחק נגד הפועל פתח-תקווה), סיימה במקום השישי בליגה, ובעונת 1974-1975 השיגה את המקום השני, הדירוג הגבוה ביותר מאז עונת 1958-1959.

לאחר עזיבתו של יעקב גרונדמן החל לאמן את הפועל חיפה נחום סטלמך, מגדולי הכדורגלנים של ישראל בכל הזמנים.

סטלמך לא הצליח ליצור בקבוצה את הרוח הקבוצתית, אחד המאפיינים הבולטים של הקבוצה בתקופתו של המאמן יעקב גרונדמן, ושחקנים דאז מעידים שהייתה להם הרגשה "שבאו לסתת אבנים".

על אף כל זאת, הצליח סטלמך לשמור בעונתו הראשונה, 1975-1976, על המקום השלישי בתום העונה. התוצאה של המצב החברתי העגום בקבוצה הייתה התהוותם של מחנות. חלק מהשחקנים חשו כי קיימת העדפה מצד האגודה והמאמן לשחקנים אחדים. תחושה זו עוררה קנאה וחשדנות בקרב השחקנים שהיו אמורים לפעול במגרש ברוח צוות ובעזרה הדדית. באופן מקרי נערכה חלוקה ל"אשכנזים ולספרדים". ייתכן שבעונה זו נבטו זרעי הפורענות שהביאו כעבור מספר שנים לירידת הקבוצה לליגה השנייה, בפעם הראשונה בתולדותיה.

בעונת 1976-1977 התחלף מחזיק תיק הפועל, ובמקומו של זלץ נבחר אברהם המאירי. נחום סטלמך המשיך לאמן עונה נוספת, והבעיות החברתיות רק החמירו.

מוטל'ה שפיגלר, את שלום שוורץ ואת יעקב שני (פרופסור) בתוספת מספר שחקני נוער כשלומי שטיקר, בועז בן נון, רונן רוקמן ואחרים.

הקבוצה שיחקה כמו אלופה בדרך, ורק פציעות קשות של שחקני מפתח כשלום שוורץ ומאיר אילוז (שעל פציעתו אמר הרופא בבית החולים ש"זה נראה יותר כמו מוקש נעל מאשר פגיעת ספורט") הביאה לעצירת התנופה. באופן זה סיימה הפועל במקום החמישי. בעונה שאחריה החלה הידרדרות שהסתיימה כעבור שנתיים בירידה לליגה השנייה.

העונה שחתמה את העשור לא הייתה מרשימה במיוחד. המאמן שמואל פרלמן ניסה לשמור על ההישגים אך ללא הועיל, ושוב הוזעק שפיגלר לקראת הסיום, רק כדי להשאיר את הקבוצה בליגה. גם דבר זה לא הסתייע לאורך זמן.

הסדק הראשון שנפער ב"חומת הברזל" של מועצת הפועלים היה ההסכמה למנות את אמנון צידון כיו"ר המחלקה, בלי לוותר על מרבית הסמכויות שנשארו בידיה.

צידון, שהיה משוחרר מהמסגרת הקיימת במשך שנים, ניסה להחדיר מאפיינים "קפיטליסטיים" בניהול קבוצה השייכת למרכז הפועל. הקבוצה יצאה למחנה אימונים בגרמניה, והתארכה אצל קבוצתו של מאמנה הגרמני, אובה קלימצ'בסקי.

בסגל שולבו שחקני נוער, בוגרי קבוצת הנוער שזכתה באליפות ב-1975, ובהם אבי קאופמן, אבי ליפשיץ, יוסי ווטשין, נתן בן חמו ורחמים סלע.

חילוף המשמרות היה הכרחי נוכח פרישתם של מספר ותיקים. בנוסף לאנגלנדר וולך, פרשו גם בני אלון וליאון גרוס.

במחנה האימונים בהומבורג – סאאר שררה אווירה נעימה, ואף הושגו תוצאות טובות. בהמשך העונה החלו חריקות בקבוצה, ולקראת סיומה הוזעק לעזרתו של אורי ויינברג מוטל'ה שפיגלר.

הקבוצה סיימה במקום ה-12, ואמנון צידון דרש להביא את דוד שוייצר, אז המאמן מס' 1 בליגה הלאומית, להפועל חיפה לקראת העונה 1978 - 1979.

שוייצר ביקש לקבל "שולחן נקי", ולפיכך הוחלפו כל בעלי התפקידים באגודה, ושוחררו לא פחות משבעה שחקנים. בין העוזבים היו: דב בנדט, ויקטור בוני, נתן בן חמו, מיכה לירון, מאיר ברד ויצחק אדרי. שוייצר הביא אתו את

עונת 1978; דוד שוייצר בוחן את מוטל'ה שפיגלר

Football

שנות ה-80: שתי ירידות ועלייה אחת

חוגגים חזרה ראשונה לליגה הלאומית.
פידה, שטיק, ליפשיץ, קאופמן, חדד, והאוהד מקי גבאי

בית"ר נתניה חיזק את התחושה שחיפה הייתה בדרך לליגה השנייה.

באפריל התחלפו המאמנים, כאשר דוד גוזלן, אף הוא שחקן עבר במכבי חיפה בא במקומו של שמשון שנהר. במשחקו הראשון כמאמן, זכה גוזלן בניצחון על מכבי נתניה 0:1 משער של אלי מיאלי.

ב-16.5.81 הפסידה הפועל למכבי יפו 6:2 וירדה ליגה. ואם לא די בכך לאוהדים המתוסכלים, הרי שמכבי חיפה חזרה ללאומית בתזמון אכזרי. הפועל, שעד לירידה ההיסטורית לליגה השנייה הייתה אחת משלוש הקבוצות היחידות בארץ ששיחקו תמיד בליגה הראשונה עם מכבי תל אביב והפועל תל אביב, החלה להיערך לעונת 1981 - 1982 כשחוסר ודאות מפני הלא נודע הכתיב את מהלכיה.

בעונת 1979-1980 הצליח שפיגלר להשאיר את הקבוצה בליגה הלאומית, וחיפה סיימה במקום ה-12.

במו"מ שנערך לקראת עונת 1980-1981 הציג שפיגלר כתנאי להישארותו דרישות שכר גבוהות, אולם תביעותיו נדחו על הסף. בפגרת הקיץ התחוללה מהפכה זוטא בקבוצה. שחקנים איימו בשביתה, ותבעו להחליף את היו"ר, אמנון צידון. בסופו של דבר, התמנה לוי כרמל במקום צידון, והלה בחר בשמעון שנהר כמאמן הקבוצה.

הוקצו סכומי כסף גדולים לחיזוק הסגל, ונרכשו השוער יעקב אסייג והחלוץ אלי מיאלי תמורת 700,000 לירות. חנניה דהן, שהועדף ע"י המאמן שמואל פרלמן על פני זאחי ארמלי, שוחרר מהסגל. לבנטל שיפר את החוזה שלו באופן משמעותי, וזה עורר התמרמרות בקבוצה. יוסי ליפשיץ חתם על חוזה בסכום של מיליון לירות ברוטו, אבל בפועל היה פצוע מרבית העונה.

ההכנות החלו בעצלתיים ומחנה האימונים ברומניה בוטל. בעקבות זאת הצהיר שנהר שאם לא יהיה ניתן להכין את הקבוצה כהלכה – הוא יפרוש מאימונה.

במשחק הבכורה הפסידה חיפה להפועל כפר סבא 4:0 בקריית חיים, תוצאה צפויה לאור ההכנות הבלתי מספקות. לאחר 12 מחזורים ניצבה הפועל במקום ה-12 עם 11 נקודות, הפועל ת"א במקום הראשון עם 15 נקודות ורמת גן במקום האחרון עם 4 נקודות.

בתום הסיבוב הראשון סיימה חיפה מתחת ל"קו האדום", במקום ה-15, כשלזכותה 17 נקודות. הפסד 3:0 בגביע נגד

הפועל חיפה בעונת 1980-1981. עם המאמן דוד גוזלן. ירידה ראשונה לליגה השנייה

הפועל חוגגת עלייה ומכבי אליפות, באיצטדיון קריית חיים.

הסיום נערך משחק מכריע נגד בית"ר תל אביב בחוץ, שבו המנצחת הייתה אמורה להעפיל ללאומית. חיפה הפסידה 2:0, ואכזבה אלפי אוהדים שבאו לעודד אותה.

עונת 1983 - 1984 עמדה בסימן חילופי גברי בצוות המוביל. אנגלנדר עבר לאמן את בית"ר חיפה, וצירף אליו את האחים ליפשיץ ואת השוער דני פפושדו. אהרל"ה גרשגורן, מכוכבי מכבי חיפה בשנות ה-60 וה-70, הצטרף להפועל, וכעוזרו התמנה איתמר צור. היה ניסיון כושל לצרף שוב את שלומי שטיקר, שעבר בעונה הקודמת להפועל ירושלים, אך הוא נפצע בסיום מחנה האימונים במשחק נגד בני יהודה והושבת לשלושה חודשים. גרשגורן הקנה לקבוצה סגנון של כדורגל התקפי שובה עין, והכול נראה מבטיח.

שבעה מחזורים לפני הסיום נוצר מצב שבו היה על חיפה לנצח בכל המשחקים אם היה ברצונה לעלות, ואכן היא ניצחה. במחזור האחרון היא ניצחה את בית"ר רמלה, כשאבנר חדד הבקיע את שער הניצחון, והפועל חזרה למקומה הטבעי.

גרשגורן המשיך לאמן גם בעונת 1984 - 1985, וצירף את רוני דורה כעוזרו. בגיבויו של יצחק מזר ייצבה הקבוצה קו הגנה איתן, שכלל את יצחק בוזורגי, אבנר חדד, אריה אקרמן, אבי קאופמן והאחים יוסי ואבי ליפשיץ. חיפה כמעט שלא איבדה נקודות במבצרה בקריית חיים, ובסיום העונה התבססה הקבוצה במקום החמישי בליגה הלאומית. אהרל"ה גרשגורן אימן גם בפתיחת העונה 1985-1986, ויצחק

שבוע ימים לאחר סיום העונה מונה אורי ויינברג למאמן הקבוצה בפעם השנייה, בטענה כי הוא מכיר היטב את הליגה הארצית. אלי לבנטל נשאר בהפועל, וזאב פלדהיים בא במקומו של כרמל לוי כיו"ר ההנהלה.

הפתיחה הייתה טובה. שני ניצחונות רצופים נטעו תקוות להמשך חיובי. למשחק נגד מכבי נתניה הגיעו 17000 צופים. בשבוע שקדם למשחק נשמעה ביקורת שלמרות שני הניצחונות הקבוצה אינה מציגה כדורגל יפה. ויינברג גרע מן ההרכב את אבי קאופמן ואת רחמים סלע, שמשחקם הושתת על יעילות יותר מאשר על יופי, ושילב שני שחקנים שהיו אמורים להוסיף את נופך היופי למשחק. הפועל הפסידה לנתניה בבית, ובכך החלה סדרת כישלונות שהביאה שוב לחילופי מאמנים. אנגלנדר הגיע במקום ויינברג, טיבי נוימן, שכיהן כמנהל טכני לצידו של ויינברג, עזב את התפקיד וחזר למחלקת הנוער. אנגלנדר הצליח להשאיר את הקבוצה בליגה הארצית.

בעונת 1982 - 1983 התקבלה החלטה לחזור לליגה הלאומית. אנגלנדר נשאר בעמדת המאמן, אבל הצעד המשמעותי יותר היה הצטרפותו של יצחק מזר (מחזיק תיק הפועל במ.פ.ח) למערכת, תפקיד שמילא בהצלחה רבה. בסגל הקבוצה חלו מספר שינויים: אלי לבנטל עבר לבית"ר ירושלים, ואילו עזמי נסאר הצטרף לקבוצה.

במחזור העשירי השיגה חיפה את המקום החמישי עם 18 נקודות, שהוא מספר נקודות זהה לאלה של המובילה, אשקלון. במחזור ה-18 הבקיע שייע פיגנבוים במשחק נגד תל-חנן 0:1, וחיפה עלתה למקום הראשון. במחזור

טבריה הבקיעה שני שערים (שטיקר צמצם 2:1) ועלתה לליגה הלאומית.

גם בעונת 1987-1988 שיחקה הפועל בליגה הארצית. הצוות אנגלנדר, דורה וליאון גרוס נטל לידיה את הניהול המקצועי ושוסטר, שגב וליברמן המשיכו לנהל את הקבוצה בלי שיתופה של ההסתדרות.

עונה זו הייתה שנת הפריצה של טל בן, אולי הכישרון הגדול ביותר שצמח באגודה, ולימים גם השחקן שרשם את מספר ההופעות הרב ביותר בנבחרת ישראל, יותר מאלה שצבר רובי יאנג שהחזיק בתואר זה לפניו. גם בעונה זו עמדה חיפה בסימן עלייה. במחזור האחרון נגד שעריים היה עליה לנצח ולקוות שבהרכב מסוים היא תעלה. אולם התקוות נכזבו, חיפה הפסידה, וההסתדרות חזרה לנהל את הקבוצה.

הקבוצה נקלעה למצב כלכלי קשה, ויצחק מדר הזמין את אבי קאופמן ואת איציק אנגלנדר לשמש כמנהלים. לשניים הוענק תקציב של 50 אלף שקל. רוני דורה היה המאמן, ואף על פי שהקבוצה כבר ניצבה בעמדת ירידה, השכילו קאופמן, אנגלנדר ודורה, להשאיר את הקבוצה בליגה הארצית.

העמותה החדשה שנקראה "אגודת ידידי הפועל חיפה" המשיכה לנהל את הקבוצה עד לעלייתה השנייה לליגה הלאומית בעונת 1991-1992.

מדר הפגין פתיחות, קירבה וחמימות. הוא לא התיימר להיות בקיא בכדורגל, אבל סמך על האנשים שמינה והתרכז בשמירה על התקציב. בשנה זו נקבע תקנון חדש בהתאחדות לכדורגל, והקבוצות נדרשו להסתפק במועט, לקבוע משכורת מירבית לשחקנים ולצמצם בהוצאות. העובדה ששנת 1985 הייתה גם שנה שבה גאתה האינפלציה, הביאה לכך שכל מי ששכרו לא היה צמוד למדד הפסיד כסף. התוצאה המיידית הייתה ששניים מעמודי התווך, השוער גיורא אנטמן והקפטן שטיקר, לא יצאו למחנה האימונים בווינגייט. הצמצומים הורגשו גם באיכות הציוד, כמו גם ברמת הרכש. החיזוק בא מהפועל חדרה בדמותם של אהוד ואנה ועמי אלחדד. העיתונאי ירון גרוס, אוהד הפועל חיפה ולידס יונייטד, יצר קשר עם פיטר לורימר, מוכבי הקבוצה האנגלית ושכנע אותו לבוא לחיפה. הכוונה היתה שיוכל לשחק בקבוצה, אבל ההתאחדות לא אישרה זאת. גרשגורן פוטר ולורימר מונה למאמן.

ללורימר היתה אישיות כריזמטית, ובזכותה שיחקה הקבוצה היטב, אבל סבלה מביש מזל. גם כשחיפה תקפה, היא ספגה שער בכל הזדמנות. בסוף העונה, אחרי שנתיים בלבד, ירדה חיפה שוב לליגה השנייה.

בעונת 1986-1987 אימן את הקבוצה יצחק שום. הקבוצה פתחה בקצב מהיר, והוליכה את הליגה בהפרש של עד 7 נקודות. באמצע העונה ביצע שום מהלך שהאט את קצב ההתקדמות.

שום, שדגל במשחק התקפי, צירף את חיים בן שאנן מבאר שבע, כדי לחזק את אופיו היצירתי של הקישור על חשבונו של אבי קאופמן הוותיק. החילוף הביא לצמצום הפער בצמרת הליגה. במחזור האחרון פגשה חיפה את טבריה במשחק עלייה. בדקה השנייה נפסקה בעיטת 11 מטר לזכותה. רונן רוקמן, שבמחזור הקודם הבקיע מהנקודה הלבנה נגד צפרירים חולון, החמיץ מול מיימון בן-אבגי (לשעבר בהפועל חיפה).

בחזרה הראשונה ללאומית
1983-1984
עם הקפטן - אבי קאופמן

המאמן רוני דורה נישא על כתפי האוהדים

מיידי לאחריו, ואנגלנדר חזר לעמדת מאמן החירום, ולאחר מספר מחזורים הגיע אהרן גרשגורן, מי שהעלה את הפועל ללאומית אחרי הירידה הראשונה. בדצמבר 1990 עמד השליש הראשון בסימן של 30 אחוזי הצלחה, ובמרחק גדול ממכבי יבנה שהובילה את הליגה. בתקשורת תוארה הפועל "כקבוצה ללא נשמה", והיא שילמה את מחיר ההכנה הלקויה. צפירת האזעקה שנשמעה ברחבי המדינה בעקבות התקפת הטילים במלחמת המפרץ הראשונה, הייתה עבור הפועל כמו צלצול הגונג המציל את המתאגרף מנוק-אאוט. גרשגורן ניצל את ההפוגה הזמנית בעיקר להכנה מנטאלית, ואמנם עם חידוש המשחקים ניצחה חיפה בזכות משחק

שנות ה-90: "ימות המשיח"

עשור ה-90 נפתח כאשר הקבוצה נכשלה פעם נוספת בעונת 1989-1990 בניסיונה לחזור ליגה הלאומית, עונה רביעית ברציפות. אמנם סגל השחקנים שעמד לרשות המנהל-המאמן, יצחק אנגלנדר, לא היה מהמשובחים, אבל הרצון לשוב לפסגת הכדורגל הישראלי קינן בלבם תמיד. המציאות שאליה נקלעה הקבוצה הייתה של חוסר בהירות באשר להמשך פעילותה, וצוות הניהול, אנגלנדר-קאופמן, טרם קיבל אור ירוק לגבי עונת 1990-1991. חוסר תכנון לטווח ארוך, היעדר משאבים לבניית סגל שחקנים איכותי ונחוש והלהיטות לקצר תהליכים של בניית קבוצה - כל אלה אפיינו את המצב בהפועל.

כמו תמיד, הפתרון החלקי הגיע בדקה ה-90. קאופמן ואנגלנדר נשארו בצוות הניהולי, רחמים סלע מונה למאמן, והם הצליחו לארגן מחנה אימונים בפויאנה בראשוב שברומניה. הסגל התגבש סביב גרעין איכותי, שבין חבריהם נמנו שחקנים כיוסי קרמר, שהצטרף ממכבי והחליף את רפי אוסמו, אלי בן אמו ורוני מלכה, שכבר שיחקו באגודה לפני כן, והישאם זועבי, שהיה צפוי להבקיע שערים כפי שעשה בקבוצתו הקודמת. אלה, בנוסף לשחקני בית מוכשרים, עמדו הכן לפקודת המאמן, אלא שכאן התחילו הצרות.

רחמים סלע, שפתח את העונה במחנה האימונים, עזב

מודאגים על הספסל - רובי יאנג, יצחק אנגלנדר, אפרים גבאי ומשה אשר. פתיחת עונה גרועה 1993-1994, שהביאה להתערבותו של רובי שפירא בניהול הקבוצה

Football

המאמן דרור קשטן והשחקנים בפתיחת עונת 1994-1995 בכפר סיתרין

להועיל לקבוצה לאורך זמן. הפועל סיימה במקום העשירי, והצלחתה הייתה פחותה מ-50 אחוזים. גם עונת 1991-1992 לא הייתה שונה מקודמתה. ההכנות הכושלות עסקו בעיקר באיסוף ההקצבות שלא התקבלו בעונה שעברה, וביעירות הכרמל הריץ דובי שטיין, המעסה הוותיק ומאמן הכושר לעת מצוא, חבורה של 35 שחקנים. אבי קאופמן העריך שהסגל ייטב מזה של השנה הקודמת, ורוני דורה, המועמד היחיד למשרת המאמן, המתין לאישור מרכז הפועל להבטחת שכרו, ולבסוף זכה בתפקיד.

הקרבה שלא התבסס על תשתית בריאה ולא הבטיח את העתיד. שבוע לאחר מכן הפסידה הקבוצה בבית להפועל חדרה, וגרשגורן התפטר.

לאחר שהמו"מ עם רוני דורה, שהיה הזמין ביותר, לא צלח, חזר אנגלנדר לעמדת המאמן. האמרה "משנה מאמן – משנה מזל", אומתה גם הפעם. הפועל זכתה בניצחון ראשון (על בית"ר נתניה) אחרי ארבעה הפסדי בית. שני ניצחונות נוספים הקנו לאנגלנדר את התואר הזמני "משיח", אבל ברור שכפל התפקידים, יו"ר ומאמן, לא היה יכול

הפועל חיפה בעונת 1995-1996 עם המאמן אברהם גרנט

המאמן הקרואטי איבן קטליניץ בצילום קבוצתי עם הקבוצה בעונת 1996-1997

ביערות הכרמל, שותפו במהלכה לא פחות מ-29 שחקנים: השוער - ואצלב יורקוס; שחקני ההגנה - רוני מלכה, דוד לוי, ארז קירשנר, ערן כהן, מאיר מירו, יעקב לוי, עימאד אבו רוקון, אבנר חדד; שחקני הקישור - חיים לוי, יוסי עמר "הגדול", חיים גבאי, יעיש סוויסה, יוסי עמר "הקטן", מאיר בן מרגי ומשה וענונו; החלוצים - שלמה אדרי, זאהי ארמלי ובני דמתי.

כמו כן שותפו: אילן שקד, משה נחמני, נמרוד רוזלס, עופר אלימלך, רונן רוקמן, גילי ללקין, רפי אוסמו, אריה זלצר, יגאל אפוטה ויעקב פלדשטיין.

וכך עלתה שוב הפועל חיפה לליגה הלאומית. רוני דורה נשאר כמאמן, והרכש הראשון שלו היה טל בנין, ללא ספק הכישרון הגדול של המועדון מאז רובי יאנג.

רובי שפירא איפשר רכש איכותי ויקר, וכך הגיעו לקבוצה גיורא אנטמן, מוטי איוניר, איתי מרדכי, והזרים גורילי וטישנקו.

הפתיחה, אולי בהשפעת העונות הקודמות, הייתה בסימן חולשה. טל בנין התקשה לשחזר את יכולתו הגבוהה במכבי, ולרוע המזל, גם נפצע. פציעה זו לצד האדישות של טישנקו וחוסר התמורה מצד איוניר הביאו לכך שלאחר חמישה מחזורים נזקפו לזכות חיפה רק שלוש נקודות, שהן 20 אחוזי הצלחה.

בהנהלה הבינו שהקו המנחה בבחירת שחקני הרכש היה מוטעה וגם צירופם של ירון כהן ודוד פיוזטי לא הפר לטובת הקבוצה את מאזן השערים. טל בנין החלים ושיפר את יכולתו ויחד עם ואדים טישנקו סחפו אחריהם את הקבוצה, ובזכותם נשארה הקבוצה בליגה (אחרי ניצחון על מכבי פ"ת). ההפסד בגביע להכוה רמת גן חתם עונה זו בהפועל חיפה.

חיפה הפסידה במשחק הראשון בשעריים, אך אט אט התחילה להתייצב, ואחרי שישה מחזורים נמצאה בצמרת בצוותא עם הלאומיות לשעבר, עם בית"ר ירושלים, עם שמשון תל אביב ועם מכבי יפו, שאליהם הצטרפה, למרבה ההפתעה, מכבי עכו.

השחקנים הבולטים בשלבי הפתיחה היו דוד לוי, רוני מלכה, חיים לוי והשוער, ואצלב יורקוס. חוסר היציבות בצמרת אפשר לה לשמור על מעמדה, אף על פי שהפגינה יכולת בינונית. לקראת הסיבוב השני זכתה הקבוצה לחיזוק חשוב בדמותו של זאהי ארמלי, אמנם באיחור של 12 שנה (ראו מסגרת נפרדת). ברם, צמד שערים שכבש בבכורה נגד שעריים, לא הספיקו בסיום, וחיפה הפסידה 3:2. לאחר מכן הפסידה הקבוצה בגביע למכבי עכו, ושוב הפכה השמחה הזמנית לייאוש גמור. סדרת ניצחונות קצרה נקטעה בהפסד צורב, והטלטלה נמשכה. חמישה מחזורים לסיום התמקמה הפועל במקום השני. בית"ר ירושלים הבטיחה את המקום הראשון, ועל המקום השני המקנה את זכות העלייה נאבקו 4 קבוצות: חיפה, שמשון, כפר סבא ועכו.

הסיום היה מעורר התפעלות. אחרי שניצחה את טבריה בחוץ, פתחה הפועל בסדרה של ניצחונות. הניצחון הראשון היה במשחק ביתי נגד הפועל חדרה, עוד "כבשה שחורה" בעיני הפועל, אחר כך ניצחה הפועל את עכו ואת אשדוד, ובמשחק שהכריע והוביל לעלייה, ניצחה חיפה את בית"ר נתניה בחוץ. רוני דורה, שהחל את דרכו בבוגרים של הפועל כעוזרו של גרשגורן בעונת 1984-1985 בליגה הלאומית, נשאר קרוב למערכת, וניסה להחזירה פעמיים למקומה הטבעי – הליגה הלאומית – אחרי הירידה ב-1986. בפעם השלישית, כעבור שש שנים, נשאו מאמציו פרי.

מתוך 35 השחקנים שהחלו את העונה בסדרת הכושר

Football

פוסטר בפתיחת העונה, שבסופה זוכה הפועל באליפות ההיסטורית.
המאמן - אלי גוטמן, מאמן הכושר - דרור שמשון, מאמן השוערים - יהודה כהן, מנכ"ל - אבי קאופמן, מנהל הקבוצה - אפרים גבאי, פיזיותרפיסט - דובי שטיין, משק - משה אשר ואלברט טל שיר, והעסיין - יורי גוריאנוב

אנטמן, טל בנין (לקאן בצרפת), זאהי ארמלי, איתי מרדכי, ולדימיר גורילי, דוד פיזנטי, ירון כהן, אמיר אביגדור, נמרוד רוזלס, רונן רוקמן וערן כהן. רשימת המצטרפים הייתה גדולה עוד יותר: גולן מלול, רונן אזולאי, פרי גרופר, דני מלכין, דני פודגוריאני, נפתלי גבאי, מאיר בן מרגי, ירון גבעול, עירד יאנג (מג'ורג' מייסון), דימה גורמן, טארק אבו רומי, שלומי אלבז ויבגני שאקילוב (מרוטור וולגוגראד). היה ברור שצפויה עונה קשה במיוחד.

הפסד בית במשחק הראשון לבאר שבע, כאשר בהרכב חמישה שחקנים שלא שיחקו מעודם בליגה הלאומית, סימן את קיצה של ההצלחה. במחזור השלישי התקיים הדרכי נגד מכבי, במשחק שזכה לכותרת "מגעיל אבל לגיטימי". במשחק זה שותפו שחקנים שלחמו כדי לשבש את מהלכי הכדור של היריבה, שעל פי ההיכרות איתה נחשבה עדיפה עשרות מונים.

בשורות הפועל היו ארבעה יוצאי מכבי: דוד לוי, אורי גרופר, דני מלכין וירון גבעול, אבל גם ארבעה שזו הייתה הופעתם הראשונה בלאומית: השוער רונן אזולאי ושחקני ההגנה מאיר בן מרגי, נפתלי גבאי ומשה אסולין. המשחק הסתיים ב- 0:0, והתקשורת "צלבה" את הפועל. יאנג הדף את הביקורות הקטלניות, באומרו "שכל אחד משחק עם הכלים שבארסנל שלו".

כעבור שבוע הובסה הפועל 7:0 בידי מכבי תל אביב, וניתן האות לעזוז שנועד להציל את הפועל מקריסה. רובי

השנה הסתיימה בחילוקי דעות בהנהלת הקבוצה: אנגלנדר התעקש להביא את יענקל'ה גרונדמן במקום דורה, וגם שמו של רובי יאנג הועלה.

רובי שפירא, שבתחילת העונה הייתה מעורבותו סמויה, איים כי יפסיק כל קשר עם המועדון אם לא יתאפשר לו לצרף אנשים נוספים לעמותת הידידים של הפועל חיפה. הוא הבטיח לכבד את התחייבויותיו עד סוף העונה, והסביר כי הוא מעוניין להרחיב את המערכת המקצוענית שביקש להנהיגה בגלוי החל מהעונה שלאחר מכן. הוא הדגיש כי אין בצעד זה משום פגיעה במקומם ובתפקידיהם של אנגלנדר וקאופמן. אנגלנדר וקאופמן התנגדו לכך, הקרע נמשך, וכל צד התבצר בעמדותיו. הוכנה תכנית חירום, התקציב קוצץ והמגמה הייתה התבססות על שחקני הבית ועל שחקנים זולים. למרות חילוקי הדעות סיימה הפועל במקום השביעי.

הקרע בין רובי שפירא לאנגלנדר נותר בעינו, ובעמדת המאמן הוצב מועמד של פשרה, רובי יאנג, אחרי שקאופמן הציע את רוני דורה ואנגלנדר את אמציה לבקוביץ. לבקוביץ דרש שכר גבוה מדי, ואנגלנדר חשב שיאנג יוכל להציב אתגר לחבורת הצעירים, חלקם חסרי ניסיון כלשהו בליגה גבוהה.

בשלבי ההכנה עזבו את הקבוצה השחקנים האלה: גיורא

ה-11 שפתחו במשחק ההכתרה מול מכבי תל אביב, 2:3 לחיפה

בסיסמה "הפועל חיפה החדשה" (ובצל הביקורת הקשה על פזרנות שהוטחה כלפיו בעיתונות) הוחתם דרור קשטן, המאמן המעוטר ביותר בארץ. טל בנין, שכפי שנאמר לעיל, שיחק בקאן, נקרא לשוב לשורות הקבוצה, וראובן עטר, הסמל הבולט של היריבה העירונית, חצה את הכביש, למרות הביקורת של אוהדי מכבי. להפועל הצטרפו ארבעה שחקני נבחרת נוספים: יעקב אסייג, איתן אהרוני, אלון חלפון ועופר טלקר. סביב הבסיס המוצק הזה גובש סגל שחקנים שהיה אמור להוביל את הפועל לדרך חדשה. שפירא החתים גם את רון ציבלין כמאמן הכושר, שכר את המתקן בכפר סיטרין והשקיע ממון רב בהכשרתו לדרישות העידן החדש. הקבוצה התנתקה מאצטדיון קריית חיים, ששימש מעתה את מחלקת הנוער. המטרה המוצהרת הייתה להציב יריבה הולמת מול מכבי בקרב על ההגמוניה החיפאית. עם זאת, נתהוו בקבוצה בעיות מקצועיות וחברתיות. כך למשל, בעמדת הקשר השמאלי הצטופפו לא פחות מארבעה שחקנים: בנין, עטר קושלוק ומלכין. ההתרופפות במרקם החברתי מצאה את ביטוייה ב"קליקה" אהרוני – עטר – בנין, שהייתה למורת רוחם של שאר השחקנים. דרור קשטן לקה בלבו ואושפז, ולאחר המחזור החמישי מוקמה הפועל במקום האחרון. קשטן החלים, אולם הבקיעים הראשונים בפעילות השוטפת כבר הורגשו. טל בנין אהב לשחק כשחקן חופשי במרכז השדה, והתקשה לקבל הוראות טקטיות מחמירות, בעיקר במישור ההגנתי. בסיום השליש הראשון הייתה המציאות רחוקה מהתחזית. ב-10 משחקים השיגה הפועל שני ניצחונות, שני תיקו,

שפירא פיטר את רובי יאנג ויצחק אנגלנדר, החתים את רוני דורה ופתח במסע רכש, למרות המבחר הדל שנותר בשוק השחקנים. דני ניראון היה הראשון שחתם. הפעם האמרה של "משנה מאמן משנה מזל" לא הוכיחה את עצמה, והפועל הגיעה לסיום השליש הראשון עם 26 אחוזי הצלחה, יחס שערים גרוע, שהוא שני רק להפועל בלפוריה בתולדות הליגה הלאומית.

29 שחקנים שותפו בשליש הראשון, מספר זהה לזה שנטל חלק משך כל עונת העלייה של 1991-1992.

בקבוצה ביקשו לחזק את הצד המקצועי ע"י צירוף מאמן בכיר שישתף פעולה עם רוני דורה, ולקבוצה צורף המאמן אמציה לבקוביץ לאחר שהתנהלו מגעים להחתמתו של המאמן ההולנדי הידוע, רינוס מיכלס.

השיפור בקבוצה בא רק באמצע הסיבוב השלישי, אבל עדיין לא היה מספיק כדי להשתחרר סופית מסיטת הירידה. כשנותרו שבעה משחקים לסיום, נזקקה הקבוצה ל-15 נקודות כדי להשיג 50 אחוזי הצלחה, אולם נדנדת התקווה – ייאוש נמשכה, כאשר אחרי ניצחון חשוב בא הפסד, ולבקוביץ הגדיר את תפקידו בקבוצה כשרברב שבא לתקן דוד שמש דולף.

"אתה סותם חור אחד, ומייד נפערים שניים חדשים", הוא קבל. בסוף העונה שיחקה הקבוצה משחק מבחן כפול נגד שמשון מהליגה הארצית, ניצחה 0:3 ברמת גן, הפסידה 1:0 בקריית אליעזר, ונשארה בליגה הלאומית.

אחרי שהפועל ניצלה מירידה, החליט רובי שפירא שבעונת 1994-1995 הוא ישתף בקבוצה רק את מיטב השחקנים.

עוד לפני סיום העונה הפיק שפירא את הלקח נוכח חוסר הגיבוי לדרור קשטן ומיקומה הנמוך של הקבוצה, והצהיר על כוונותיו לעונת 1995-1996.

"היעד שהצבתי לעצמי הוא אירופה. ברור לי שלשם כך נצטרך להשקיע עוד משאבים – מקצועיים, פרסונאליים וניהוליים. הצטרפנו למשפחת "אופל" העולמית, לצד קבוצות כמילאן, פריז סן ז'רמיין וביירן מינכן. נמשיך להשקיע ולפתח את מחלקת הנוער במטרה להתבסס על תוצרת עצמית שתחליף במשך הזמן את שחקני הרכש היקרים שלא תמיד מספקים את הסחורה".

כדי ליצוק תוכן לדבריו, חידש שפירא את חיזוריו אחרי אברהם גרנט, וזה נעתר לבסוף להפצרותיו, והגיע להפועל תמורת כמיליון שקל לעונה. אמנון רז, מאמן נבחרת הנוער, הוחתם גם הוא. המטרה הייתה לבנות אימפריה צעירה שתשתרע מחוף הכרמל בדרום ועד ראש הנקרה בצפון, ולהכשיר תשתית רחבה של שחקנים צעירים מגיל הילדים ועד לנוער, כאשר רק המיטב ישולב בקבוצה הבוגרת. גרנט הביא איתו כעוזר את עמנואל אופיר, שצעד איתו כברת דרך ארוכה בהפועל פתח תקווה ובמכבי תל אביב, ואת גיא עזורי שהחליף את אברי מונצ'ר כמאמן הכושר. ישראל עיני נקבע כמאמן השוערים. במישור המנהלי המשיך אבי קאופמן, יד ימינו של שפירא, כמנכ"ל, אפרים

ונחלה שישה הפסדים. יחס שערים שלילי של 18:15, ושיעור נמוך של 26.6 אחוזי הצלחה.

בתום הסיבוב הראשון חל אמנם שיפור קל, אולם זה לא סיפק את שפירא, והוא החליט לפטר את קשטן על רקע היחסים המעורערים של המאמן עם צמד "הכוכבים" עטר ובנין. לימים, הודה רובי שהייתה זו טעות מצדו לתת גיבוי לשחקנים לרעתו של המאמן.

רשימת המועמדים להחלפתו של קשטן הייתה ארוכה, ושפירא בחר לבסוף בויקו חדד, שהשיג בארבעה משחקים שני ניצחונות ושני תיקו שהם 67 אחוזי הצלחה, (לעומת 31 האחוזים שצבר קשטן לאחר 16 משחקים). חדד צירף לצוות המקצועי את ד"ר מרק ורטהיים, מומחה לתורת האימון, במטרה לשוות לניהול הקבוצה אופי מדעי, דבר שלא היה מקובל כל כך בכדורגל הישראלי. הפועל סיימה את הליגה במקום ה-13, אך רשמה לזכותה הצלחה רבה יותר במשחקי הגביע. בשלב חצי הגמר נגד מכבי נתניה ביקש חדד להחליף את ראובן עטר לפני תום 90 הדקות, אבל זה סירב לרדת. חדד נכנע, עטר נשאר במגרש, ו"בישל" שער ניצחון להישאם זועבי, שהעלה את הפועל לגמר, 21 שנה לאחר שהופיעה לאחרונה במעמד זה. בגמר פגשה הפועל את מכבי חיפה שגמלה לה על ההפסד בגמר הגביע ב-1963, וניצחה 2:0.

משחק ההכתרה; אלי דריקס ממכבי תל אביב מכניע את דודו אוואט. בסיום הפועל מנצחת 2:3

נבחרת חיפה מארחת את מילאן; בתמונה רובי שפירא, משה קצב (אז, שר התיירות) ועמרם מצנע

הנפת צלחת האליפות - אלי גוטמן, רובי שפירא ועמרם מצנע

גבאי שובץ כמנהל הקבוצה, ומשה אשר כמנהל המשק. מינויים חדשים היו של דובי שטיין, הפיזיותרפיסט הוותיק, שחזר לאחר הפוגה, גליל גלסברג שמונה למזכיר המועדון ודרור מרשלקוביץ כדובר.

בסגל השחקנים הייתה תחלופה רצינית. עם העוזבים נמנו אולג קושלוק, קרושנקין, אסייג, מלכין, ערן כהן, רונן אזולאי, אביבי זוהר וייגור. ההרכב הפותח שהסתמן היה: זולטן ווג מן הקבוצה ג'יור בהונגריה בשער, שחקני ההגנה עופר טלקר, אלון חלפון ורן בן שמעון (שנרכש תמורת סכום שיא של 450 אלף דולר) ממכבי פ"ת, דאמיר לז'אק ואחמד מוסא. בקישור: ג'ורג' וובר מאויפשט הונגריה, טל בנין, ראובן עטר ואייל עמר. בהתקפה: עמיר תורג'מן והישאם זועבי. שחקנים מחליפים: קובי דנינו, רמי עזיז, משה אסולין, דני ניראון, אורן פלאש, נמרוד רוזלס, שי הראל ויעקב לוי. עם פתיחת האימונים הצטרפו לכפר סיטרין גם השוער רמי מיימון, שחקני ההגנה דוד אמסלם אסיף בן ישי, ניר סוחר ופליקס חלפון. עם ויאצ'סלב סוקריסטוב בקישור ולירון בסיס בהתקפה נראתה הפועל כהבטחה ממשית.

הקבוצה יצאה למחנה אימונים בגרמניה, ולאחריו המשיכה לאנגליה לפרק אימונים נוסף. במהלך הטיסה מגרמניה לאנגליה התפתחה תקרית, שבעקבותיה נעצרו המאמן גרנט והשחקנים עטר ובנין. לאחר מספר ימים נסגרה הפרשה "מחוסר עניין".

לפני פתיחת המשחקים הצהיר קאופמן בריאיון למקומון "כלבו": "אם השנה אנחנו לא מגיעים לאירופה – אני

הקפטן רן בן שמעון, המאמן אלי גוטמן וראש העיר עמרם מצנע שותפים לטקס עם גברי לוי, יו"ר ההתאחדות לכדורגל

Football

אופ"א. צירופו של נג'ואן גרייב כמגן שמאלי אף היא לא הביאה לשיפור: הפועל הפסידה בדרכי הגומלין למכבי, ובסיום העונה חסרה לה נקודה אחת למקום השלישי, והיא הסתפקה במסגרת המכובדת פחות של האינטרסו.

זאת ועוד, התעוררו בעיות בצוות המקצועי: היחסים בין גרנט ואופיר לבין המנכ"ל קאופמן התערערו על רקע הטענות שהמאמן נעזר בשירותיו של יולי שפירא, שאיננו סוכן שחקנים מורשה, להבאת שחקנים לקבוצה. רובי שפירא, שטען בשעתו כי גרנט עתיד להמשיך בכהונתו עד שנת 2000, שחרר, בסופו של דבר, את המאמן מהתחייבותו להמשיך לאמן, וגרנט חתם במכבי תל אביב במקום דרור קשטן, שהביא דאבל בעונה הקודמת.

את ההכנות לעונת 1996-1997 פתחה הפועל ללא מאמן, ולאחר משחקי יורו 1996 שבהם קצרה קרואטיה הצלחה, הוחתם עוזר המאמן של הקרואטים, איבן קטליניץ. את האימונים עד לבואו העביר ד"ר מילה פרניאטוביץ, מאמן עולה מבוסניה שיצא עם הקבוצה למשחק הראשון במסגרת האינטרסו נגד אלבורג הדנית. קרואטי נוסף שהצטרף היה זלייקו זופטיץ.

כמו בעונות שחלפו מאז הגיע רובי שפירא להפועל, הייתה שוב תחלופה מסיבית של שחקנים. בין העוזבים היו: ווג, לז'אק, עמר, הראל, יעקב לוי, אמסלם ופליקס חלפון. את מקומם תפסו: השוער רפי כהן, גרג קובאץ, ניר שטרית, משה איזנברג, ושחקני הנוער, דודו אוואט, כפיר לייבוביץ, חמודי כיאל ואלון קפלן. הקרואטי דרקו ווקיץ הצטרף בשלב מאוחר יותר, והשלים רביעייה קרואטית בראשות המאמן קטליניץ. במהלך העונה הצטרף גם אבי פס מצפרירים, ובינואר 1997 נרכש גם כרטיס השחקן של דודו אוואט מנצרת עילית תמורת 40.000 דולר.

אלי גוטמן ורובי שפירא, אדריכלי האליפות הראשונה של הפועל חיפה

מתפטר". למחרת נערכת מסיבת עיתונאים שבה נמסר על אימוץ הקבוצה ע"י אופל העולמית, באמצעות חברת UMI, שבראשה עמד האלוף (מיל.) אביהו בן נון.

בשלהי 1995, לאחר אחד עשר מחזורים, היה ניתן לערוך סיכום ביניים. נראה שהקבוצה השילה מעליה את תדמית "הלוזרית", וניכרה ידו המכוונת של גרנט, בסיועו של עמנואל אופיר. לראשונה לאחר 19 שנה ניצחה הפועל גם בדרכי העירוני.

גרנט שהיה מאוכזב מיכולתו של ההונגרי ג'ורג' וובר החליף אותו בדימיטרי אוליאנוב, וזאת לאחר שנדחה ג'ובאני רוסו (שיצורף להפועל כעבור שנתיים), ולאחר שנדחתה פנייתו של גרנט לצרף את עידן טל. אולם בהמשך לא צלחה הדרך: הפועל הפסידה למכבי תל אביב בגביע, והתקשתה להיאחז במקום השלישי בליגה שהיה מאפשר לה להשתתף בגביע

פוסטר האליפות בעונת 1998-1999

דורה כעוזר לצדו של מילה פרניאטוביץ, שלאחר זמן מה התפטר אגב מתיחת ביקורת חריפה על קטליניץ. את העונה סיימה הפועל במקום השביעי בלבד, ורובי שפירא התנצל בפני האוהדים על העונה המאכזבת במודעה שהתפרסמה ב"כלבו". ההישג היחיד הראוי לציון היה העלייה לגמר גביע הטוטו, שם היא נוצחה על ידי בני יהודה 3:0. בסיומה של העונה עזבו בנין ועטר את הקבוצה.

היה ברור כי קטליניץ לא ימשיך בתפקידו, והועלו שמותיהם של שפיגל, שלמה שרף ובני טבק כמועמדים להחלפתו. בסופו של דבר הוחלט כי אלי גוטמן יהיה המאמן הבא של הפועל.

בעונת 1997-1998 החל אלי גוטמן לאמן, כשלצידו ג'ובאני רוסו שפרש מבאר שבע, והקרואטי סרז'ן צולאקוביץ ששיחק בבית שאן. עם בואו, הצהיר גוטמן על כוונתו לבנות קבוצה לעתיד, אך לא לוותר על הישגים מיידיים, וביקש את תמיכת האוהדים בהגשמת החלום רב השנים - זכייה באליפות ראשונה!

הקבוצה התאמנה לקראת הליגה במסגרת האינטרטוטו. קטליניץ ניסה להקנות לה שיטת משחק עם שני בלמים קדמיים השומרים אישית ושני שחקני כנף. טבילת האש האירופית עברה בהצלחה יחסית, כשהפועל הפסידה במשחק הראשון מול אלבורג הדנית, וסיימה פעמיים בתיקו מול קליפטונוויל מצפון אירלנד וסטנדרד ליאז' מבלגיה. הפסד ביתי בנהרייה לשטוטגארט הגרמנית הביא לסיום דרכה במפעל זה.

היחסים החברתיים בקבוצה עלו על שרטון, בין היתר, על רקע קרב על המנהיגות, בעיקר בין רן בן שמעון לבין שני הגיבורים המקומיים, טל בנין וראובן עטר. המאמן קטליניץ' האשים את השופטים ואת אדישות השחקנים בחוסר ההצלחה בליגה. השחקנים הפנו אצבע מאשימה לעבר הכוכבים, ואילו ראובן עטר הצהיר על רצונו לחזור למכבי, וטל בנין על רצונו לעזוב לאירופה.

חוסר ההצלחה בליגה, ובעיקר ההפסד לטייבה החלשה וההפסד למכבי בדרכי, אילצו את קטליניץ לערוך שינויי שיטה ותפקידים בקבוצה. ההנהלה החליטה לצרף את רוני

האוהד הרשקו מלהיב את יציע 4

Football

ומשמעת קבוצתית. תכונות אלה לבדן אין בהן די כדי להשיג עליונות על יתר הקבוצות. הבעיה העיקרית באיוש הסגל הייתה מציאת חלוץ ברמה גבוהה, שיביא לכלל ביטוי את היתרון בשדה. על רקע זה חל קרע בין רובי שפירא לסוכן יולי שפירא, המתמחה בכדורגל הקרואטי, והיה ספק השחקנים העיקרי להפועל בשנים האחרונות.

שי הולצמן שהובא להפועל במקום רונן חרזי, עזב אחרי תקופה קצרה, משום שלא הצליח להביא לידי ביטוי את כישרונו בהבקעת שערים. מנגד, התחזק מעמדו של גוראן מילנקו. לקבוצה צורפו לבסוף לבן חומריקי, "מלך השערים" מגרוזיה, ואורן נסים מצפרירים חולון. אחרי כמעט חצי עונה הגיע החלוץ הסרבי, אלכסנדר יוביץ, מהנזה רוסטוק, שנרשם לו כיבוש של 15 שערים בליגה הסרבית. הוא שיחק בבונדסליגה, ומכיוון שלא זכה לשחק במשך דקות רבות, התאפשרה הבאתו לחיפה בסכום השאלה של \$ 130.000. הפועל העבירה לשורותיה גם את חיים חג' מן הספסל של מכבי ת"א.

בדרכי הראשון סיימה הפועל ב-0:0, משחק פושר שלא נשא עמו שום בשורה מיוחדת, אף על פי שהפגינה יתרון ברור בשדה. הדרכי בסיבוב השני היה "חגיגה". דווקא טלקר, שכונה על-ידי מאמן הנבחרת "מוביל ירקות" (כינוי שאומץ על-ידי אוהדי מכבי), הבקיע את שער הניצחון במשחק שהסתיים בניצחון 0:1. הניצחון היוקרתי על מכבי הביא לפתיחת פער של 9 נקודות מהמקום השני, ולדחייתה של היריבה העירונית למקום השלישי.

מכאן ועד לסיום העונה דהרה הקבוצה אל התואר הנכסף, כשהיא מפסידה רק בהרצליה 2:1. היא התייצבה למשחק

טל בנין עזב את הקבוצה וחתם בברשיה האיטלקית לשלוש שנים, ראובן עטר חתם בבית"ר ירושלים, ובכך הפך רן בן שמעון למנהיג הקבוצה. לקבוצה הצטרפו אורן זיתוני, הקשר הקרואטי מירוסלב ביצ'ניץ שהושאל להפועל מדואיסבורג הגרמנית, דימטרי אוליאנוב, הקשר של קבוצת טורפדו מוסקבה וגוראן מילנקו חלוץ מקרואטיה (שבחודש הראשון רשם שלוש פציעות).

עם סגל הקבוצה נמנו גם אבי פרץ, דודו אוואט, אלון חלפון, אילן צרפתי, רן בן שמעון, אורן זיתוני, קובי דנינו, אורן פלאש, עופר טלקר, אלון קפלן, כפיר לייבוניץ, אילן טל, שי הראל, נג'ואן גרייב, משה איזנברג, לירון בסיס ונאדר המאם (הועבר להפועל מתמרה, אחרי שהבקיע כ-100 שערים ב-5 עונות, זכה לשבע דקות משחק נגד אשדוד, והחליט לחזור לקבוצתו).

ארבעה חודשים לפני סיום העונה הגיע גם רונן חרזי, ששיחק בקבוצת סלמנקה הספרדית.

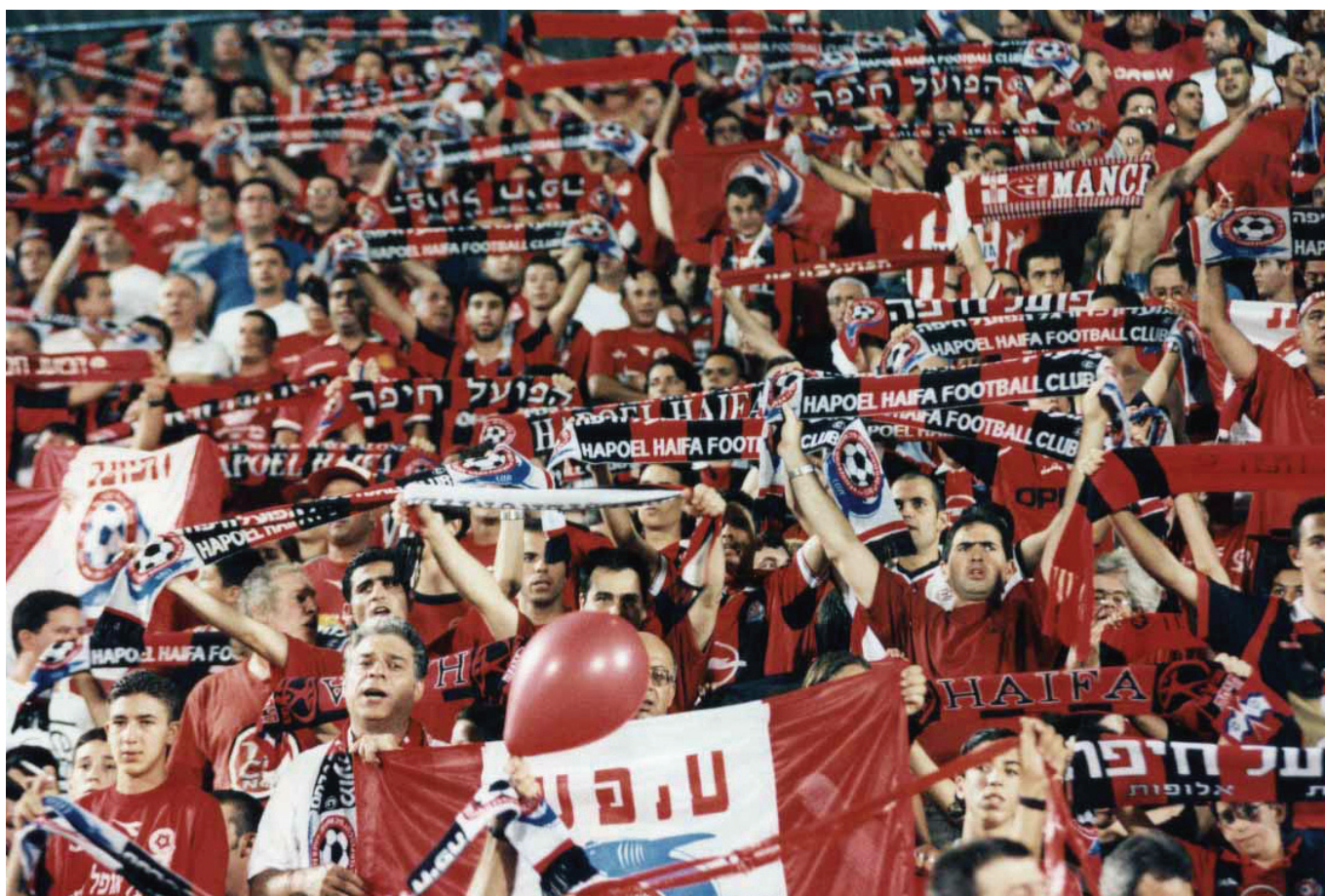
המשחקים בעונה לא ענו על כל הציפיות: במארס 1998 הפסידה הפועל לבאר שבע בגביע, ובליגה סיימה הפועל במקום השלישי עם 60 נקודות שהספיקו רק לאינטרסטוט, או כפי שהמפעל מכונה בפי אוהדי הכדורגל בארץ – "אירופה לעניים". מפגש כפול עם הקבוצה הרומנית, נציונל בוקרשט, היווה פרס תנחומים לעונה זו. חיפה הפסידה 3:1 בבוקרשט, ו-2:1 בקריית אליעזר.

לפני עונת 1998-1999 הצהיר אבי קאופמן כי יעדה של הקבוצה הוא אליפות, ורובי שפירא הצהיר כי הקבוצה תסיים במקום גבוה יותר מבעונה שחלפה.

בפתיחת העונה הציגה הקבוצה חוליית הגנה מעולה

וישנם גם ידוענים שחוגגים עם הפועל חיפה - טל פרידמן ונתיב רובינזון

האוהדים חוגגים באדום

השלב הבא – גביע UEFA, מסגרת מכובדת למדי, במיוחד לקבוצה שכל ניסיונה האירופי הסתכם בשני אירועים בעונות 1996, ו-1998 באינטרטוטו. היריבה הפעם, ברוז' הבלגית, הפסידה בחיפה 3:1, אבל הפועל הבקיעה בברוז' שני שערים בהפסד 4:2, שהפך לניצחון בסיכום הכללי בזכות שער חוץ עודף.

גולת הכותרת של החוויה האירופית הייתה במפגש הכפול עם אחת מקבוצות הפאר באירופה, איאקס אמסטרדם. המשחק הראשון בקריית אליעזר הסתיים ב-0:3 שאלופת הולנד השיגה בקלות. בעקבות הפסד זה היו לחיפה ציפיות נמוכות לקראת משחק הגומלין. כשמזכירים חוויות בכדורגל, הרי "שהארינה" באמסטרדם היא אחת הגדולות שבהן. אם הכדורגל הוא אכן דת, כפי שטוענים רבים וטובים, כי אז "הארינה" היא אחד ממקדשיה של דת זו. ובקודש הקודשים הזה הפגינה הפועל חיפה את אחד ממשחקה הטובים, אם לא הטוב שבהם, בהתחשב ביריבה שעמדה מולה. 45.000 צופים, ברובם הגדול אוהדי איאקס וכמה מאות ישראלים הריעו לקבוצה מישראל ושרקו בוז לאלילים, כשחזו בניצחון הפועל 0:1 מפנדל של ג'ובאני רוסו.

בתחושה אופטימית, שהתבססה על התפיסה כי לאחר טבילת האש האירופית המכובדת אפשר להמשיך לחלום על שחזור עונת האליפות, פתחה הפועל את משחקי הליגה.

מבחינת סגל השחקנים התחזקה הקבוצה במספר שחקנים בולטים, ובהם אמיר שלח, דוד אמסלם, ניר סביליה

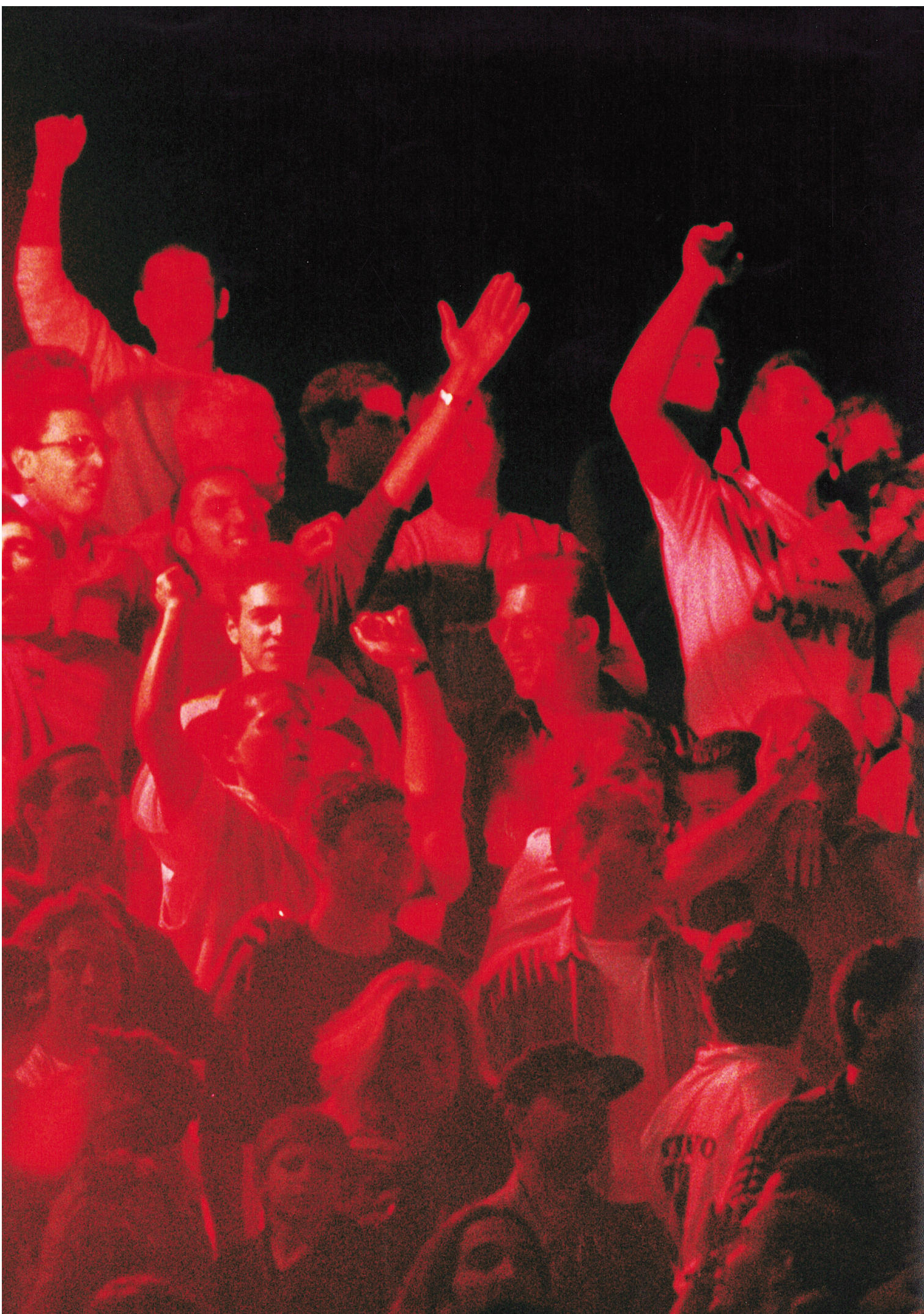
ההכתרה מול מכבי תל אביב בקריית אליעזר 4 מחזורים לפני סיום העונה. אורן זיתוני שהבקיע שני שערים, ואורן נסים שהבקיע שער נוסף, וידאו שהשמחה תהיה מושלמת וחיפה ניצחה 2:3. 17.000 צופים נרגשים חוו את הגדולה שבחוויותיהם של אוהדי הכדורגל. האדם המאושר באצטדיון היה רובי שפירא, שהתקשה להסתיר את רגשותיו. איתו חגגו בעלי תפקידים נוספים במועדון, אלה שליוו אותו עשרות שנים, ובהם המנכ"ל אבי קאופמן, מנהל הקבוצה אפרים גבאי, הפיזיותרפיסט דובי שטיין, שטיפל במסירות ובמקצועיות בדורות של כדורגלנים בהפועל, מנהל המשק, משה אשר ועוזרו, אלברט טל שיר, הדובר, דרור מרשלקוביץ, והמזכיר, גליל גלסברג, מנהל מחלקת הנוער, חיים דורה וראש פלוגת הסדרן, יונה לסרי. על כולם ניצח המאמן, אלי גוטמן, שהגשים חלום של רבבות פעילים ואוהדים – אליפות ראשונה להפועל חיפה.

קיץ 1999 היה שמח במיוחד עבור כל מי ששמו נקשר לקבוצה. "האדומים" התמלאו גאווה אחרי שליטה "ירוקה" במשך שנים. בנוסף ליוקרה ולכבוד הרב שבו זכתה הקבוצה, הוענק לה בונוס - השתתפות בסיבוב המוקדם בגביע האלופות. השתתפות זאת הייתה יעד נוסף שרובי שפירא רצה להשיג כשאמץ אל חיקו את הפועל.

כבר לפני פתיחת הליגה שובצה הפועל בסיבוב המוקדם בליגת האלופות מול אלופת טורקיה, בשיקטש. 1:1 באיסטנבול משערו של ג'ובאני רוסו הספיק לתיקו 0:0 בחיפה ולמעבר לסיבוב הבא. ולנסיה הספרדית כבר הייתה חזקה מדיי עבור הפועל חיפה, וניצחה פעמיים 0:2.

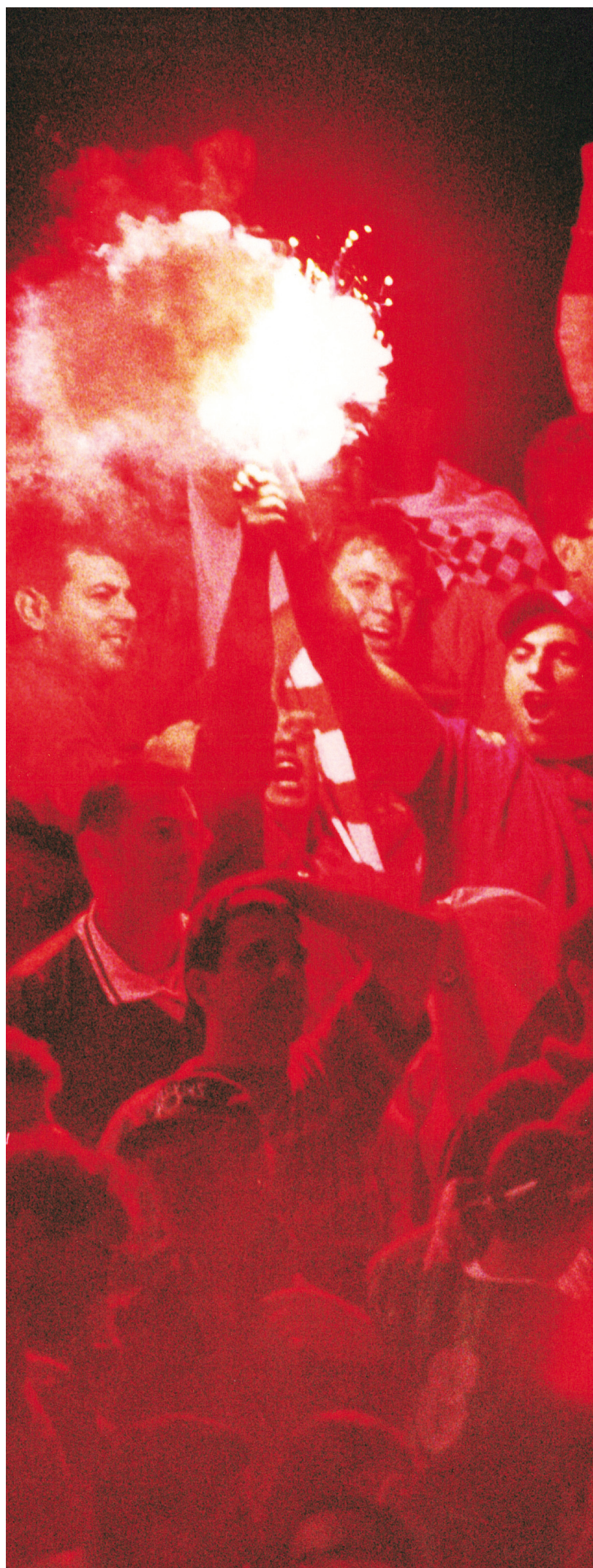

Football

ועמיר תורג'מן, שתרמו רבות להצלחתה במבחנים הקשים במסגרת האירופית. עם סגל הקבוצה נמנו השוערים דוד אוואט וענאן פרו, שחקני ההגנה רן בן שמעון, אמיר שלח, דוד אמסלם, אלון חלפון, עמי אזולאי, עופר טלקר, רמי עזיז, אייל טרטצקי ומאיר בן מרגי. שחקני הקישור היו ג'ובאני רוסו, גוראן מילנקו והחלוצים ניר סביליה, עמיר תורג'מן, אורן נסים, אילן טל ואמיל קסטיאל. אלי גוטמן המשיך לאמן, ו"ביומן אלופת המדינה" שיצא לקראת עונת 1999-2000 הביעו גוטמן ורובי שפירא את תקוותם להשגת אליפות נוספת.

הפועל ניצלה תחילה את התנופה שהחלה באירופה, ועד המחזור העשירי רשמה חמישה ניצחונות וחמישה תיקו, ללא הפסד. ב- 22.11.99 נפגשה הפועל בדרכי מסקן עם מכבי, שניצחה 2:3 לנגד עיניהם של 18.000 צופים. שני השערים שכבשו מילנקו ותורג'מן לא הספיקו. ההמשך היה מלבב עוד פחות. אף על פי שחיפה הפסידה רק בשבעה משחקים עד סיום העונה, ריבוי תוצאות התיקו (18) הציב אותה רק במקום השביעי בטבלה עם 57 נקודות. גם בגביע לא הצליחה הקבוצה לעבור את שלב שמינית הגמר, וכך אחרי עונת שיא בתולדות הקבוצה, חזרה הפועל חיפה למציאות שאפיינה אותה במשך שנים רבות. אולי סמלי הדבר, שכן במשחק האחרון הפסידה הפועל 1:0 למכבי תל אביב, שנה אחרי שגברה עליה 2:3 במשחק ההכתרה של עונת 1998-1999. ייתכן שאחרי העונה המאכזבת נבטו הרהורי הפרישה אצל רובי שפירא.

Football

שנות ה-2000: בצל הטרגדיה

בהמשך העונה הפועל הייתה סמוכה לצמרת במקום הרביעי עם 32 נקודות, תשעה ניצחונות, חמישה תיקו וחמישה הפסדים.

הצלחה רבה יותר קצרה הקבוצה בגביע הטוטו. בסוף ינואר 2001 היא ניצחה את בית"ר ירושלים 0:1 בגמר, וזכתה לראשונה בגביע זה בליגת העל אחרי שזכתה בגביע בהיותה בליגה הארצית ב-1987. את שער הניצחון כבש רן בן שמעון, שהניף את הגביע כקפטן גאה שכבודו הושב לו אחרי תקופה קצרה של נתק עם גיא לוי. לעומת זאת בגביע המדינה הודחה הקבוצה בשלב שמינית הגמר מול מכבי פתח תקווה, שניצחה 0:2.

את הסיבוב השלישי סיימה הפועל במקום הרביעי. בפליי-אוף העליון היא ניצחה את בית"ר ירושלים 0:1 משער של עמיר תורג'מן, ואת הפועל פתח תקווה 1:3, משערים של פאצ'ה, זיתוני, וגל כהן (עצמי). במשחק הבא היא הפסידה למכבי ת"א 4:0, אבל לאחר מכן היא ניצחה את מכבי בדרבי. בתזמון נפלא הבקיע עמיר תורג'מן שני שערים וגרייב שער נוסף, ובכך הם סיפקו את השיא של העונה. שבוע אחר כך חגגה מכבי אליפות. שמחה זו נקטעה באיבה מפאת אסון הפציעה של אמיר רנד.

ניצחון 0:2 (משעריהם של טלקר ואורן נסים) על הפועל תל אביב הבטיח את המקום השלישי, ורובי שפירא הודיע שגיא לוי ימשיך גם בעונה הבאה.

את עונת 2001 - 2002 פתחה הפועל באינטרטוטו בניצחון כפול על טאלין מאסטוניה, אבל היא הפסידה בסיבוב השני לדינמו מינסק, כאשר בהרכב שולבו שחקנים צעירים

עידן המילניום החל בתחושה כללית שתמו הימים הטובים. אלי גוטמן עזב לאחר שלוש עונות שבמהלכן הוביל את הקבוצה לפסגת חלומותיה, אבל האופוריה שפקדה את המועדון בסיום עונת 1998-1999 נמוגה חיש מהר על רקע המציאות החדשה שהחלה להסתמן כבר בעונה שלאחריה. בד בבד, הלכו ורבו הסימנים שרובי שפירא מחפש דרכים לצמצם את מעורבותו בקבוצה, והוא עשה זאת בריאיונות חושפניים בתקשורת.

התקציב צומצם באורח משמעותי. גיא לוי החליף את גוטמן, ואת הקבוצה עזבו שחקני מפתח, ובראשם ג'ובאני רוסו, שלח, אמסלם ומילנקו. בין המצטרפים היו: פטריק אובייה, מינטואן אליון, מיכאל אניצ'ץ, אולג יילשב, ויקטור פאצ'ה, והישראלים אילן בוארון ושלומי דנינו.

עם הסגל החדש פתחה הפועל את עונת 2000 - 2001 ברגשות מעורבים. לאחר חמישה מחזורים השיגה הפועל את המקום הרביעי, עם 2 ניצחונות, 2 תיקו והפסד אחד. במחזור העשירי הפסידה הפועל לבית"ר בטדי (עם ג'ובאני רוסו) 3:1, והתמקמה במקום השישי, כאשר במאזנה הצטברו 4 הפסדים.

בנובמבר חל קרע בין גיא לוי לרן בן שמעון שזכה לתמיכת האוהדים, אבל הנשיא גיבה את המאמן, אולי כלקח מפרשת קשטן - עטר - בנין. הזעזוע בקבוצה לא הרע לה. חיפה רשמה לזכותה שני ניצחונות רצופים, ועלתה למקום החמישי.

הזרים של ראשית שנות ה-2000 - איבוס יובלדיו, מזואה אנסומבו וג'ף טוטואנה

מאיר בן מרגי עם קפטן דינמו מינסק, במשחק שנערך במסגרת האינטרטוטו 2001

במגרש. רובי שפירא כבר דיבר על סכומים והציע 400 אלף דולר למכירה או 120 אלף להשאלה עבור עופר טלקר. בשניים בדצמבר הוא הודיע שלא יאפשר את כישלונה של הפועל חיפה, והצהיר כי יישאר בקבוצה עד תום העונה, ואם לא ימצא תורם - עד תום חוזהו עם ההסתדרות. בערב שבת, 14 בדצמבר 2001 נמסר במהדורת החדשות ברדיו כי "איש העסקים, רובי שפירא, נמצא ירוי בביתו שבלגוס". כל מה שקרה בהמשך העונה הושפע קשות מן ההלם הכללי בעקבות האירוע הטראומטי. חלה הידרדרות

רבים מתוך ידיעה שהעונה הולכת להיות "עונה פיננסית". דובר על העברת הקבוצה לחברת ניהול בראשותו של אלון דנקנר, ויו"ר ההסתדרות במרחב חיפה, ברוך זלץ, אכן מאשר שהועברה פנייה ליו"ר הארצי, עמיר פרץ לבדיקת נושא המכירה. רובי שפירא ביקש לממש נכסים, ודודו אוואט וג'ובאני רוסו עברו למכבי חיפה. במקביל, הוא הודיע לאמנון רז, המנהל המקצועי של מחלקת הנוער, על צמצום דרסטי במחלקה, על השארת שמונה קבוצות בליגות השונות ועל התנתקות מבתי הספר לכדורגל בפריפריה.

בסגל הקבוצה שהתפרסם בגיליון של פתיחת העונה של "מעריב", נכללו 22 שמות של שחקנים, שחלקם כלל לא הופיעו בליגה, והיציאה למחנה האימונים התאפשרה רק אחרי תרומתו של דנקנר.

הליגה החלה דווקא ללא תקלות – שני ניצחונות ושש נקודות (היחידה בליגה), אך לאחר שבעה מחזורים הידרדרה הפועל למקום השמיני עם תשע נקודות והפרש שערים 14:14 (3 ניצחונות ו-4 הפסדים). הלך הרוח בקבוצה היה ירוד, ובתקשורת הופיעו חדשות לבקרים ידיעות כי הקבוצה נמכרת או מוצעת למכרז. כל ההתרחשויות האלה פגעו בשחקנים, והדבר בא לידי ביטוי במשחקם

צוות לעניין בעונת החזרה ללאומית 2003-2004. משמאל: המאמן ברוך ממך, מנהל הקבוצה אפרים גבאי, מאמן השוערים יהודה כהן, ומאמן הכושר יוסי זיגדון

Football

עונת 2002-2003 נפתחה, והפועל חיפה הייתה שוב בליגה השנייה, שכבר נקראה אז ליגה לאומית. המגמה הייתה להחזיר עטרה ליושנה, ולפיכך נקרא לאמן את הקבוצה אלי גוטמן שהוכיח את יכולתו כשזכה באליפות ראשונה, רק שלוש שנים לפני כן.

הפתיחה הייתה סבירה, והמקום השלישי לאחר שישה מחזורים נטע תקווה שהחזרה לליגת העל תהיה מהירה. במחזור העשירי הפסידה הפועל 3:1 לכפר כנא (כשאוהדי הפועל היו עסוקים בעיקר בהטחת קללות לעברו של ישראל כהן שעבר לשחק בכפר כנא), ונסוגה למקום השישי. במפגש הגומלין עם קבוצה זו אמנם ניצחה חיפה, אולם מיקומה בטבלה לא השתנה.

לאחר 23 מחזורים פרש גוטמן, ובמשחק מול צפרירים חולון כבר היה מאמן חדש להפועל, שייע פייגנבוים, שלא עלה בידו למנוע הפסד 2:0.

השפל נמשך, ואחרי שני הפסדי בית לרעננה ולמכבי הרצליה, היו להפועל רק 5 נקודות מהקו האדום. ניצחון חוץ בשיעור 0:3 על המוליכה, הפועל ירושלים (מצמד השערים של אגידיוס וארנס ושער אחד של דודי ליברמן) הצילה זמנית את הפועל אך היא לא עמדה במשימתה לעלות לליגה הראשונה.

עונת 2003-2004 הייתה שנת מבחן עבור המפרקים. המטרה הייתה לעשות ככל האפשר כדי שבסופה תחזור הפועל לליגת העל. אבי קאופמן שכנע את יואל גולדברג, הפעיל מבין המפרקים, להחתים את רוני דורה כמאמן. דורה החליט למלא את תפקיד המנג'ר, וברוך ממך, אחד הסמלים הבולטים של מכבי, התמנה למאמן.

דורה הצליח לצרף לקבוצה שחקנים ראויים, ובראשם הקונגולזים מזואה אנסומבו וג'ף טוטואנה. שחקנים אלה, יחד עם הסגל הקיים ובתוספת הכוכב הצעיר והמבטיח, גיל ורמוט, הבטיחו שהפעם יהיה אפשר להשיג את המטרה הנכספת. פתיחת העונה לא בישרה טובות. בגביע הטוטו, הפסידה הפועל לעולה החדשה ללאומית, קריית שמונה, וספגה מפלה מוחצת מול מכבי פתח תקווה בקריית אליעזר. נסיבות מקלות להפסדים אלה היו הקשיים בהעברת השחקנים בבקרה התקציבית שהביאו להופעת הקבוצה בהרכב חסר.

גם בליגה פתחה חיפה בהפסד חוץ להפועל ירושלים, וג'ף טוטואנה שהבקיע את השער היחיד לזכות חיפה הוכיח את כישוריו המיוחדים בתחום ההבקעה. לעומת זאת, חברו אנסומבו הורחק בדקה ה-72. במחזור השמיני כבר הייתה חיפה במקום השני, ובסוף הסיבוב היא שמרה על מיקום זה במרחק של שלוש נקודות מהפועל כפר-סבא. במחזור העשרים, למרות הפסד ביתי 3:1 לנצרת עילית, נרשמו לחיפה 33 נקודות, בדיוק כמו לכפר סבא, ורק שני שערים הפרידו בין השניים. זאת ועוד, קריית שמונה עם 31 נקודות, ורעננה עם 30 – התחילו אף הן לאיים על הצמרת. לקראת סיום הסיבוב השני חלה "צניחה תלולה", שבאה לידי ביטוי בהפסדי בית רצופים, והקבוצה דורגה במקום החמישי, הרחק מחוף המבטחים של ליגת העל. מצב זה

גיל ורמוט מכובי עונת 2003-2004 בפעולה

במצב הקבוצה בליגה, האווירה הייתה קשה ובעקבות זאת נוצר נתק בין המנכ"ל למאמן שהסתיים בהתפייסות למען הצלת הקבוצה..

ניסיון נוסף להעביר את הקבוצה לחברת הניהול של דנקנר עלה בתווה. בפברואר התמנה יאיר רבינוביץ' מהבקה התקציבית לניהול הקבוצה, וב-31.3.02 מינה בית המשפט את עורכי הדין יואל גולדברג, יצחק יונגר, ואת רואה החשבון משה ליאון, למפרקים זמניים שישמשו גם כזוות הניהול עד תום העונה, כשבדיהם סמכויות להכנת העונה הבאה.

כאשר החלו המפרקים בעבודתם, איש לא חשב שהקבוצה תרד. הפער בטבלה נראה מספיק, אבל עד מהרה חלה הידרדרות שנבעה, בין היתר, מהאבדן של רובי שפירא, ומהתחושה שרווחה בקרב השחקנים והנהלה כי תפקודו של גיא לוי נפגע, וקאופמן אף דרש להחליפו על מנת להחדיר את המוטיבציה בקרב השחקנים.

גם פרשת ההפסד בדרכי לא תרמה למערכת. בדרכי נגד מכבי ביצע ישראל כהן סדרת עברות ברחבה על ג'ובאני רוסו, והפנדל שנפסק חרץ את גורל המשחק, 1:2 למכבי שעלתה לראש הטבלה. בהפועל האשימו את השחקן בגלוי במכירת המשחק. כהן הוזמן לבדיקת פוליגרף, אבל התחמק, וזה עורר את זעמם של האוהדים שטענו למעורבות השחקן בהימורים בלתי חוקיים. למרות הכול נותרו בקופה 21 נקודות: הפועל זכתה רק בשתיים מהן וירדה ליגה.

שמחת עלייה. גיף טוטואנה, אלירן אלקיים, גיל ורמוט, שלומי אדרי ותומר ברוקס חוזרים לליגת העל

תל אביב 1:3, והעפילה למשחק הגמר מול השכנה מצפון, בני סכנין. דהן, זבידאת וחסארמה הבקיעו להפועל. מכבי הרצליה ניצלה את ביטחונה המופרז של חיפה וניצחה 1:2. תיקו 0:0 בבית מול צפרירים שלושה ימים לפני גמר הגביע סיבך עוד יותר את מצבה של חיפה בליגה והקטין את סיכוייה.

בגמר הגביע הפסידה חיפה לסכנין 4:1 (שער לחיפה: שי דהן), וחכתה לנס במחזור הליגה האחרון. נס זה אמנם לא בושש לבוא: חיפה ניצחה ברמת גן. כפר סבא וקריית שמונה סיימו את משחקיהן בתיקו, כך שהפועל עלתה

חולל משבר בהנהלה וגרם להתפטרותו של אבי קאופמן המנכ"ל. מכאן ואילך נגזרו על האוהדים והמקורבים לקבוצה שבועות של טלטלה בין ייאוש לתקווה, בין אושר לעצב.

במחזור ה-25 הבקיע שי דהן שלישייה לרשת רעננה, והשיב את תקוותה של הפועל להעפיל לליגת העל. ממך, בשיתוף פעולה עם דורה, ביצעו שינויי תפקיד, כששי דהן הוצב לצדו של טוטואנה בחוד, כפיר לייבוץ וסאלח חסארמה החליפו עמדות של בלם ושל קשר דפנסיבי, והקבוצה ניצלה את משחקי גביע המדינה כמנוף להשגת המטרה הראשונה במעלה - ליגת העל.

בגביע ניצחה חיפה את מכבי פתח תקווה 1:2, מצמד שערים של שי דהן, והגדילה לעשות בניצחון על בית"ר ירושלים בטדי 1:2, בזמן פציעות, משעריהם של טוטואנה ואמולה, בדרך לרבע הגמר. ההצלחה בגביע הורגשה מיידית גם בליגה: שלושה שערים של טוטואנה בחוץ מול נצרת עילית, וחיפה ניצחה 2:4.

ברבע גמר הגביע הדיחה הפועל את מכבי נתניה 1:2, הודות לשעריהם של שי דהן וסמי עייש. בליגה ניצחה הקבוצה את הפועל ירושלים, טוטואנה עלה לראש טבלת "מלך השערים" עם 13, והקבוצה פסעה צעד נוסף לקראת ליגת העל.

בחצי גמר הגביע ברמת גן ניצחה חיפה את הפועל

המאמן ניר לוי, מנהל הקבוצה אפרים גבאי והפיזיותרפיסט דובי שטיין בסיום עונה מתסכלת שסופה ירידה רביעית

Football

לחצם הכבד של האוהדים. הוא הסתפק בצירוף מאמן הנערים, רם בן מיכאל, כעוזר.

על רקע האכזבה בליגה הייתה התעלות בגביע. לאחר שהפועל הדיחה את מכבי (שלה היא הפסידה באותה העונה שלוש פעמים בליגה) בדירבי הירואי בדו קרב של בעיטות מ-11 מטר, אחרי 3:3 בתום הארכה, עצר שגיא שטראוס שלושה פנדלים ומנע מקבוצת האם שלו זכייה בדאבל. במשחקה הבא בגביע נוצחה הפועל על-ידי מכבי תל-אביב, והודחה אף היא.

סביב הקו האדום התפתח מאבק כשארבע קבוצות, הפועל ת"א, בני סכנין, הפועל באר שבע וחיפה היו שקועות בו עד צוואר. ניצחון של הפועל על נצרת עילית העניק להפועל סיכוי מה להישרדות, אך מקץ שבעה ימים הפסד חוץ להפועל פתח תקווה סתם עליה את הגולל. רצה הגורל שדווקא בשנת ה-80 להיווסדה ירדה הפועל חיפה לליגה השנייה בפעם הרביעית.

לליגה הראשונה יחד עם נצרת עילית. לרוני דורה הייתה זו עלייה שנייה עם הפועל לליגה הראשונה, אחרי שעשה זאת כמאמן בעונות 1991-1992.

בית המשפט החליט שיש למכור את הקבוצה ולא להשאירה במצב של פירוק זמני. מי שרכש את הקבוצה היה יואב כץ, כדורסלן עבר בהפועל חיפה, שעשה את הונו בעסקים בארה"ב. לאחר שכץ עבר בבקרה התקציבית, הוא הפך לבעליה היחיד של הקבוצה, והמפרקים הזמניים סיימו את תפקידם.

במגרש היו האירועים מלבבים פחות. עונת 2004-2005, בניהולו של המאמן ניר לוין, נפתחה בקול ענות חלושה, כשלאחר חמישה משחקים רשמה הפועל ניצחון, תיקו ו-3 הפסדים, והיא ירדה מתחת לקו האדום. בסיום המחזור ה-18 כבר הייתה הפועל במקום האחרון עם 14 נקודות, ובחיפה שררה אווירה של איבוד עשתונות ושל השלמה עם הירידה.

כדי לחסוך בעלויות פיטר יואב כץ את רוני דורה ואת איש המשק הוותיק, משה אשר, לאחר עשרות שנים של שירות באגודה, אך סירב בשלב הזה לפטר את ניר לוין למרות

הצוות המקצועי בעונת 2005-2006; רן בן שמעון, יהודה כהן, יוסי זיגדון והפיזיותרפיסט דובי שטיין

הפועל חיפה מול הפועל קריית חיים

קבוצות הבת של הפועל חיפה

השחקנים שנמנו עם התגבורת החיפאית היו: אליעזר קוך, לולי סימנדיריס, גליל גלסברג, לזר שטיינברג, אלברט בן נון, שמוליק רנדלר, צבי ציבולה, אברשה רובינשטיין, יצחק צ'רבינסקי ושלמה הירש.

במשך השנים שיחקו בשתי הקבוצות שחקנים כמישל בן דוד, זאביק שנייד, נתן פרסלני, טומי פאלוש, דוד בן נתן, עמוס לזובסקי, אריה טאובר, מתי שפירא, משה ליצ'נסקי, רחמים סלע ואלי לבנטל.

עשרות שנים הייתה הפועל קריית חיים קבוצת צמרת בליגה השנייה, ופעמיים אף נאבקה על העלייה לליגה הראשונה. קבוצות פרבר נוספות עם זיקה להפועל חיפה היו הפועל קריית אתא, הפועל תל חנן והפועל טירת הכרמל.

עם חידוש הפעילות בתום מלחמת השחרור החלו לפעול לצד הפועל חיפה קבוצות נוספות שלשחקניהם לא נמצא מקום בקבוצה הבכירה. כך הוקמה הפועל דרור שהורכבה ברובה מצעירים סלוניםקאים, בניהם של פועלי הנמל הראשונים שהקימו את נמל חיפה.

הייתה זו הפועל נמל חיפה שקלטה את העולים החדשים שעבדו בנמל, ובהיותם שחקנים מבוגרים יותר מצאו מסגרת ראויה בקבוצה זו. הבולטים בקבוצת הנמל צורפו להפועל חיפה, שגם בהרכבה היו מרבית השחקנים עולים שבאו אחרי המלחמה.

השחקן הבולט באותם הימים היה עמנואל (מונדק) שפר, שבא לאימונים מביתו שבכפר אתא (קריית אתא של היום) כשהוא רכוב על אופניים. משחק השיא של הקבוצה היה נגד מכבי תל אביב, האלופה הנצחית בשנים ההן, במסגרת גביע המדינה. קבוצת הנמל נוצחה 3:2, אחרי מאבק ראוי לשמו. מקץ שנתיים של פעילות אינטנסיבית בליגה ב' פורקה הקבוצה בעקבות הפסקת משחק ופגיעה בשופט.

ברם מי שהייתה קבוצת הבת האמיתית והחשובה, הייתה הפועל קריית חיים. הסניף שהפעיל מחלקות ספורט בענפים שונים, פעל גם לפני מלחמת העצמאות, אבל בראשית שנות ה-50 החל להירקם שיתוף פעולה פורה בין קריית חיים וחיפה בחסות מועצת הפועלים ויצחק אלטוביה, שהיה תושב הקריה והאיש הכול יכול בנמל חיפה. אלטוביה דאג לקדם שחקנים מקריית חיים לקבוצה הבכירה, אבל היו גם שחקנים שירדו מן הקבוצה הבכירה, אליה. הראשונים שירדו היו משה'לה הנדלר ושמוליק ברקנשטט, אולם המספר הגדול ביותר של שחקנים שעברו לקריית חיים היה בעונות 1957-1958, כאשר דוד שווייצר מונה למאמן הפועל קריית חיים. שווייצר צירף אליו עשרה שחקנים מהפועל חיפה, ובמשך שתי העונות הבאות הייתה קריית חיים מהבולטות שבקבוצות ליגה א' (הליגה השנייה).

הפועל קריית חיים בעונת 1961; עומדים (מימין): פרסלני, י' לוי, צמירובסקי, בן נון, קוך, א' לוי, גלסברג, שטיינברג. כורעים (מימין): ציבולה, לזובסקי, אוני, גרובר, שרמן

Football

שחקנים, מאמנים, עסקנים ואוהדים

יעקב (ינה) שטרן ה"כוכב" הראשון של הפועל חיפה

הכח וינה בשנת 1930; שטרן עומד שלישי מימין

המשטרה הבריטית. במצב של 0:1 להפועל, פסק השופט הבריטי, שלא בצדק, על בעיטת 11 מ' לטובת האנגלים, אולם שטרן הניח את רגלו על הכדור ולא אפשר את ביצוע הבעיטה.

ההתאחדות פסקה ניצחון טכני למשטרה, ושטרן נענש בהרחקה לשנה.

ב- 1933 נסע שטרן לצרפת ושיחק בשורות סטלה פריז וסנט אטיין. הוא חזר ארצה, וב- 1938 שיחק בנבחרת ארץ ישראל במוקדמות הגביע העולמי מול יוון באתונה.

כשחקן פעיל שיחק שטרן עד 1943, בגיל 32 שימש כמאמן של הבוגרים בהפועל חיפה, ואחר כך של "הגמדים", כפי שכונתה קבוצת הנוער.

בראשית שנות ה- 50 נקרא שטרן לעזור באימון הפועל חיפה והסתפק במשחק בשורות ה"אולד בויס" ובנבחרת חברת החשמל במסגרת האיגוד המקצועי. יעקב שטרן ייזכר כראשון ה"כוכבים" בהפועל חיפה ב- 80 שנות קיומה.

שטרן נולד ב- 1908 בקלאוזבורג, טרנסילבניה. בגיל 14 נקרא ע"י מאמן קבוצת הבוגרים למלא את מקומו של שחקן שנעדר, וכך החלה הקריירה של אחד מגדולי השחקנים בכדורגל בארץ ישראל של שנות ה-20.

בהיותו בן 22 היגר לאוסטריה ומצא את מקומו בקבוצה היהודית, הכוח וינה, שבה שיחקו כמה מהשחקנים הבולטים בכדורגל האוסטרי, כמו בלה גוטמן, אגון פולאק, לאיוש הס ונמש, שחלקם שיחקו ב"וונדר טים", קבוצת הפלא, כפי שכונתה נבחרת אוסטריה. שטרן שיחק בנבחרת וינה והדיח מההרכב את שינדלר שהיה אולי גדול השחקנים בכדורגל האוסטרי.

ב- 1925 ביקרה בארץ ישראל קבוצת הכוח וינה שהייתה גאות העם היהודי באירופה שלפני מלחמת העולם השנייה. שטרן נשאר בארץ, הצטרף להפועל חיפה שנוסדה שנה אחת לפני כן. חברי הקבוצה היו, בין היתר, השוער יוליוס קליין, הרצים פרידמן ולנצברג, והחלוצים יעקובי, סאמט והאחים בירנצווייג.

ב- 1927 הצטרף למכבי חיפה למסעה בארה"ב, שם קיבל הצעות להצטרף לקבוצות אמריקאיות. הוא דחה אותן לטובת הצעה חדשה מהכוח וינה.

ב- 1930 חזר שטרן להפועל חיפה, ושנתיים אחר כך שימש כקפטן של הקבוצה במשחק גמר הגביע נגד נבחרת

נבחרת ישראל מול יוון 1938;

שחקני הפועל חיפה: שטרן (שלישי מימין); כורעים: גזה פוקס (ראשון מימין) והשוער יוליוס קליין (שלישי מימין). עומדת משמאל: סופי שטרן, אשתו של יעקב

קבוצת הנוער, הפועל קטינא, והמאמן גזה פוקס - ראשית שנות ה-40

משחק בין נבחרת חיפה ובין קבוצת המשטרה

נהוגה אז בבריטניה. על פי שיטה זו, שונה תפקידו הקלאסי של הרץ המרכזי, מתפקיד שחקן הציר בקבוצה שקוטע את התקפות היריב ומגיח קדימה כדי להעביר את כובד המשקל למגרשו של היריב, ל"סטופר" - שחקן הגנה מובהק, שנשאר במחצית מגרשו, קרוב, ככול האפשר, לשער כדי לקדם כל צרה.

גזה לא הסתגל לתפקיד החדש כאשר הצטרף להפועל תל אביב במסעה לקפריסין. ב-1947 פרש מן המשחק לאחר ששימש כשחקן פעיל במשחק של הפועל חיפה מול מ.ט.ק. ההונגרית. בעונת 1954-1955 אימן את הקבוצה הראשונה, והחל לשלב את הדור הצעיר שהחליף במרוצת השנים את קבוצת ה"עולים החדשים" של ראשית שנות ה-50.

גדליהו (גזה) פוקס - הרץ המרכזי התוקף שנוכח לשיטת ה"סטופר"

גדליהו (גזה) היה הראשון משחקני הפועל חיפה ששיחק בנבחרת (ארץ) ישראל. פוקס, שעלה ארצה ב-1931, הצטרף להפועל חיפה שבה שיחק אחיו שלמה. עד מהרה הפך לשחקן מפתח ומילא את תפקיד הרץ המרכזי התוקף. משחקו התבסס על השיטה האוסטרית שהונהגה בידי וילי מייזל בנבחרת הפלא של אוסטריה, וזכתה לחיקוי בעולם כולו.

ב-1934 נכלל פוקס בנבחרת ארץ ישראל למפגשים עם מצריים במוקדמות הגביע העולמי (המונדיאל השני). לזכותו נרשמו שתי הופעות נוספות בנבחרת: ב-1938 מול יוון וב-1940 מול לבנון. גזה גם נטל חלק בנבחרות הפועל שיצאו לאולימפיאדות הפועלים באירופה, ובדרך כלל מילא את תפקיד הקפטן.

תחילת דרכו של גזה במגרש הכדורגל לא הייתה סוגה בשושנים. הוריו התנגדו שיעסוק בספורט והעדיפו שיתמיד בלימודים. אבל הנער העקשן לא ויתר, התמיד לבקר במגרש הכדורגל שבו שיחקה הקבוצה היהודית "שמשון". בגיל 15 שיחק בקבוצת הנוער, אבל ליווה את קבוצת הבוגרים לתחנת הרכבת בכל פעם שהיא יצאה למשחקי חוץ. באחת הפעמים לא הגיע אחד הבוגרים, ובליט ברירה צירף המאמן לנסיעה את גזה. מאותו משחק כבר לא היה ניתן היה להפריד בין גזה פוקס לבין הכדור.

במחצית השנייה של שנות ה-40 החלו הקבוצות בארץ לאמץ את שיטת ה-W.M., כנראה בהשפעת הבריטים ששלטו בארץ ישראל ויישמו את השיטה החדשה שהייתה

גזה פוקס כמאמן נבחרת חיפה ב-1955

Football

מנחם שבל - האיש ששילב כדורגל עם פעולות מגן

מנחם שבל בצעירותו

כוכבה תום פיני. ב- 1947 צורף מנחם שבל למסעה של נבחרת הפועל בארה"ב יחד עם חברו לקבוצה, יצחק בן זאב. שנה אחת אחר כך, עם פרוץ מלחמת השחרור, גויס למשטרת ישראל, הוצב בנמל חיפה ונאלץ להפסיק לשחק. כעבור עשור הצטרף לצוות הניהולי של הפועל חיפה, עם ולטר יעקב ובן זאב שסייעו ליוגוסלבי זלטקו צ'ייקובסקי להוליך את הפועל חיפה לעידן חדש בכדורגל הישראלי. "בסך הכול, הכדורגל עשה לי טוב. אני מרגיש טוב, משחק כדורת דשא, ונהנה מכל רגע", אמר שבל בריאיון שנערך עמו לרגל הוצאת ספר זה.

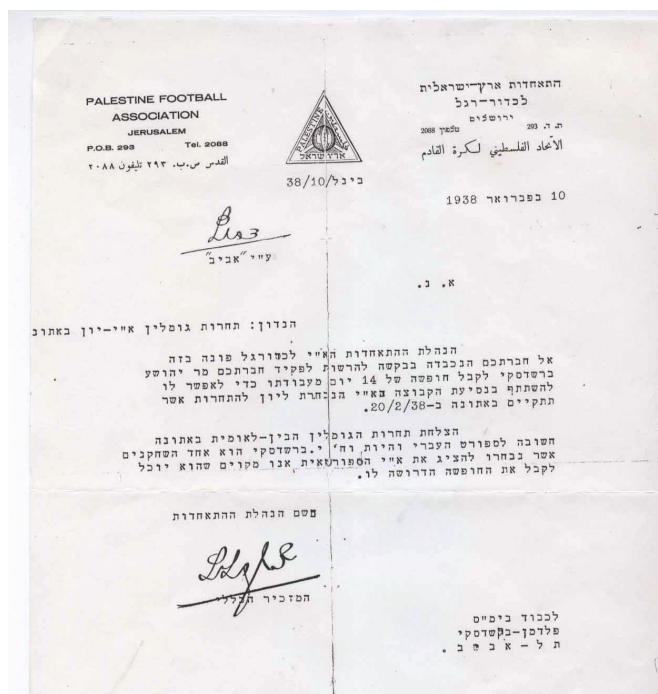
ב-1935 נערכה בארץ ישראל המכבייה השנייה ובין הספורטאים שבאו מאירופה, הייתה גם נבחרת הכדורגל של מכבי ליטא. בשורותיה של קבוצה זו שיחק בחור צעיר בן 19, ששמו מנחם שבל. עם סיום המכבייה החליטו כל חברי המשלחת להישאר בארץ (באופן בלתי לגאלי) ורק הדגל הליטאי נשלח הביתה בדואר. שבל הגיע להרצליה ועבד בפרדסי המושבה לצד משחק בקבוצת הפועל המקומית. ב- 1938 גויס להגנה ונשלח לקורס בחניתה שמפקדו היה לימים הרמטכ"ל הראשון של צה"ל, יעקב דורי. הוא השתתף בקורס בעין חרוד, שבו הדריך ה"דיד" צ'אלס אורד וינגייט. בין השנים 1938 - 1941 מילא שורה של תפקידי פיקוד ואבטחת מתקנים חיוניים, כמו צינור הנפט מעיראק לחיפה, וגויס למשטרה הבריטית, שם שילב בין משחק בקבוצת המשטרה לבין תפקידו בכלא עכו, שבו נכלאו אסירי המחתרת.

ב-1941 החל לשחק בהפועל חיפה, היה שותף לזכייה בגביע המשטרה שבה שירת עד לשחרור הנידונים מהכלא. בפקודת ההגנה נשאר במדים ושיחק בהפועל לצד שחקנים כיוליוס קליין, גזה פוקס, צמח לפר, אבנר פרוטופופוב, גורפינקל, שמשון פרקש ואריק בן ישראל. המאמן היה יעקב שטרן שפרש ממשחק ב- 1943.

שבל שיחק בנבחרת מעורבת של יהודים, אנגלים וערבים שהתמודדו עם קבוצת "וונדררס" האנגלית שבה שיחק

שבל, קפטן הפועל חיפה, מול קבוצת הצבא הבריטי

מכתב בקשה מההתאחדות למקום העבודה

האנגלי של קבוצת ה"וונדררס" זכה להיכרות עם החלוץ הג'ינג'י המסוכן. לעומת סכומי העתק שמוענקים היום לשחקני הכדורגל בליגת העל, הנה סיפור קטן הממחיש את מה שהיה מקובל בשנות ה-40. בחיפה היו שתי קבוצות ערביות: שבאב אל ערב הנוצרית, ואיסלאמיק המוסלמית. פטרונה של "שבאב" היה סוחר אמיד וידוע בחיפה, סוידאן שמו. הוא הציע לשוקה סכום שנחשב אגדי באותם הימים, חמש לירות סטרלינג, אם יסכים לשחק באופן חד פעמי בקבוצתו נגד האיסלאמיק. שוקה זוכר את קריאת הקהל: "יאללה יאללה אל פוטבול - בעד שוקה ג'יב אל גול" או בעברית: "יאללה כדורגל - עוד מעט שוקה יכבוש שער". שוקה פרש בגיל 30, שכן בני משפחתו ביקשו שיקדיש זמן רב יותר להם.

יהושע (שוקה) ברשדסקי "האליל" של שייע גלזר

כמה שווה היום "מכונת שערים" הכובשת במספרים דו סיפרתיים? היום שחקנים כאלה הם נדירים ביותר, ואם כבר נמצא שחקן המסוגל לבצע זאת, החוזה שלו לא יסולא בפז. בהפועל חיפה של שנות ה-30 היה שחקן כזה: יהושע (שוקה) ברשדסקי, שהיה החלוץ מס' 1 בארץ ישראל, ולכן אך טבעי הוא שבמפגש של שחקני הנבחרות שערכה ההתאחדות לכדורגל בשנות ה-50 גילה שייע גלזר שבילדותו היה שוקה "האליל" שלו. מי שראה את השניים בשיאם יודע לספר כי סגנון משחקם היה זהה - כוח פריצה, מהירות עצומה תוך שינויי כיוון מדהימים, התמצאות ברחבה וחוש של "גול-גטר", כובש שערים טבעי.

יהושע נולד ב-1914 בחיפה, עבר עם משפחתו לתל-אביב, ושם שיחק במגרשי החול עם שחקנים, כמו האחים מוסטה הלוי, נודלמן, דז'מפה ואחרים. ההמשך היה בקבוצת הנוער "השחר", ובגיל 19 הועלה לבוגרים. הוא שיחק בנבחרת הפועל שנקלעה למלחמת האזרחים בספרד, וכשהקבוצה סולקה מהמלון, ריחם ראש העיר על השחקנים ואפשר להם להתגורר בקרון רכבת שעמד בתחנה. השחקנים לא איבדו את חוש ההומור שלהם, ושוקה שלח גלויה הביתה שבה כתב כי הם שוהים ב"הוטל דה לה קרון". שוקה עבר לחיפה, וב-1938 הופיע לראשונה במדי נבחרת א"י במשחק נגד יוון, יחד עם שוער הפועל חיפה, יוליוס קליין.

בשנים ההן ביקרו מספר קבוצות צמרת מאירופה בארץ. הקבוצה שהרשימה במיוחד הייתה אדמירה מווינה שייצגה את הכדורגל המעולה של מרכז אירופה. האוסטרים ניצחו את נבחרת הפועל ואת תל אביב, אבל בשני המשחקים היה זה שוקה שהכניע את פלטשר האגדי. גם שוערה

הפועל חיפה בשנות ה-40; שוקה ברשדסקי (עומד שני משמאל) מהבולטים בקבוצה עם שטרן, שבל, קליין, פוקס והופר

Football

טיבי נוימן - בעל עיטור הכבוד "איש כפועלו"

עם קבוצת הנוער - אליפות מחוז הצפון בעונת 1976

אבי קאופמן, אבי ליפשיץ, רונן רוקמן, אבנר חדד, בועז בן נון, שלומי שטיקר.

נוימן אימן קבוצות מהמגזר הערבי והדרוזי, ואחר כך היה מראשי הליגה למקומות עבודה במפ"ח, אימן באוניברסיטת חיפה בענף קט רגל, וכשקמה החברה למתנ"סים, היה מעמודי התווך של ענף הכדורגל. לפני מספר שנים זכה לעיטור העובד המצטיין של חברה זו.

כמי שהכדורגל זורם בעורקיו, המשיך טיבי את הפעילות גם בגיל מבוגר, ולא ויתר על שום אפשרות לתרום מהידע ומהיכולת שלו. משום כך השתלב גם בענף הכדורגל לנשים.

ב-1994 זכה בפרס מיוחד על מפעל חיים, "אות יקר ההסתדרות במרחב חיפה", שניתן לו עבור קידום הספורט בחיפה, עבור יחסי אנוש משובחים, ועבור הקידום המקצועי של חניכיו.

לאחרונה קיבל נוימן את עיטור הכבוד של הפועל, "איש כפועלו", כהוקרה על פעילותו רבת השנים בתחום הכדורגל. טיבי הוא אולי האוהד הוותיק ביותר של קבוצת הכדורגל הפועל חיפה, ומקומו לא נפקד מבמת הכבוד גם בגילו המתקדם.

טיבי נוימן נולד ב-1922 ברימסקה סובוטה שבצ'כוסלובקיה, וכשהיה נער נתפס ב"חיידק הכדורגל" שממנו לא הצליח להירפא עד עצם היום הזה. הוא עלה ארצה ב-1949, וככדורגלן "עולה חדש" שהגיע לנמל חיפה, נקלט מיידית בקבוצת הכדורגל של הפועל שהורכבה בעיקר משחקנים ששרדו את השואה ועלו למדינת ישראל. טיבי, שריכוז סביבו את "האגף ההונגרי", מצא שפה משותפת עם ה"פולנים", שהיו הרוב בקבוצה, ואף קיבל את תפקיד הקפטן.

הפועל חיפה בראשית שנות ה-50 נמנתה עם הקבוצות המובילות בליגה א' (אז הליגה הבכירה), והחזיקה גם בהגמוניה העירונית. טיבי זומן לנבחרת במסעה לתורכיה, ושיחק גם במכבייה השלישית.

טיבי נוימן שיחק בתפקיד של רץ ימני (קשר התקפי בימינו), אבל זכה לתהילת שעה, כאשר הופיע בנבחרת המשטרה בגמר גביע הרמטכ"ל. דווקא בתפקידו כחלוץ מרכזי כבש שלושה שערים בניצחון 0:3 על נבחרת הנח"ל.

במקביל למשחקו בקבוצה הראשונה אימן את קבוצת הנוער של האגודה, ואף הספיק לשחק עם כמה מחניכיו, ביניהם עמנואל סימנדיריס, גליל גלסברג, אברשה רובינשטיין ורחמים חנוני, שעלו לבוגרים באמצע שנות ה-50.

כאשר פרש ממשחק בגיל 34, אימן בקבוצות הפועל באזור חיפה והצפון, ואף חזר לאגודה כמאמן קבוצת הנוער וכמנהל המקצועי של המחלקה. בעונת 1984 שימש כמנהל הקבוצה הבוגרת כאשר זו חזרה לליגה הלאומית לאחר ירידה ראשונה ב-1981. בקדנציה האחרונה שלו בקבוצת הנוער טיפח שחקנים ששולבו בקבוצת הבוגרים, ובהם

נבחרת ישראל למכבייה השלישית; שחקני הפועל חיפה - טיבי נוימן (שישי משמאל) מרכזי מרטין (שלישי מימין)

הפועל חיפה ב-1947;
שחקנים בולטים: בן זאב, שבל, אבנר, בן ישראל, פרקש

בן זאב כמנהל הקבוצה, עם המאמן מינדה יובנוביץ,
השחקנים וגביע המדינה 1974

משמשון, תדברו ביניכם ותחליטו שהיום מנצחים". חיפה ניצחה 1:2, והקבוצה נסעה ללונדון. כשהנבחרת של שפר התכוננה לאולימפיאדת מקסיקו, ביקשו איציק אנגלנדר ורובי יאנג מבן זאב שיבוא לדבר עם עמנואל שפר "כי מרביצים לנו ברגליים, ושפר לא מגיב". שאלתי את שפר מה קורה? והוא השיב: "לא אכפת לי. על כל שחקן שייפצע יש לי שניים אחרים". הלכח שצריך להפיק מניסיונו של בן זאב לגבי תכונות הכדורגלן הישראלי הוא שהמשמעת היא החשובה ביותר. "הכישרון חשוב, טכניקה אפשר ללמד, כושר גופני ניתן להקנות באימונים קשים, אבל המשמעת העצמית היא היסוד להצלחה, בפרט בענף ספורט קבוצתי".

יצחק בן זאב - שחקן ומנהל

אוהדי הפועל הוותיקים זוכרים את יצחק בן זאב כמנהל הקבוצה הכריזמטי לצד מאמנים כולטקו צ'ייקובסקי, מינדה יובנוביץ, דז'ה פרקש, מייק דה יונג ואובה קלימצ'בסקי, בין השנים 1958-1972. אך מעטים זוכרים כי בקדנציה הקודמת שלו, במרוצת השנים 1944-1951, היה בן זאב הקיצוני השמאלי של הפועל חיפה.

הוא עלה לארץ בזמן מלחמת העולם השנייה, לקיבוץ תל יוסף. תמורת הוצאות נסיעה בסך 80 גרוש עבר לחיפה והוסדרה לו עבודה כנהג ב"סולל בונה". הפועל שיחקה והתאמנה ב"מגרש של חליל", שבו גידל המחסנאי הערבי עזים שניכשו את העשבים. זוג הנעליים הראשון שקיבל היה גדול ממידותיו, ועל כן תחב חליל עיתונים כדי להגיע למידה הרצויה. חליל, שמילא את כל התפקידים המנהלתיים, היה אמון גם על הצד הרפואי. "כשהיה לי חום גבוה לפני משחק ביום סגרירי, נתן לי חליל כוסית ערק. יצאו ממני אדים כמו מסוס, אבל עליתי לשחק", מספר בן זאב. שטרן היה המאמן-שחקן, ואחר כך החליף אותו גזה פוקס, שניים מגדולי השחקנים של הפועל חיפה. ב-1947 נבחר בן זאב לנבחרת הפועל שיצאה לארה"ב, יחד עם חברו הטוב מנחם שבל. לקראת סיום הקריירה שלו כשחקן השתתף במשחק הבלתי נשכח נגד פנרבחצ'ה מטורקיה, ואף הבקיע את אחד השערים.

ב-1958 חזר בן זאב לפעילות כמנהל קבוצה שמאמנה היה צ'ייקובסקי, והנהיג דפוסים חדשים ביחסי ההנהלה-מאמן-שחקנים. הוא דרש וקיבל יד חופשית, והוציא לפועל כמעט כל מה שדרש ממנו צ'יק. בדרך כלל היו הדרישות קשורות לשיפור התנאים, בעיקר בכל הקשור למקומות עבודה, לארוחות משותפות וליציאה לבתי מלון לפני משחקי חוץ.

בן זאב נזכר שבמחצית המשחק נגד שמשון תל אביב בגמר הגביע של 1966, בפיגור 1:0, ביקש ממנו יובנוביץ לדרבן את השחקנים. "הבטחתי להם שאם מנצחים, נוסעים לגמר הגביע העולמי בלונדון. אמרתי לשחקנים: אתם לא נופלים

נבחרת הפועל ארץ ישראל
במסעה לארצות הברית 1947;
שחקני הפועל חיפה: יצחק בן
זאב (עומד שני מימין) ומנחם
שבל (כורע שני מימין)

Football

רובי יאנג - הבלונדי מבת גלים שהיה לקפטן הנבחרת

שניים שהטביעו את חותמם בהפועל חיפה:
רובי יאנג במגרש ורובי שפירא מחוצה לו

(הידגקוטי), שני מקשרים פורצים (קוצ'יש ופושקאש) ושני קיצונים על הקווים. הקיצוני השמאלי אצל צ'יק היה רובי יאנג. צ'יק, שביצע את כל המצבים הנייחים (בעיטות חופשיות, עונשין, קרנות וכו') מילא את תפקיד המפתח בעמדת החלוץ המרכזי, כשלפניו צמד המקשרים הפורצים, שלמה לוי ואברהם גינזבורג. שניהם זכו בתואר "מלך השערים" בלאומית.

סיפורו של רובי יאנג בכדורגל הישראלי מתחיל במשחק קבוצת הנוער של הפועל חיפה עם גדנ"ע יהודה, שתיים מהטובות בקבוצות הנוער בשלהי שנות ה-50.

רובי, שהחל לשחק בקבוצת הנוער של עמנואל פריד בגיל מאוחר יחסית, בלט מייד עם הגעתו לקבוצה בהשפעת חבריו, יעקב אוז'לבו ומשה עבאס שכבר שיחקו בהפועל, וסומן כבעל יכולת ודאית להשתלב בקבוצת הבוגרים. אחרי שקבוצת הנוער זכתה באליפות מחוז הצפון עם מאזן של ניצחונות, למעט תוצאת תיקו אחת, ויחס שערים של 2:100, נתבקשה ע"י גדנ"ע יהודה שהייתה אלופת מחוז המרכז, לקיים מבחן כוחות. המפגש נקבע כמשחק מוקדם למפגש בינלאומי בין הפועל חיפה לריימס הצרפתית. הנוער ניצח את גדנ"ע 1:4, ומאמן הבוגרים, זלסקו צ'ייקובסקי, לא היה יכול להתעלם מהבלונדי השמנמן באגף שמאל שעשה שמות בהגנת היריב, וזימן אותו לאימוני הקבוצה הראשונה (כך קראו אז לבוגרים).

רובי נזכר בצעדיו הראשונים בבוגרים: "אף על פי ששיחקתי טוב, צ'יק היה נוהג לצעוק עלי במחצית: 'זיבצען יאהר, לאופן, לאופן', שזה בגרמנית הקלוקלת שלו: 'בן 17, תרוץ, תרוץ'. השיטה שנקט צ'ייקובסקי נלקחה מהמודל ההונגרי של אליפות העולם 1954 שבה הוצב חלוץ מרכזי מאחור

שני סמלים בתמונה אחת - רובי יאנג בחזית ואיציק אנגלנדר ברקע

נפרדים מסמל. מנהל הקבוצה צבי צימט והקפטן דב עצמון; את הזר מגיש הילד אלי שלייפשטיין, בנו של "יונה מהקיוסק"

באגף שמאל הביאו לכיבוש שערים מראשו של שלמה לוי ומרגליו של שמחה אורן. חיפה ניצחה, פתח תקווה זכתה שוב בכתר האלופה, והזוכה העיקרי היה יאנג, שהשלים עונה שנייה בקבוצת הבוגרים כשהפועל חיפה במקום השלישי, וגם זכה לתשומת לבו של גיולה מנדי, מאמן הנבחרת.

בטרם זומן יאנג לראשונה לנבחרת, הוא נאלץ להסתפק במשחקים של נבחרת חיפה נגד קבוצות מחו"ל. נבחרת חיפה שהורכבה על בסיס של פיפטי – פיפטי, השיגה בדרך כלל תוצאות טובות יותר מאלה של נבחרת ישראל נגד אותן יריבות. אבל המשחק שזכור לרובי היה דווקא עם טוטנהאם האנגלית. טוטנהאם, שהייתה אלופת אנגליה, ובשורותיה כוכבים כג'ימי גריבס, דייב מקאי, ג'ון וויט ודני בלנשפלאור, ניצחה את הנבחרת שנקטה משחק הגנתי מובהק, בתוצאה 0:1. אז עוד דיברו על "הפסד בכבוד" במפגשים עם קבוצות מחו"ל, וד"ר פרקש, מאמן נבחרת חיפה, הנחה את השחקנים במפגש עם האנגלים לשחק סגור "כדי שלא נחטוף", אבל גם זה לא הועיל וחיפה הפסידה 5:0. עבור רובי, גם כעבור ארבעה עשורים, החוויה הייתה משתלמת. "היה תענוג להפסיד 5:0, וליהנות מקבוצה כמעט מושלמת".

ב- 19.3.1961 רשם רובי יאנג הופעה ראשונה בנבחרת ישראל ניצחה את חבש (היום אתיופיה) במוקדמות הגביע העולמי של 1962, ויאנג הוצב כקיצוני שמאלי בחוליית ההתקפה שכללה גם את שמולביץ, סטלמן, גלזר ומנצ'ל.

אט אט ובהתמדה, קנה לעצמו רובי מקום של קבע בהרכב, אבל להכרה ארצית זכה רק במשחק עם מכבי תל אביב. היה זה במחזור הסיום של עונת 1959-1960. הפועל פתח תקווה, אלופת השנה הקודמת, פיגרה בנקודה אחת אחרי מכבי תל אביב, ועסקני הקבוצה פנו לעמיתיהם מחיפה בבקשה שחיפה תעשה כל מאמץ כדי לנצח את תל אביב. 10,000 צופים גדשו את אצטדיון המכבייה, כשהם בטוחים שבתום 90 הדקות יראו שוב את קבוצתם, מכבי תל אביב, זוכה בתואר אחרי הפסקה של שנה אחת. חיפה הציגה הגנת ברזל בניצוחו של ינגו סימנדיריס, והתקפה חזקה, כשהבולט היה רובי יאנג שאמנם לא כבש, אבל פריצותיו

1967 - משחק ידידותי בניו יורק, נבחרת ישראל מול כוכבי ה"אולסטארס"

Football

השופט הנדוורג, מאמן מכבי ת"א שניאור, רובי יאנג ודב עצמון ברגע של מחלוקת

רובי הבין ששפר מחפש למנות כקפטן את חביבו, מוטל"ה שפיגלר.

כאשר שבה הנבחרת מסנט מוריץ, הכריז שפר מעל כל במה אפשרית ש"יאנג גמר", אבל במשחק אימון של הנבחרת עם הפועל באר שבע היא ניצחה 1:11 ורובי היה המצטיין. הכתבים במגרש ציינו עובדה זו בפני שפר, ורובי האמין שבזכות זה הוא ייצא עם הנבחרת לטורניר הגמר האולימפי. בכפר האולימפי נכנס עמנואל שפר לחדרו של רובי ואמר לו: "אני לוקח ממך את סרט הקפטן". רובי ענה ללא היסוס: "אתה לא נתת לי את הסרט, ואתה לא תיקח אותו ממני". בדיעבד, הייתה זו שגיאה מצדו של רובי. אמנם שפר לא היה יכול לקחת ממנו את סרט הקפטן, אבל את המקום בהרכב – יכול גם יכול. וכך שיחק רובי רק בשניים מארבעת המשחקים בטורניר (הפסד 2:0 להונגריה בשלב המוקדם, ותיקו 1:1 מול בולגריה ברבע הגמר) שהוכרע לרעת ישראל רק בהגרלה של שני פתקים בסומבררו.

רובי עוד הספיק לשחק 4 משחקים בנבחרת אחרי מקסיקו, כשכמעט בכל אחד מהם הבקיע שער. היה זה למורת רוחם של אוהדי הפועל חיפה, (שהייתה אז בתחתית הטבלה ונאבקה כדי לא לרדת) שטענו שהוא מבקיע רק בנבחרת.

ב- 28.5.69 סיים רובי את הופעותיו בנבחרת בניצחון 3:1 על יוון באתונה, כשהוא כובש את אחד משערי הניצחון "בבעיטת יעף ברגל ימין", כפי שהוא נזכר היום. רובי פרש מהנבחרת והעתיק את מקום מגוריו לארה"ב יחד עם משפחתו כאשר קיבל מלגה לאוניברסיטת אדלפי בלונדון. איילנד. מספר רובי: "השארתי את הקבוצה והנבחרת בידיהם הנאמנות של יוחנן וולך ואיציק אנגלנדר. כאשר הנבחרת העפילה לגמר המונדיאל ב- 1970, שפר צירף את שמי לרשימה הראשונה של 40 שחקנים, ונטע בי תקווה שאולי עוד אחזור לנבחרת. במקביל נקלעה הפועל חיפה לעונה גרועה, ובמאוס 1970 נקראתי בדחיפות לנסות ולעזור לקבוצה להיחלץ מירידה. ניצלתי חופשה בלימודים, הכנתי את עצמי פיזית בשלג של לונדון איילנד, והתניתי את הגעתי ל- 4 משחקים, שאחריהם אשוב ללימודים ולמשפחה. היה כיף לפגוש שוב את החברים, וביחד השגנו תוצאות שתרמו לנו במשימה, הפועל נשארה בליגה, וחזרתי לארה"ב. כעת ציפיתי לקבל אור ירוק משפר (וזה הייתה

ישראל ניצחה 2:3, ורובי התחיל בסדרה של 50 הופעות בין ארצות.

הרגע הגדול שלו במדי הנבחרת הגיע שבעה חודשים מאוחר יותר. בשלב הבא של משחקי קדם גביע העולם נפגשה ישראל עם איטליה. נחום סטלמן כבש שער ראשון לישראל, ורובי יאנג הוסיף שער שני.

ישראל הובילה במחצית בתוצאה מסעירה - 2:0. ההמשך היה משמח פחות. איטליה כבשה ארבעה שערים וניצחה 2:4 - 0:6 בגומלין בטורינו, ובכך הורידה לטמיון את תקוות הכדורגל הישראלי לגמר גביע עולמי. מספר רובי: "השער שכבשתי מול איטליה הפך לכרטיס הביקור שלי עד היום, וכל מי שמגיע אלי לארה"ב מזכיר לי אותו".

לאחר תורה זהב של זלטקוץ' ייקובסקי חלה ירידה הדרגתית שבשיאה הפועל כמעט ירדה ליגה, אבל בהתעוררות חד פעמית זכתה בגביע של 1963.

כאשר הגיע המאמן מינדה יובנוביץ, החלה להתגבש קבוצה שונה, משום שמינדה אפשר לשחקנים חופש פעולה, והקבוצה הפגינה משחק שובה עין. בסגל שיחקו אז אנגלנדר, שוקה פלגי, מנחם אורבך, ויקטור ורובי יאנג, וכן השוערים רוקמן ובניש. בדרכי של חצי גמר הגביע 1966 ניצחה הפועל את מכבי 0:1 משער שכבש שוקה פלגי (שערו היחיד בבוגרים), אבל בעיתונות ציינו את "המלקחיים של ויקטור ושל רובי יאנג".

הפועל זכתה גם בגביע, ואלמלא פרצה מלחמת ששת הימים שבעטיה עזב יובנוביץ ולא חזר בסיומה, ייתכן שהפועל הייתה זוכה באליפות, 30 שנה לפני הזכייה ההיסטורית של 1999.

ב- 1966 פרש נחום סטלמן מהנבחרת, שמילו (דני שמולביץ - רוס) היה מועמד לקפטן, אולם הוא לא היה מעוניין בתפקיד זה, וצ'יריץ' מינה את יאנג לקפטן הנבחרת. שנתיים לפני כן השתתף יאנג בנבחרת שזכתה באליפות אסיה שהתקיימה ברמת גן, וב- 1965 לקח חלק במפגשים עם בלגיה ובולגריה בקדם הגביע העולמי של 1966. הנבחרת נוצחה בכל ארבעת המפגשים.

ב- 1968 התקיים השלב הקדם אולימפי לקראת מקסיקו סיטי, וישראל נפגשה למשחק כפול עם ציילון. שני המפגשים הסתיימו בניצחונות של ישראל, 0:7 ו- 0:2. רובי אמנם לא כבש, אבל היה מעורב בחלק מהשערים. הנשק החזק שלו היו כוח הפריצה והמהירות שהציבה אותו בעמדה של הכנת מצבים למבקיעים, מוטל"ה שפיגלר, ג'ורג' בורבה, גיורא שפיגל ומשה רומנו.

גם המאזן של הבקעת השערים שלו בנבחרת, 8 שערים ב- 50 משחקים, הצביע על אופי משחקו. הוא העדיף את ההישג הקבוצתי על פני היוקרה האישית (אז עוד לא ספרו "בישולים"). את פרק ההכנה לגמר האולימפי החלה הנבחרת במחנה אימון בסנט מוריץ, וזאת כדי להרגיל את השחקנים לגבהים של מקסיקו.

עמנואל שפר היה המאמן, וכבר במחנה האימונים חש יאנג שינוי ביחסו של המאמן כלפיו, כשהציב את ג'ורג' בורבה, יצחק שום ואיציק אנגלנדר בעמדת הקיצוני השמאלי.

החלפת דגלונים במשחק הנבחרת מול צפון אירלנד. הקפטנים רובי יאנג וטרי ניל.

פעמיים. הוא צירף את בנו עירד והגיע לחיפה. רובי לא ידע שהמצב הכלכלי בקבוצה היה בכי רע, וכדי להבין עד כמה היה המצב קשה, הנה סיפורו: "יום אחד מודיע לי משה אשר, שהיה אז מנהל הקבוצה, שלא "אבנה" על השוער גולן מלול, משום שחיפה מכרה אותו למכבי פתח תקווה. שאלתי אותו: "איזה שוער הבאתם במקומו?" ונעניתי ע"י אשר: "לא הבאנו אף אחד, אנחנו זקוקים לכסף". "פתחנו את הליגה עם שוער צעיר חסר ניסיון, שחטף שביעיות. ההנהלה הצליחה לגייס סכום כסף לקיום מחנה אימונים ברומניה כדי שנוכל לפחות להעמיד קבוצה לוחמת ובעלת כושר גופני הולם, ואולי כך נצליח לשרוד את הליגה הלאומית. אבל, כאמור, קיבלנו מייד עם הפתיחה שתי "בומבות", 7:1 בנתניה, ו-7:0 ממכבי תל אביב. כאשר הצלחנו לזכות בנקודה בדרכי אחרי 0:0 במשחק סגור שבו נקטתי צעדים כדי למנוע את המשך הסחף, תקפו אותי בתקשורת על הבונקר שבו שיחקה הפועל. בסגל הקבוצה היו שחקנים שבשום תסריט אחר לא יכלו לשחק בליגה הלאומית".

אבל מעז יצא מתוק. רובי שפירא, שעד אז תמך בקבוצה מבחוץ, פיטר את יאנג, שחרר את אנגלנדר וקאופמן מאחריותם לקבוצה, ולקח אותה באופן רשמי תחת חסותו. בתוך ארבע שנים ייצב שפירא קבוצה שזכתה לראשונה באליפות.

סיבה נוספת שבגללה חזרתי ארצה, אבל כנראה לא הייתי מעורה בעניינים, וגם לא יכולתי לסמוך על מילתו של שפר שהתנכל לי גם בקדנציה הקודמת. אמנם שפר לא דיבר איתי ישירות, אבל בתשובה לשאלת עיתונאי לגבי האפשרות שאוזמן לנבחרת, השיב שפר: "הוא עוד לא בכושר".

"ניצבתי בפני דילמה: לחזור לארץ, להפסיד סמסטר באדלפי ולקוות לזימון לנבחרת או לוותר ולהישאר בארה"ב. בחרתי באפשרות השנייה. עדיין מטרידה אותי השאלה האם נהגתי נכון, בעיקר לאור הצלחת הנבחרת במונדיאל שהיא עד היום משאת נפשו של כל כדורגלן ישראלי שהיה רוצה לשחזר את המעמד".

רובי, שהחל את דרכו בהפועל חיפה כנער בשנת 1958, עלה לבוגרים עדיין בגיל נוער, זכה עם הקבוצה בשני גביעים, רשם לזכותו עשרות הופעות בנבחרת ישראל, בחלק מהן שימש כקפטן, וסיים דרכו כשחקן בכדורגל הישראלי ב-1970.

בניו יורק שיחק יאנג בקבוצת ה"קוסמוס" לצד כוכבי כדורגל ענקיים, כפלה ופרנץ בקנבאור. לאחר מכן התמסר ללימודיו באוניברסיטה ואימן במשך השנים את נבחרת המכללה וקבוצות נוספות, אבל שאף תמיד לאמן קבוצה מהדרג העליון.

כאשר הגיעה קריאה מאנגלנדר לקראת עונת 1993-1994, בה הציע חברו לקבוצה את משרת המאמן, לא חשב רובי

Football

אברהם גינזבורג - חלוץ מרכזי מהדגם הישן והטוב

במדי נבחרת חיפה מול יריב אוסטרי

משחקיו בנבחרת חיפה, כשיחד עם השחקנים הטכניים של מכבי, אמר, מנצ'ל, אלמני והרדי, הוסיף את ממד ההבקעה הנדיר שלו.

גינזבורג היה מעמודי התווך גם בתקופתו של המאמן היוגוסלבי, זלטקו צ'ייקובסקי, תקופה הנחשבת עד היום לתור הזהב של המועדון (יחד עם הזכייה באליפות 1999). בתום עונת 1961 - 1962 פרש מהפועל חיפה והחל בקריירת אימון.

הוא סיים את המחזור הראשון בבית הספר למאמנים של מכון וינגייט ב-1966, והשתתף במשלחת של 20 חברי איגוד המאמנים שיצאה ללאפבורו אנגליה להשתלמות מקצועית. הוא המשיך בקריירת אימון שלאחריה החליט להתמסר לעבודתו בחברת החשמל.

אברהם גינזבורג נולד ביבנאל ב-1930 ונפטר בחיפה בשנת 1994.

אברהם גינזבורג, מגדולי השחקנים של הפועל חיפה בכל הזמנים, בא לחיפה מהפועל רחובות ב-1956. כדי להבין את רוח התקופה יש לזכור שהכדורגל בארץ היה על טהרת החובבנות, ותעיד על כך כותרת במדורי הספורט: "שחקן כדורגל נחטף מרחובות". בחוגי הספורט מציינים כי זהו מקרה טיפוסי של "רכישת שחקן", שכן הפועל חיפה דאגה לו למעבר לדירה ולסידור במקום עבודה בחברת החשמל. החלוץ החסון שהתחיל לשחק כדורגל רק אחרי שירותו בפלמ"ח במלחמת השחרור, התגלה חיש מהר כמבקיע שערים בחסד (תכונה מולדת שניחוחו בה מעטים), עובדה שהקנתה לו זימון לנבחרת ישראל. באותה תקופה, ימי ה"פיפטי-פיפטי", כאשר הנבחרת הייתה מורכבת מחמישה שחקנים של הפועל, חמישה ממכבי ואחד מבית"ר, היה על השחקן להיות טוב יותר מה"נסיכים" של הקבוצות התל אביביות כדי לזכות בהכרה ובמקום בסגל. גינזבורג נטל חלק במשחקים עם יוגוסלביה ועם יוון במוקדמות הגביע העולמי ב-1954. במאי באותה השנה יצא עם נבחרת ישראל למסע משחקים ארוך בדרום אפריקה, וכאמור, שנתיים אחר כך בא לחיפה.

הוא שיחק בשורות הקבוצה במשך שש עונות, וכבר בעונתו השנייה ב-1957 הבקיע 16 מכלל 22 השערים שכבשה הפועל חיפה, והוכתר כ"מלך השערים" של הליגה הלאומית. גינזבורג היה חלוץ מרכזי מהדגם של שנות ה-50 בארץ ובעולם. הוא היה שחקן חזק וגבוה, בעל בעיטה עזה ומשחק ראש משובח. עוצמת הנגיחה שלו הייתה לשם דבר, ולא פעם כבש שערים בנגיחה מקו השישה-עשר. זכורים היטב

גינזבורג תוקף את שער הפועל תל אביב, שעליו מגוננים השוער חודורוב, ושחקני ההגנה: לבקוביץ, טיש ובליס

צימט בחברת מבקיעי השערים בגמר הגביע של 1966
גודי גולדברג ודוד גביסון

המקצועית שלה. הוא היה שותף פעיל בקשירת הקשר הראשוני עם ראשי UEFA שהוביל לקבלת ישראל לאירופה אחרי שנים של חרם אסיאתי. כאיש ארגון הוא נטל חלק בטקסי הנעילה של כינוסי הפועל שנערכו בחיפה, והיה יו"ר הוועדה המארגנת בטורניר החורף הבינלאומי של נבחרות נוער מאירופה, בין השנים 1974 - 1982.

תכונות האופי הבולטות של צימט היו נאמנותו למאמנים שעמם עבד ויחסו האנושי לשחקנים, גם אם לעתים היה קיים ניגוד בין השניים. הוא היה יו"ר פעיל שהקדיש שעות רבות של נוכחות באימונים ובמשחקים.

ביציע בקריית אליעזר עם וולטר יעקב ועמנואל שפר

צבי צימט - מנהל הקבוצה שבא מהשטח

"מחזיק התיק" היה תפקיד ייחודי בקבוצות הכדורגל של מרכז הפועל, לפני שהקבוצות עברו לניהולם של נותני חסות או של גופים מסחריים. על פי רוב, היה מחזיק התיק עובד מועצת הפועלים, שזכה בתפקיד בנוסף לעיסוקו העיקרי בהסתדרות. צבי צימט אמנם לא נשא בתואר של "מחזיק תיק", אבל בהפועל היה האיש החזק במחלקת הכדורגל של הפועל חיפה בין השנים 1968-1971. בעברו היה צבי צימט ספורטאי פעיל.

צימט, יליד 1925, היה שוער בקבוצה בפולין לפני המלחמה, ולאחריה הוא שיחק עם עמנואל (מונדק) שפר בקבוצה בגרמניה. עם עלותו לארץ התיישב בכפר אתא (קריית אתא של היום) וניצב בשער הקבוצה המקומית. במקביל לא זנח את אהבתו השנייה – רכיבה על אופניים, ובמכבייה הרביעית ב-1953 הוא שימש אף כאחראי לענף האופניים במשחקים.

צימט החל לעבוד במועצת פועלי חיפה, בעיקר בתפקידי ניהול וארגון, אולם לא זנח את אהבתו לספורט. הוא היה פעיל בקבוצת הכדורגל של הפועל קריית אתא שבה כיהן כיו"ר במשך שנים רבות וסייע בפרוייקטים של הקמת מגרשי ספורט בקריית אתא, בטבעון בקריית ים, בתל חנן ובטירת הכרמל. הקשר הראשון עם הפועל חיפה נרקם ב-1958, כאשר הצטרף לקבוצה המאמן זלטקו צ'יקובסקי שעמו התחבר בהיותו דובר השפה הגרמנית.

צימט כיהן כאיש החזק בעונת 1968-1969 לצד המאמן ההולנדי מייק דה-יונג, וב-1970-1971 עם המאמן היוגוסלבי מינדה יובוביץ'. גם כאשר לא שימש בתפקיד רשמי הוא סייע למחלקת הכדורגל, כמי שהקבוצה קרובה ללבו. במשך שלוש קדנציות שימש צימט כחבר בהנהלת ההתאחדות לכדורגל והיה פעיל בוועדת הנוער ובוועדה

Football

זלטקו (צ'יק) צ'ייקובסקי - מהפכה בכדורגל הישראלי

המונדיאל של 1954 בשווייץ נחשב לאירוע הכדורגל הגדול שבו סיים את הופעותיו בנבחרת. הנבחרת העפילה לרבע הגמר ונוצחה 2:0 בידי גרמניה שמאוחר יותר אף זכתה בגביע העולם.

צ'יק, אגדת כדורגל עולמית באותה התקופה, סיים את לימודיו בבית הספר הגבוה למאמנים בקלן, גרמניה. בעידודו של דוד שוייצר שנמנה אף הוא עם חניכי בית הספר, ובלחצו של יעקב ולטר, האיש החזק בהפועל חיפה, בא צ'יק עם משפחתו לחיפה, תחנתו הראשונה כמאמן. הוא אימן ושיחק בחיפה מפברואר 1958 ועד יוני 1960. כדי לספר ולו מעט על תרומתו ועל מורשתו, בחרנו לציין מספר אירועים ואמירות המאפיינים את האיש:

- הוא הנהיג 5 ימי אימון שבועיים, כולל אימוני בוקר (עד אז התאמנו הקבוצות פעמיים-שלוש בשבוע).

- המושג "הפסד" לא היה קיים במילונו, גם במשחקי אימון.

- צ'יק הנהיג ארוחות משותפות אחרי אימונים ומשחקים, ושהיה בבית מלון לפני משחקי חוץ.

- הוא דרש מהשחקנים עבודה קשה, והסיפוק הגדול שלו היה כאשר מיצה מהשחקנים את המירב במשחקים.

- הוא דאג לטיפול מסור בשחקן פצוע ולהכשרתו במהירות המקסימאלית.

- הוא היה המנהיג במגרש; ביצע את כל המצבים הנייחים, כולל זריקות חוץ (כשעזב החטיאה הפועל 7 פנדלים).

- הוא תקשר עם כל השחקנים מהרגע הראשון בשפה שכונתה בגרמניה מאוחר יותר "צ'יק דויטש" - הגרמנית של צ'יק.

- הוא היה אחראי לתור הזהב של "נבחרת חיפה", שהשיגה תמיד תוצאות טובות יותר מאלה של הנבחרת נגד קבוצות זרות.

- הוא הביא תואר ראשון לעיר חיפה - את "גביע העשור" ב-1958 עם הפועל.

- צ'יק הפך את הפועל חיפה לשם דבר בכדורגל הישראלי,

כאשר התבקשתי לכתוב את פרק הכדורגל בספר זה לא ידעתי כיצד תיראה התוצאה הסופית, ומה נפח החומרים שעלי לקבץ בלי לקפח תקופות או אנשים שחשיבותם רבה בדברי ימי הקבוצה. דבר אחד היה ברור לי מלכתחילה: פרק נפרד יוקדש לאדם שלדעת רבים וטובים, הטביע את חותמו באגודה, ובעקיפין, גרם למהפכה ראשונה בכדורגל הישראלי של שנות ה-50.

היה זה הצעד הראשון במעבר מחובבנות לחצי מקצוענות שהביטוי המעשי הראשון שלו התבטא במאבקים שווי כוחות נגד יריבות אירופיות בזירה הבינלאומית. לא עוד "הפסדים בכבוד". זלטקו (צ'יק) צ'ייקובסקי היה האיש שתרים את כל אלה.

לצ'יק, שזה היה כינויו של השחקן הנמוך בקומתו אבל ענק ברמתו, התוודע הכדורגל הישראלי בשנת 1949, במפגש הכפול עם יוגוסלביה במוקדמות הגביע העולמי של 1950. אחרי 6:0 בבלגרד ותיאורי השחקנים את נפלאותיה של היריבה, גדשו רבבות את יציעי העץ באצטדיון המכבייה בתל אביב, לחזות ב"קוסמים מיוגוסלביה". במהלך המשחק ריכז את מרב תשומת הלב הרץ הימני של האורחים, שחקן קטן קומה, אבל כל יכול. זלטקו צ'ייקובסקי "גנב" את ההצגה, יוגוסלביה ניצחה 2:5, ושייע גלזר שהבקיע את הצמד לזכות ישראל, הפך לתגלית המקומית שהמתיקה במקצת את הגלולה המרה.

יוגוסלביה הופיעה בהצלחה גם במונדיאל 1950 שנערך בברזיל, ולאחריו ערכה סיור במדינות דרום אמריקה. הרושם העז שהותיר צ'יק במשחקים אלה, גרם לקבוצת פניארול מאורוגוואי שבשורותיה הופיעו 8 שחקנים בנבחרת שזכתה באליפות העולם, לבקש מממשלת יוגוסלביה לאפשר לו להופיע במדינה במשך שנה.

ב-1952 שימש צ'יק דמות חשובה בנבחרת שזכתה במדליית הזהב באולימפיאדת הלסינקי, ושנה אחר כך הגיע לשיאו כאשר הוזמן לנבחרת אירופה במשחק המסורתי מול אנגליה, המדינה שנחשבה למולדת הכדורגל. המשחק הסתיים בתיקו 4:4, ולאחריו נבחר שוב צ'יק בין אחד עשר הכדורגלנים הגדולים בכל הזמנים, במשאל שערך העיתון "גאזטה דלו ספורט" בקרב עיתונאים מ-18 מדינות. ספרו הביוגרפי של יזהר ברנר שיצא לאור מאוחר יותר בארץ נקרא: "רץ ימני בנבחרת היבשת".

עם גביע העשור בקבלת פנים אצל יוסף אלמוגי במועצת הפועלים

זלטקו צייקובסקי היגוסלבי ופרנץ פושקש ההונגרי האגדי - שניים מגדולי הכדורגלנים בתולדות המשחק

זה שיוצא וזה שנכנס - זלטקו צייקובסקי ואלי פוקס.

עם גמר הגביע ב- 1958, והשיג את המקומות שני-שלישי בעונות 1959 - 1960.

- הוא גרם לשינוי בדפוסי ההתנהגות ולאימוץ החידושים שהנהיג בקבוצות צמרת בארץ.

- למעלה מ-80% מהשחקנים ששיחקו אותו ותחתיו כמאמן, הפכו ברבות הימים למאמנים.

- הוא חילק את השחקנים להתייחס בכבוד ליריב ולמשחק. "אלמלא הכדורגל, הייתי הולך יחד עד היום" הייתה האמירה השגורה בפיו.

- ומעל הכול – הוא אהב את המשחק.

בקיץ 1960 הוצעה לו הצעה מפתה מקבוצה טורקית, ועזב. הוא אימן בהולנד את אוטרקט, אחר כך עבר לגרמניה שם התחיל לאמן בקבוצת החובבים של פ.צ. קלן, ואחר כך בבאיירן מינכן שהייתה אז בליגה השנייה.

את שמו כאחד המאמנים הבכירים, וודאי היקר ביותר בגרמניה, עשה עם באיירן, כאשר בנוסף לתארים המקומיים של ליגה וגביע צירף זכייה בגביע המחזיקות ב-1967 כשניצח את ריינג'רס הסקוטית.

המאמנים המקומיים לא ראו בעין יפה מאמן זר שמעפיל לפסגה, והחלו לדחוק את רגליו. צ'יק קיבל קבוצות מהדרג השני כמו הנובר ואופנבך קיקרס, מצב בריאותו הידרדר, ובקיץ 1998 נפטר במינכן בגיל 75.

כל מי שהכיר את צ'יק בחיפה לא ישכח אותו עד אחרית ימיו.

Football

דוד גביסון - קפטן הגביע 1966

את הרגע שבו הניף את גביע המדינה לא ישכח דוד גביסון לעולם. זה היה שיאה של תקופה יפה בחייו. דוד גביסון החל את דרכו בכדורגל כנער בהפועל חיפה, משחקו הראשון בבוגרים היה ב-1962 נגד שמשון תל-אביב, והוא בן-17.5.

גביסון שיחק בנבחרת הנוער ב-1963-1964 וזכה באליפות אסיה בווייטנאם, בצוותא עם איציק אנגלנדר וגודי גולדברג, חבריו בהפועל חיפה. הוא השתתף בסגל הנבחרת ב-1965 - 1966 במשחקה עם אורוגוואי, רומניה ובולגריה. אירועים נוספים שנחרטו בזיכרון היו בסיום עונת 1963. אחרי שנטל חלק במשחקי הקבוצה שזכתה בגביע המדינה, עמדה הפועל חיפה לפני ירידה לליגה השנייה וניצלה רק הודות להתערבותם הנמרצת של גורמים פוליטיים.

גם המפגש המשולש עם מכבי תל אביב בגמר הגביע של 1964, שבסופו נכנס הגביע לארון הגביעים של מכבי תל-אביב, נמנה עם הזיכרונות שמלווים את גביסון מאז. גביסון שיחק תשע עונות בבוגרים, ובעונות 1970-1971 פרש. עיקרון מרכזי שחזר ועלה בשיחות עם גביסון ועם שחקני העבר האחרים, היה הדגשת ערך החברות בקבוצה. השחקנים שאהב לשחק לצדם היו: רובי יאנג, ארנון רוקמן, איציק אנגלנדר, שאלתיאל אוז'לבו, מרדכי פיקר ויקטור יאנג וגודי גולדברג. המאמנים שהטביעו בו את חותמם היו צ'יקובסקי (שותף כנער רק באימונים), פאל יאבור שהעלה אותו לבוגרים ומינדה יובנוביץ.

גביסון בתיקול אופייני

הכדור ברשתו של יעקב חודורוב שוער שמשון תל אביב; המבקיע בנגיחה - דוד גביסון

האחים סימנדירים - היוונים של חיפה

באמצע שנות ה-50 הורגש הצורך לרענן את הרכב הקבוצה הבוגרת, שכן הגיל הממוצע של שחקניה היה 30 בערך. המאגר הטבעי היה בקבוצת הנוער של האגודה שאימנו אותה בשנים ההן שחקנים מהקבוצה הראשונה, כעמנואל פריד, טיבי נוימן ולקלי שלנגר. הצברים הצעירים באו להחליף את השחקנים שרובם עלו ארצה לאחר מלחמת העולם, והיו הבסיס להפועל חיפה המתחדשת. בין שחקני התגבור בלטו האחים סימנדירים, מיכלי, לולי וינגו, בני משפחה יוונית שהתגוררה בסמוך למגרש הישן בקריית אליהו.

הראשון שנקלט בקבוצת הבוגרים בתפקיד הבלם היה מיכליס, אשר בגמר גביע העשור של 1958 שבו זכתה הקבוצה שימש כקפטן הקבוצה. אחריו נקלט בקבוצה כמקשר ימני עמנואל (לולי) הצעיר ממנו בשנה. לולי נחשב כשחקן בעל רמה גבוהה, לוחם אמיתי במרכז המגרש וקשר מעולה. צעיר האחים, ינגו, עלה לבוגרים בעת שהמאמן היה צ'ייקובסקי. הוא היה מגן ימני בלתי מתפשר, מהיר חזק ודינאמי.

ינגו היה היחיד שרשם הופעה בנבחרת ישראל במשחקה עם פולין ב-1959 שהסתיים בתיקו 1:1. קרוב משפחה של האחים סימנדירים היה ליאון קיוביק, מגן שמאלי גבה קומה, ששיחק בקבוצה לאחר שהסימנדירים עזבו את הארץ. ינגו עוד שיחק תקופה קצרה באולימפיאקוס. קיוביק נפטר בדרום אפריקה מסיבוך לאחר תאונת דרכים.

האחים סימנדירים
מימין: מיכליס, עמנואל (לולי) וינגו

הרגע החשוב בקריירה שלו הייתה, כמובן, הזכייה בגביע המדינה בשנת 1966. הפועל חיפה ניצחה את שמשון תל-אביב 2:1 משעריהם של גודי גולדברג ושל הקפטן, דוד גביסון, שהכניע בנגיחה את שוערה האגדי של שמשון, יעקב חודורוב. וכך נשמע גביסון בסיום המשחק, כשהוא אוחז בגביע היקר בשתי ידיו בחוזקה: "תנו לי קצת להירגע, אני עוד לא יודע מה הולך איתי. בלי שאלתיאל ואנגלנדר ביצענו ממש את הבלתי ייאמן. החברה היו גדולים. עם החומר שלנו נלך בשנה הבאה על הדאבל". גם היום, ממרחק של כמעט 40 שנה, עדיין נוצצות עיניו של גביסון כאשר הוא נזכר ברגעים היפים.

דוד גביסון כקפטן הקבוצה מניף את גביע המדינה 1966

Football

יצחק (איציק) אנגלנדר - הסמל הראשון של הפועל

הייתה זו טבילת אש מרשימה לשחקן הצעיר. כעבור זמן קצר נקלט בנבחרת הנוער של עמנואל שפר שזכתה ב-3 אליפויות אסיה בין השנים 1964-1966, פעמיים עם בורמה ופעם אחת לבדה לאחר ניצחון מרשים על בורמה בתוצאה

0:5.

ב-1964 זומן בידי המאמן האנגלי ג'ורג' איינסלי לסגל הנבחרת, ומשחקו הראשון היה עם בלגיה ברמת גן. במשחק זה הפסידה הנבחרת 5:0 במסגרת קדם הגביע העולמי של 1966.

באותם הימים שחקני חיפה התקשו להצטרף לנבחרת. גם מי שהצליח להיקלט בסגל לא נשאר בו לאורך זמן. בסוף אותה עונה זכה אנגלנדר בתואר השחקן ההוגן ובתעודת ההערכה נכתב: "זאת לתעודה כי יצחק אנגלנדר הצטיין בהגנות על מגרשי הכדורגל, וזכה במדליית הגינות-זהב לעונת תשכ"ד".

אנגלנדר מספר: "ב-1968 הייתי בנבחרת יחד עם רובי יאנג והתכוננו לאולימפיאדת מקסיקו. שנינו היינו ברמה גבוהה מספיק שהצדיקה את השתתפותנו, אבל נאמר לנו שרק אחד מאתנו ייסע. רובי היה הבכיר מבינינו, אבל במשחק שקיימה הנבחרת בחיפה הפגנתי יכולת טובה, ושפר לא

איציק אנגלנדר הצטרף להפועל חיפה ב-1956, בגיל 10. את צעדיו הראשונים עשה במגרש בקריית אליהו בקבוצת הנערים שאימן עמנואל פריד. בקבוצת הנוער היה מאמנו יעקב חיימזון, והשוער היה אליהו בניש. מרגע שדרך על משטח האדמה הגבשושי בקריית אליהו (מי חלם אז על דשא!) גילה הילד המוכשר תכונות שליוו אותו לכל אורך דרכו שנמשכה שני עשורים עד שעבר למכבי חיפה בעונת 1977 - 1978.

אנגלנדר היה מנהיג מלידה, "ווינר" שלא אהב להפסיד אפילו באימון. הוא היה שחקן טכני מובהק, קפטן מקובל בקרב השחקנים שידע להתקרב למאמנים שעבדו בהפועל, והאווה המושבע של הפועל חיפה. אך טבעי הדבר שבגיל 17 כבר עלה לקבוצת הבוגרים, ומשחקו הראשון היה עם הפועל פתח תקוה בקריית אליעזר. בעונתו השנייה, עונת 1964, נטל חלק במפגש המשולש בגמר גביע המדינה נגד מכבי תל אביב.

אנגלנדר מקבל את גביע המדינה לשנת 1974

מול שמעון בן יהונתן מהפועל תל אביב

הצטרף רובי שפירא שעד אז תמך בקבוצה מבחוץ. אנגלנדר פינה את מקומו בהפועל חיפה אחרי עשרות שנים של פעילות מבורכת.

היה יכול להתעלם". אנגלנדר הופיע פעם אחת - במשחק עם בולגריה ברבע הגמר כאשר החליף את רובי יאנג. בסך הכל הוא שיחק בשבעה משחקים בינארציים. תחילת שנות ה-70 זכורה לאנגלנדר כתקופה מוצלחת ביותר להפועל בזכותם של יחיאל זלץ, שהיה מחזיק התיק בהסתדרות ושל יעקב גרונדמן שהיה המאמן. גם סגל הקבוצה שנמנו בו, בין היתר, שחקנים כיוחנן וולך, בני אלון, אלי לבנטל, אבא גינדין ויוסי ליפשיץ, היה מגובש ושררה בו אווירה נעימה. בימים ההם זכתה הקבוצה בגביע ובמקום השני בליגה.

בעונות 1981-1982 החליף אנגלנדר את אורי ויינברג כמאמן. הקבוצה, שירדה לפני כן לליגה הארצית, לא הצליחה להתמקם גבוה בטבלה. גם בעונות 1982-1983 אימן אנגלנדר את הפועל, אבל לא הצליח להחזירה לליגה הלאומית. (הקבוצה עלתה לליגה הלאומית בעונות 1983-1984 כשהמאמן היה אהרל'ה גרשגורן). לאחר 4 שנים, בעונות 1987-1988, חזר איציק להפועל כמנהל מקצועי לצידו של רוני דורה, גם הפעם בליגה השנייה. בסוף העונה התנתקה הקבוצה ממועצת הפועלים, ואנגלנדר, יחד עם אבי קאופמן, הקימו את "אגודת ידידי הפועל חיפה" שניהלה עצמאית את הקבוצה.

במשך שלוש עונות שימש אנגלנדר בתפקיד כפול של יו"ר ושל מאמן בשיתוף עם המאמנים דורה, רחמים סלע ואהרל'ה גרשגורן.

הקבוצה עלתה לליגה הלאומית בעונות 1991-1992 בהדרכתו של רוני דורה, ושנתיים אחר כך, אחרי פתיחת עונה גרועה,

נבחרת הנוער זוכה בגביע אסיה; בתחתית התמונה דוד גביסון ויצחק אנגלנדר, לימים הקפטנים שהניפו גביעי מדינה להפועל חיפה בעונות 1966-1974

Football

טל בנין

טל בנין - שחקן הבית שהגיע הכי רחוק

כשהיה טל בנין בן שבע הביאו אותו דודיו, חיים ורוני דורה, למגרש בקריית חיים. את הפועל חיפה אימן אז דוד שוייצר ואחד השחקנים שצירף לחיפה היה מוט'לה שפיגלר. הדודים הגאים הושיטו לילד את הכדור, ולעיני המאמן הבכיר וכוכב מקסיקו 70 הפגין טל יכולת מרשימה. כעבור זמן מה הצטרף בנין לביה"ס לכדורגל של האגודה, כשהוא זוכה לליווי הצמוד של חיים דורה, מנהל מחלקת הנוער, ושל רוני המפקח המקצועי.

גליל גלסברג שאימן את טל בנין בתחילת דרכו כילד בהפועל חיפה מספר: "אני זוכר ילד מוכשר ביותר, בעל רצון כביר ללמוד ולהשתפר כל הזמן, ושנשאר אחרי האימונים לתרגול נוסף של בעיטות לשער, של הגבהות ושל כדורי עומק. התכונות האלה שהתגלו כבר בילדותו בלטו גם בהמשך לקריירה העשירה שלו".

בעונת 1987 - 1988 כשהוא בן 16, עלה טל לקבוצת הבוגרים אחרי שהיה שותף פעיל בזכייתה של קבוצת הנוער בגביע המדינה. מאמן הבוגרים היה אז איציק אנגלנדר, והקבוצה שיחקה בליגה הארצית. טל שיחק שלוש עונות בבוגרים, אבל הקבוצה לא עלתה לליגה הלאומית. הוא הושאל למכבי חיפה לשלוש עונות ויחד עם חבריו לקישור, ראובן עטר ואייל ברקוביץ, זכה עם מכבי חיפה בדאבל בעונת

טל בנין כקפטן הקבוצה בעונת 1994

נמשכה גם כשהמאמן היה איבן קטליניץ מקרואטיה, אך לקראת תום העונה השתנה המצב וגם היחסים עם רובי שפירא הורעו.

בנין הוחתם בברשיה והיה לישראלי הראשון והיחיד עד אז ששיחק בליגה האיטלקית. ברשיה ירדה אז לליגה השנייה, וכעבור שנה אחת הצליח טל לשוב עם הקבוצה לליגה הגבוהה.

פציעה קשה קטעה את הקריירה האירופית שלו, הוא חזר לארץ והצטרף למכבי תל-אביב.

במאזן ההצלחות הבינארצי רשם טל בנין 78 הופעות וכיבוש של 12 שערים. הוא שימש כקפטן הנבחרת במשך תקופה ארוכה, והיה שחקן מפתח אצל כל מאמן ובכל הרכב.

טל בנין נחשב לשחקן נשמה, כקשר הגנתי הסוגר את מרכז השדה, ועם זאת אינו מזניח גם את החלק ההתקפי. הוא ניחן ביכולת למסור מסירות עומק לטווח ארוך, כאלה שחותכות את מערך ההגנה ומעמידות חלוץ מול שוער. בין תכונותיו כשחקן ניתן למנות את כוחו הרב ברגל שמאל, תיקול אגרסיבי ותנועה ללא לאות. ההחמצה הגדולה שלו היא שהוא לא זכה בתואר חשוב עם קבוצת נעוריו הפועל חיפה, וגם החמיץ את הניצחון 2:3 נגד צרפת בפארק דה פרינס.

ובכל זאת נחשב טל בנין כשחקן הבית שהגיע הכי רחוק.

1990-1991 והוכתר כשחקן העונה על ידי המקומון "כלבו". במישור הלאומי כיכב בנין בנבחרת הנוער לצדו של רן בן שמעון, והשניים שיתפו פעולה כעבור עשור בהפועל חיפה. ב-16 במאי 1990 התקיים ברמת גן משחק ידידותי בין ישראל לברית המועצות. בנין בן ה-19 הוזמן לסגל, ולאחר ששלושה שחקני הרכב, רוני רוזנטל, אלי אוחנה ושלוש תקווה סירבו לשחק ללא ביטוח מיוחד, פתח בנין בהרכב. במצב של 2:2 הוא כבש את שער הניצחון. ישראל ניצחה 2:3, ולבנין הייתה זו פתיחה מבטיחה ביותר.

בתום תקופת ההשאלה למכבי חזר בנין לקבוצת האם. הוא הבקיע 8 שערים, והקבוצה סיימה במקום השביעי. השער החשוב היה שער הכבוד בהפסד 4:1 למכבי חיפה שהיה שער הראשון של הפועל בדרכי אחרי 17 שנה (על ניצחון אף אחד לא דיבר).

בסיום העונה הגשים טל בנין חלום כשעבר לשחק בקבוצה הצרפתית קאן אצל המאמן לואיס פרננדז. בינתיים שרדה הפועל בליגה הלאומית לאחר משחקי המבחן, ורובי שפירא, מנהל הקבוצה בתחילת העונה 1993-1994 החזיר את בנין לשורותיה. דרור קשטן, המאמן המעוטר ביותר בארץ, וכן השחקנים אלון חלפון, עופר טלקר וראובן עטר הוחתמו כדי להשיג מטרה שהוצבה לפני שנים רבות – זכייה באליפות.

לאחר המחזור ה-16 פוטר קשטן על רקע מערכת יחסים עכורה עם כוכבי הקישור, בנין ועטר. ויקו חדד שהחליף את קשטן, ואברהם גרנט שהחל לאמן את הקבוצה בעונת 1995-1996, אימצו את בנין אל חיקם. תקופת הזוהר של בנין

נפרדים מחולצה מספר 7.

טל בנין מקבל את ברכת הדרך בדרכו לאיטליה מראש העיר עמרם מצנע ונשיא המועדון רובי שפירא

Football

אלי לבנטל מפליימייקר בהפועל למגן ימני בנבחרת

אולימפיאדת מונטריאול 1976;
לבנטל (מימין) מוקף בשחקני ישראל ומקסיקו - 2:2

המאמן דוד שוייצר לחיפה. ההיכרות בין השניים הייתה שנתיים לפני כן, כשלבנטל שיחק בנבחרת באולימפיאדת מונטריאול. חיפה השיגה באותה העונה את המקום החמישי אך כעבור שנתיים (עונת 1980-1981) ירדה לליגה השנייה, ולוונטל נשאר עונה נוספת בליגה הארצית. ב-1982 עבר לבנטל לבית"ר ירושלים.

אלי לבנטל החל את דרכו בהפועל ב-1963 כשהוא בן 10. הוא בלט מגיל צעיר ושיחק בנבחרות הצעירות של ישראל - בנבחרת האפרוחים בנבחרת הנערים ובנבחרת הנוער. ב-1971, בעודו חייל בשירות סדיר, נשלח לחזק את הפועל קריית חיים במאבקה למען עלייה לליגה א', והצליח במשימה עם יתר חבריו. הצטיינותו בקריה הביאה להחזרתו להפועל חיפה, לקבוצת הבוגרים שאימן אובה קלימצ'בסקי.

בעונה הראשונה לא זכה לבנטל לדקות משחק רבות, משום שהקבוצה הייתה מגובשת ואימצה שיטת משחק חדשה שבמרכזה היו מגינים תוקפים (גינדין ואילו) וסביבם שחקנים ותיקים ומנוסים.

כשגרונדמן היה המאמן זכה לבנטל להזדמנויות רבות יותר, ויכולתו בקבוצה הביאה לזימונו לנבחרת בגיל 21, שבה שרד במשך שש שנים. בעונה זו, 1974, אף זכה עם הפועל חיפה בתואר ראשון, גביע המדינה. התנופה נמשכה גם בעונה הבאה, ובה סיימה חיפה במקום השני. הייתה זו בפעם השנייה לאחר 27 שנים שהפועל חיפה עשתה זאת לאחר עונת 1958-1959 כשהמאמן היה צ'יקובסקי.

עונה מוצלחת במיוחד הייתה ללבנטל ב-1978, כשהצטרף

מאבטח את הכדור בדרכו לרשת

עם גיורא שפיגל ושלומי שטיקר

הבתים שלוש תוצאות תיקו, מול גוואטמלה, מקסיקו וצרפת. ברבע הגמר פגשנו את ברזיל, שהייתה טובה מאיתנו עשרות מונים והפסדנו 4:1. הזיכרונות שמורים איתי עד היום."

מי המאמנים שהותירו בך רשמים חזקים במיוחד?
 "יענקל'ה גרונדמן ודוביד שוייצר, זיכרונם לברכה. הדרך שהתוו מנחה אותי גם היום כמאמן."

כשחקן, מה היה העונש שממנו חששת?
 "חששתי שימנעו ממני לשחק בדרכי או במשחק חשוב אחר. הסמל היה החשוב ביותר עבורנו."

לבנטל לא מבזבז תפוח שנזרק מהיצי...

לבנטל שיחק בנבחרת ישראל, רשם לזכותו 25 הופעות בינארציות, וכבש שער אחד (מול ארה"ב בבאר שבע 0:1 ב-15.1.75).

ביקשנו מלבנטל לספר על התקופה שנמשכה מעל 10 שנים כשחקן מוביל בהפועל, ועל חוויותיו כשחקן נבחרת.

כיצד נקלטת בבוגרים?

"כיבדנו את הוותיקים. יש לזכור שבקבוצה היו שחקני נבחרת כאיזיק אנגלנדר ויוחנן וולך, וכולם רחשו להם הערכה וכבוד. באותה התקופה לא היה קל להשתלב בהרכב. שחקן צעיר לא היה נכנס למקלחת לפני הוותיקים, גם אם פירוש הדבר היה שלא יישארו מים חמים. היום שחקן בן 21 שמצליח במשחק כלשהו מתנהג בשחצנות."

לפעמים היה נדמה מהיצי, כאילו אנגלנדר לא מפרגן לשחקן צעיר שמשחק לצדו?

"אני לא הרגשתי כך. איזיק הוא בחור נבון, והוא יודע שיהיו חילופי דורות, וזו דרכו של עולם."

מה למדת מהוותיקים, שאתה מדבר עליהם עד היום בהערצה?

"איזיק היה שחקן שאהב מאוד את המשחק, שחקן טכני ראשון במעלה, מנהיג כריזמטי וסוחף.

יוחנן היה מופת לשחקן לא טכני, אבל בכוח הרצון וההתמדה הגיע לנבחרת ישראל באירוע השיא – מונדיאל 1970. למדתי מהם הרבה, וחלק גדול מהקידום וההצלחה שצברתי נבעו מיכולתם של החברים בקבוצה."

מה אתה יכול לספר על הנבחרת?

"המשחק הראשון שלי בנבחרת היה ב-28.5.74 במשחק ידידותי עם אוסטרליה בבלומפילד. ניצחנו 1:2. בספטמבר של אותה השנה שיחקתי בטורניר משחקי אסיה בטהרן, ובגמר הפסדנו 1:0 לאיראן. החוייה של 120,000 צופים פנאטים לא תישכח לעולם."

זו הייתה ההתחלה. השיא היה באולימפיאדת מונטריאול, הלא כן?

"ללא ספק. עד אז רשמה נבחרת ישראל הופעה אחת בגמר אולימפי, במקסיקו סיטי ב-1968, ושנתיים אחר כך במונדיאל שנערך באותו מקום.

לקראת אולימפיאדת מונטריאול שובצנו עם שתי נבחרות אסיאניות מעולות כיפן ודרום קוריאה בסיאול, ואחרי ניצחון כפול על יפן בחוץ ובבית, סיימנו ב-0:0 במשחק מול קוריאה ברמת גן, ועלינו לטורניר הגמר."

היית שחקן קישור התקפי בקבוצה, וגם בנבחרת תפקדת בעמדה התקפית. מה גרם לשוייצר להציבך כמגן ימני בשני המשחקים מול צרפת וברזיל?

"ייתכן שהוא רצה לחזק את המערך האחורי, אבל בדיעבד הצלחתי. באשר למשחקים עצמם, הרי שהשגנו בשלב

Football

עם רובי שפירא באירוע חגיגי

מה אתה זוכר מהמעבר מקבוצת הנוער לבוגרים?

"עבורי, כילד שישב על יציע האסבסט בקריית חיים, ירד פתאום למגרש והתחכך עם אליליו, זה משהו שאזכור תמיד.

המשחק הראשון שלי בבוגרים היה בבלומפילד, עם יוסי ווטשין, ואבי ליפשיץ, שעלו ביחד איתי ועם עוד 5-6 שחקנים מהנוער. המשחק מול בית"ר תל אביב הסתיים בתוצאה 0:0."

מה המיוחד במעבר של שחקני נוער רבים בעונה אחת?

"יש לזכור כי הבוגרים של אותה תקופה היו קבוצה מגובשת שזכתה בגביע ב-74 וסיימה במקום השני בליגה שנה אחר כך.

הסיבה למעבר של מספר שחקנים בו זמנית נבעה מהצורך לרענן את השורות בגלל הגיל הממוצע הגבוה של סגל הבוגרים. שחקנים כבומה ויינברג, יוחנן וולך, איציק אנגלנדר, ליאון גרוס, בני אלון, אהרן כהן, מאיר אילוז ויהודה דוד, היו קרובים לגיל 30."

בקבוצת הנערים ובקבוצת הנוער שיחק אבי כמגן ימני, אבל כאשר צורף לנבחרת הנוער יחד עם חברו אלי אלקבץ שגם הוא שיחק כמגן, עבר לקישור ההגנתי. בתפקידו זה התמיד בכל תקופת משחקו בקבוצת הבוגרים. בשעת חירום מילא תפקידי הגנה שונים.

בעונת 1977-1978 מונה שחקן העבר של הפועל, אורי ויינברג, למאמן. וכאן עולה השאלה:

הפועל חיפה, בניגוד למרבית הקבוצות בארץ, העדיפה תמיד מאמנים מחו"ל או מקבוצות אחרות בארץ על פני מאמנים יוצאי האגודה. יש לך הסבר לכך?

"יסלחו לי המאמנים יוצאי האגודה, אבל אחרי כל תקופת אימון שלהם, חלה הידרדרות בקבוצה. מועדון שהיה רגיל להביא את טובי המאמנים, כמו: צ'ייקובסקי, מינדה יובנוביץ, דה יונג, קלימצ'בסקי, והמקומיים, דוביד שוייצר, יענקל'ה גרונדמן ונחום סטלמר, לא היה יכול להתפשר על מאמנים מוצלחים פחות. לצערי, זה מה שקרה."

אבי קאופמן - המזוזה ביותר עם הפועל חיפה

קרוב לשלושה עשורים נמשך הרומן של אבי קאופמן עם הפועל חיפה. אבי, שהצטרף לאגודה בראשית שנות ה-70, החל דרכו בקבוצות הנערים והנוער, ועלה לקבוצה הבוגרת בסוף עונת 1974-1975. הוא שיחק בשורות הקבוצה הראשונה במשך 13 עונות, ופרש ממשחק אחרי פציעה קשה שנגרמה מתיקול עם טל בנין במחנה האימונים בגרמניה, לקראת עונת 1987-1988.

שנה אחרי שסיים את קריירת המשחק שלו, נקרא יחד עם איציק אנגלנדר להציל את הקבוצה מאסון כלכלי, ועשה זאת בנאמנות עד לעונת 1993-1994, כאשר רובי שפירא קיבל את האחריות על הפועל חיפה. קאופמן הפך למנכ"ל הקבוצה, וזכה להגשים את חלומם של דורות אוהדים ושחקנים מקץ שש שנים, כשהפועל זכתה באליפות המדינה לראשונה בתולדותיה.

תקופת הזוהר נמשכה עד לדצמבר 2001, ואז ניחת האסון עם היקטפו של רובי מהמועדון ומהמשפחה. אבי לא נטש את "הספינה הטובעת", ויחד עם המפרקים הזמניים המשיך לעשות ימים כלילות כדי שהפעילות תימשך במועדון, למרות הכל. כאשר נמצא רוכש לקבוצה, כדורסלן העבר בהפועל חיפה, יואב כץ, המשיך קאופמן את עבודתו בהתנדבות ואז פרש.

בריאיון שקיימנו איתו העלה אבי זיכרונות מקריירה ארוכה במועדון.

אבי קאופמן - עשרות שנות פעילות באגודה

לערוך שינויים בסגל הקבוצה, ואני ה"קרבן" התורן. חיים בן שאנן מבאר שבע הוצב בחוליית הקישור במקומי, "כדי לתת אופי התקפי ויצירתי יותר", אבל המרקם החברתי הטוב שהיה קיים בקבוצה נפרם, והקבוצה התפרקה."

כאן החל להסתמן סיום הקריירה שלך כשחקן פעיל?

"המשכתי עוד עונה, אבל כבר לא היה אותו הדבר. הבנתי שכאשר יש איפה ואיפה כולם נפגעים. חוסר אמון, מוטיבציה נמוכה, קנאה – כל אלה משרים אווירה לא טובה בקבוצה, ומשפיעים מיידית על התפקוד המקצועי. אפילו בתקופתו של רובי שפירא ז"ל, שכביכול הייתה אמורה להיות אידיאלית עבור האנשים במועדון, לא כך היו פני הדברים. השחקנים הזרים שידעו מהו גובה שכרם של טל בנין וראובן עטר אמרו: "אתם מקבלים כל כך הרבה כסף, אז בואו ונראה אתכם".

גם כאשר הקבוצה הגיעה לשיאה, עם האליפות המתוקה של 1999, היו במערכת אנשים מתוסכלים. אנשי המנהלה, מנהל הקבוצה, מנהל המשק ועוזרו השתכרו. 4,000 ₪ לחודש, כשהשחקנים שאותם שירתו השתכרו פי 10 - 20".

איך היית מסכם את פעילותך במועדון הפועל חיפה?

"אני מעולם לא הצטרפתי על מה שעשיתי. עברתי עם הפועל את התקופות הקשות ביותר, וזכיתי לקצת אושר ולשמחה באליפות הגדולה שזכינו בה. החוויה האירופית תישאר עמי לעד, אבל אני פורש בהרגשה שעשיתי כל שיכולתי למען הקבוצה, וכעת אני מתפנה לעשות לביתי ולמשפחתי".

בעונות 1980-1981 לא קוימו ההבטחות שקיבל אבי בנוגע לתנאי השכר, ובמקביל חלה דודו בארה"ב, והופעל לחץ מצד משפחתו שיבוא לסייע בעסקים. אבי עזב אחרי המחזור התשיעי, ובסוף העונה ירדה הפועל לליגה.

זה נראה כמו סיום קריירה. מה קרה אחר כך?

נסעתי לארה"ב ומשקלי היה 67 ק"ג. חזרתי לקראת עונת 1981-1982 והוספתי 14 ק"ג. כבר לא הייתי אותו שחקן. לא הצלחתי לחזור לכושר משחק. ארך לי כמעט עונה שלמה לחזור להרכב, ושנה נוספת כדי לשחק בקבוצה שחזרה לליגה הלאומית".

זה מביא אותנו לעונת 1984 - 1985, שנה ראשונה שוב בלאומית. איך הייתה ההרגשה?

"העונה הייתה המשך ישיר ליכולת הקבוצה בעונת העלייה שקדמה לה. גרשגורן צירף את רוני דורה כעוזרו. הקבוצה התקדמה היטב וסיימנו במקום החמישי. מה שזכור לי מהעונה הזו הוא שהיו שערים ראשונים ויחידים שלי נגד באר שבע, ושל אפרים גבאי נגד לוד. במישור האישי, כבר לא הייתי שחקן הרכב. נראה שההתלהבות שהייתה סמוך לעלייה הספיקה לטווח קצר. כבר בשנה השנייה בליגה הלאומית חזרו הבעיות הישנות. גרשגורן, שהחל עונה שלישית ברציפות, פינה את מקומו לפיטר לורימר, אגדת כדורגל עולמית, אבל מאמן בינוני. אף על פי שהקבוצה נבנתה משחקנים צעירים שעלותם נמוכה, נמכרו 17,400 כרטיסים לדרכי שהתקיים בקריית חיים, ההסתדרות חסכה, ולא הזרימה משאבים לקבוצה. הירידה השנייה הייתה שאלה של זמן, והזמן הגיע בסיום העונה.

שוב בליגה הארצית, יצחק שום הפך למאמן וההתחלה הייתה טובה. בשלב מסוים, מתחילה הקבוצה ל"זייף" ושום הודיע לי באספת שחקנים ב"דן כרמל" כי הוחלט

רגע של נחת-קאופמן כיו"ר נושם לרווחה עם עליית הקבוצה ללאומית 1991-1992

Football

יוחנן וולך - מא.ס. ביאליק למונדיאל מקסיקו 70

גמור למינדה יובנוביץ. הוא היה איש של עבודה קשה, פרגמטי מאוד ואיש עקרונות. אולי בגלל זה עזב בתחילת העונה השנייה, עקב אי הבנות עם מועצת הפועלים. בסוף העונה הוזמן וולך לסגל הנבחרת של שפר לקראת משחקי קדם הגביע העולמי של מקסיקו 70. משחקו הראשון בנבחרת היה באתונה, מול יוון, 1:3 לישראל.

במוקדמות המונדיאל הקדימה ישראל את אוסטרליה ואת ניו זילנד, והעפילה, לראשונה, ועד היום גם בפעם היחידה, למשחקי הגמר. וולך, שהתקדמותו הייתה עצומה מאז שהצטרף להפועל חיפה 5 שנים לפני כן, היה השחקן ששפר חיפש לחיזוק קו ההגנה העיקרי במרכז השדה. הנתונים הפיזיים שלו, בנוסף לראיית המשחק ויכולתו לקטוע כל מהלך של כדורי גובה באזור המסוכן, הקנו לו מקום בנבחרת שהושתתה על שחקנים טכניים מהטובים שקמו לישראל, כגיורא שפיגל ומרדכי שפיגלר.

הכדורגל בנבחרת היה ברמה אחרת. ובכל זאת, כדי להצליח בזירה הבינלאומית, הוביל עמנואל שפר את השחקנים לדפוסי עבודה שלא הכירו. "תמיד היינו 'אנדרדוג', וכדי להצליח להתמודד שווה בשווה 'נשכנו והרבצנו'. כולם עבדו עבור הכוכבים שפיגל ושפיגלר", מספר וולך.

במשחקים עצמם שולב וולך נגד אורוגוואי אחרי השער הראשון שלהם, והצליח לבלום את הלחץ ולהעביר את כובד המשחק למגרש של אורוגוואי. במשחק השני מול שבדיה פתח ואף הצטיין, אך לרוע מזלו, שבר את רגלו, ופעילותו בנבחרת נקטעה. כשהחלים שב לנבחרת למשחקים מול איטליה ושבדיה, ועם חילופי המאמנים בה, כאשר אדמונד

יוחנן וולך נולד ב-1945. הוא שיחק באגודת ספורט קריית ביאליק בליגה ב' צפון, וב-1965 עבר לשחק בשורות הפועל חיפה. הוא שיחק במילואים, ובינואר 1966 שותף לראשונה בקבוצת הבוגרים. רק בסוף אותה השנה, נשמר לו מקום קבוע בהרכב. 12 שנים שיחק בהפועל חיפה, ובעונת 1977 עזב יחד עם חברו הטוב, איציק אנגלנדר, למכבי חיפה. המאמן שקלט אותו בהפועל היה מינדה יובנוביץ. מספר וולך: "מינדה היה איש הגון, בעל עין מצוינת לכדורגל, שנתן הזדמנות לכל שחקן בסגל הקבוצה. המושג של משחקי כבוד ויוקרה היה זר לו. לצערי, לא הפקנו ממנו את מלוא התועלת בגלל קשיים בתקשורת, משום שהתרגום נעשה ע"י יצחק בן זאב (מסרבית לפולנית ולעברית). מינדה הקרין שקט, ולדעתי הייתה לו הקבוצה הטובה ביותר בהפועל מאז תקופת צ'יקובסקי. הוא הגיע למיצוי לקראת סוף הקדנציה בת שלוש העונות. הייתה אכזבה כאשר מינדה, ככל האזרחים הזרים שהיו בארץ ערב מלחמת ששת הימים, עזב, ולא חזר עם סיומה. לפני שעזב, שיחקנו נגד מכבי ת"א על המקום הראשון הזמני בליגה של שנתיים 1966-1967. בשנה השנייה החל לאמן ד"ר פרקש, אבל הכל השתנה, ולכן סיימנו במקום השישי."

אחרי פרקש הגיע מייק דה יונג. המאמן ההולנדי היה ניגוד

וולך טוען ל"עבודה בעיניים" של גבי בליטי. אנגלנדר והמאירי יותר נינוחים

קבלת פנים במועצת הפועלים, בטקס חילופי מאמנים. נחום סטלמך מחליף את יעקב גרונדמן

את הפועל חיפה בעונות 1975-1976, והיא השיגה את המקום השלישי בעונה הראשונה, ואת התשיעי בסיום השנייה. וולך פרש מהפועל חיפה בתחילת עונת 1977-1978, שיחק במכבי חיפה, ואחר כך עבר לתפקידי ניהול.

שמילוביץ בא במקום שפר, פרש ממנה כשלזכותו נרשמו 12 הופעות בינארציות. וולך זוכר לטובה את המאמנים שבהדרכתם שיחק בקבוצה ובנבחרת. מכל אחד מהם למד ערכים ומאפיינים שונים של המשחק. מינדה יובנוביץ ומייק דה יונג כבר הוזכרו, ועמנואל שפר העניק לו את הבמה החשובה ביותר ששחקן יכול לשאוף אליה. אחריהם בא כמאמן אובה קלימצ'בסקי, אדם בעל חושים חדים. הוא זיהה את המתח ששרר בקבוצה שנגרם לכאורה על רקע עדתי כמאבק בין אשכנזים וספרדים.

וולך בתיקול אופייני מול חלוצי היריב

האמת היא שהאבחנה בין בני העדות השונות נוצרה בגלל הפרשי הגיל בין ה"אשכנזים", המבוגרים יותר, ל"ספרדים" הצעירים. קלימה, שהיה כינויו של המאמן הגרמני הראשון שאימן בארץ, אימץ את הצעירים ואף קידם אותם בקבוצה.

יענקל'ה גרונדמן שהצטרף בעונות 1973-1974, זכור לטוב כמי שחילץ את הפועל מהבינוניות שהייתה מנת חלקה בחמש השנים שקדמו להגעתו. בעת שאימן את הקבוצה היא זכתה בגביע - בעונתו הראשונה, ובמקום השני בליגה - בעונה השנייה. נחום סטלמך, אימן

Football

רן בן שמעון - "5 לב-אדום"

לאחר ירידת הפועל חיפה לליגה הלאומית בסיום עונת 2004 - 2005, נטשו את "הספינה הטובעת" מרבית השחקנים, ביניהם בכירים בקנה מידה ישראלי. הבעלים, יואב כץ, עמד בפני הצורך הדחוף לאחות מחדש את השברים. בראש ובראשונה היה עליו למנות את האיש שבראש הפירמידה, את מאמן הקבוצה.

לאחר התייעצות קיבל כץ את המלצתו של אבי קאופמן, מי שהיה מנכ"ל המועדון בעשור האחרון, ובחר את רן בן שמעון לאיש שיעמוד בראש המערכת. התקווה הייתה שהוא ינסה להחזיר עטרה ליושנה ויסייע בהעלאת הקבוצה והמועדון עתיר המסורת לליגת העל. רן, שרק שלוש שנים קודם לכן היה קפטן הקבוצה הבוגרת וזכה לאהדתם הבלתי מסויגת של אלפי האוהדים, אימץ את ההצעה אף על פי שניסיונו כמאמן התמצה בהובלת הנוער של מכבי תל אביב לאליפות המדינה.

בריאיון שקיימנו עם בן שמעון לפני פתיחת עונת 2005 - 2006 סיפר רן, "5 לב אדום", כפי שכונה ע"י האוהדים, על תקופת היותו בהפועל חיפה.

מה שזכור מהמעבר שלך ממכבי פתח תקווה להפועל חיפה, זו תמונה בעיתון שבה עמוס לוזון מציג את ההמחאה על סכום של 450,000 דולר (בשקלים).

"אברהם גרנט רצה להביא אותי לחיפה. הלוזונים התנגדו. נקבעה בוררות, ורובי שפירא הסכים מראש לכל סכום שיקבע הבורר, רק כדי שאהיה שחקן של הפועל חיפה. הבורר פסק שאין סכום שיכול לשחרר את בן שמעון ממכבי פתח תקווה, ומאחר שאבי לוזון הוא אחד האנשים הקובעים את זהות הבורר, קביעתו לא הפתיעה. בינתיים יצאה הקבוצה למחנה אימונים בגרמניה ובאנגליה, ואני המשכתי להתאמן בפתח תקווה.

היה נראה שהפועל הפסיקה להתעניין בנושא זה. כאשר שבה הקבוצה ממחנה האימונים, שיחקה בתל אביב מול מכבי בגביע הטוטו, ונוצחה 4:1.

גרנט היה מודאג בגלל חסרונו של קשר הגנתי, ודחק בשפירא להביא אותי, ויהי מה. רובי נפגש עם הלוזונים, שידעו על המצוקה של הפועל, ודרשו ממנו כסף רב, כפי שמעידה התמונה בעיתון. בסופו של דבר, הגעתי להפועל כאחת ההעברות היקרות בכדורגל הישראלי."

איך הייתה הקליטה שלך בהפועל, כמי שהיה מנהיג בפ"ת, ובחיפה מצא סביבו גיבורים מקומיים כבנין ועטר?

"הקליטה הייתה קשה, ולא רק בגלל נוכחות שחקנים בסדר גודל של בנין ועטר. תווית המחיר של 450.000 דולר התלוותה אלי בכל משחק, והקהל ציפה שאעבור שישה שחקנים ואבקיע. לא אלה היו איכויות המשחק שלי."

מול יריבה ארופית בגביע האלופות

עד כאן דיברנו על מה שאתה נתת לקבוצה, מה הקבוצה נתנה לך?

"בראש ובראשונה את הזכות להיות קפטן האליפות ההיסטורית. מעבר לזה היא אפשרה לי להשתלב בנבחרת. כשחקן מכבי פתח תקווה הייתי אחד מני רבים בסגל הרחב שמוזמן לנבחרת, ואילו כששיחקתי בהפועל הייתי שחקן הרכב. רוב המשחקים הבינארציים היו כששיחקתי בחיפה. אין ספק שהניסיון שנצבר במשחקי הקבוצה באירופה נגד יריבות כוולנסיה ואיאקס תרם לעיצוב המקצועי שלי."

איך ומדוע החלטת על פרישה ממשחק ועל מעבר לתחום האימון?

"רציתי לחזור לשנת פרישה בהפועל חיפה, אבל ברגע האמת הרגשתי שלא אהיה טוב מספיק, ואז פרשתי. המעבר לאימון היה טבעי מאוד עבורי. אני אדם המתפקד היטב במסגרות. יש שחושבים שעשיתי זאת מוקדם מדי, אחרים אולי סבורים שזה היה מאוחר מדי. אין זמן מתאים יותר לכל צעד בחיים מאשר הזמן שאתה מוצא לנכון."

ועכשיו אתה שוב בהפועל, חשבת על תסריט כזה?

"שאלו אותי אם אני מתכוון "להחזיר עטרה ליושנה". אני לא יודע לומר דבר בנוגע לעטרה, אבל ברור לי שאני רוצה מאוד להוביל את המועדון לתקופה טובה, ואולי בכך להחזיר משהו תמורת הקידום האישי והמקצועי שלי כשחקן בהפועל חיפה. ניתן לראות בזה בהחלט הגשמת חלום ושאיפה מקצועית."

מתי הרגשת שאתה הופך למנהיג?

"כאשר אלי גוטמן הגיע למועדון, הוא רמז לי שהוא מצפה ממני להיות "המאמן במגרש". מנהיגות נבנית לאורך זמן, ומובן שההישגים הקבוצתיים רק מחזקים אותה. כשהאוהדים הבינו את הנעשה בקבוצה וחשו באווירה הכללית במועדון, הם הזדהו עם האנשים המובילים."

איך הייתה ה"כימיה" בין לבין דובי שפירא?

אני זוכר שלפני הפגישה הראשונה, לא העזתי להיכנס מייד לביתו. הייתה בי מין ייראת כבוד שהתפוגגה מייד עם המפגש פנים אל פנים.

קיבל אותי אדם חביב, כן וישר, שמדבר אתך כשווה אל שווה, והרגשתי שנהיה חברים. פגשתי נשיא שמשחק שש-בש במועדון, מקרין אנושיות וחוסר התנשאות. בדמותו נבנה המועדון על בסיס חברות, כבוד הדדי ושאיפה למצוינות. החיבור בינינו היה רגשי, ולא דרך הכסף."

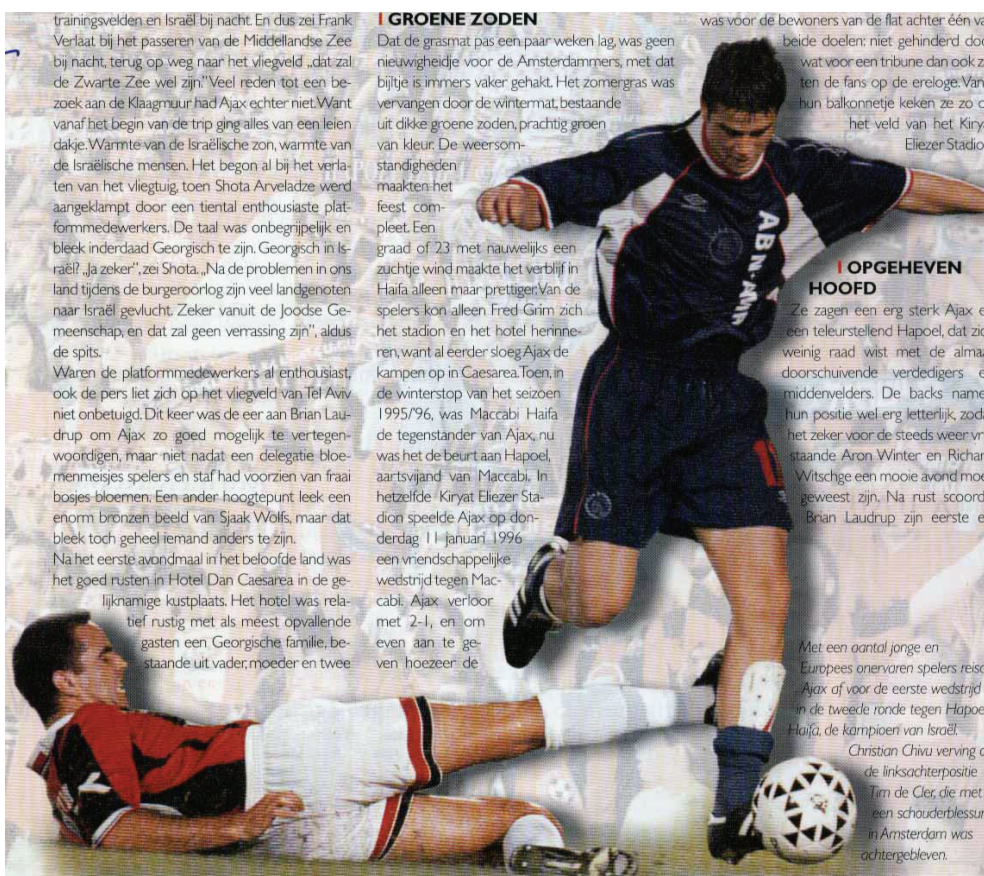
אתה יכול לציין אירועים אישיים וקבוצתיים שעולים על כולם?

"לשבת על הגדר אחרי משחק האליפות כשהאוהדים מחבקים אותך באהבה אין קץ, וההרגשה שגרמת, עם החברים, לאנשים כה רבים שמחה ואושר-הם, ללא ספק, אחד מרגעי השיא. האליפות הייתה פסגת ההצלחה, אבל היא הייתה פועל יוצא של תקופה שלא ארצה לשכוח לעולם. גם הגיבוי שקיבלתי מהאוהדים בזמן התקרית עם גיא לוי עודדה אותי באחד הרגעים הקשים שלי. שנינו אנשים מבוגרים, ולכן התעלמנו מן הסכסוך לטובת ההצלחה של הקבוצה כולה. ובכל זאת, אני מקווה שהשיא האמיתי עוד לפני (אבל זה כבר שייך ל-80 השנים הבאות)."

מדוע, לדעתך, ארך זמן כה רב עד שהפועל חיפה הצליחה לזכות באליפות, ומה היו הגורמים שהביאו לזכייה?

"אווירה טובה היא המניבה את ההישגים – ולא להפך. גם אם יש בכך משום מעגל קסמים, מישוהו צריך להתחיל בו. היה קשר אמיץ בין חברי הקבוצה. שילוב של כישרון ורעב להישגים, מאמן גדול, ניהול נכון, גיבוי האוהדים ואווירה טובה. במועדון ללא מסורת חייבים להתלכד כל הגורמים האלה, וכך אמנם קרה בעונת 1998 - 1999.

התהליך התחיל עוד עם אברהם גרנט שנתיים לפני כן, אבל תחושת ההישג התעוררה בסוף העונה שלפני האליפות, כאשר בסיום המשחק לקחתי את המיקרופון ופניתי לקהל: מעולם לא חיכיתי שהקיץ יעבור מהר, כפי שאני מחכה הפעם. הרגשנו שבשנה הבאה אנו נצליח להשיג את מטרתנו."

רן בן שמעון מתקל חלוץ הולנדי צילום שהופיע על גבי תוכנית המשחק מול אייקס באמסטרדם - 0:1 להפועל

Football

שלומי שטיקר - הגודל לא קובע

שלומי בעונת העלייה 1984

אנשים דיברו שקשה לאיציק, שהיה מנהיג ושחקן טכני בעמדת הקישור השמאלי, לקבל שחקן אחר בדמותו". השחקנים שעליהם הוטלה המשימה להחזיר את הפועל לליגה הראשונה היו ברובם צעירים ועדיין חסרי ניסיון, עקב חילוף המשמרות העצום שעברה הקבוצה בפרק זמן קצר.

שטיקר הבין בעונת 1982-1983 שאנגלנדר לא מתכנן לשתפו, ועבר להפועל ירושלים. אף על פי שהצליח בעונה זו בירושלים, ירדה הקבוצה לליגה ארצית מפאת קשיים כלכליים. שטיקר חזר לחיפה תחת שרביט המאמן של אהרל'ה גרשגורן, נפגע במשחק אימון עם בני יהודה והושבת לשלושה חודשים. הוא חזר לפעילות בהמשך העונה, וכשהפועל עלתה בסיומה ללאומית, השיג שטיקר את מבוקשו.

לאחר עונה אחת מוצלחת יחסית בליגה הלאומית הייתה שוב הידרדרות בעונה שלאחריה (1985-1986), והפועל ירדה שוב ליגה. בעונת 1986 - 1987 היה שטיקר במיטבו, אך בסופו של דבר, לא הצליחה הפועל לעלות לליגה הראשונה. בעונה זו עמד שטיקר לחתום בקבוצת בני יהודה, אך עיכוב שחרורו על ידי הפועל חיפה הביא לכך שבני יהודה ויתרה עליו. באותה העונה זכתה בני יהודה באליפות, וזה עורר בלבו של שטיקר תחושת החמצה.

בעונת 1988-1989 החליט לעזוב בעקבות הצעה שקיבל מהפועל פתח תקווה, אבל משהו השתבש במצב בריאותו. מספר שלומי: "התחלתי להרגיש חולשה פיזית, איבדתי משקל, ולא יצאתי למחנה האמונים עם הקבוצה. התאמנתי לבדי, בלי לחץ מיותר". הוא נסע עם הקבוצה למחנה אימונים בצרפת, אבל מצבו הבריאותי הכריע אותו, ופתח תקווה ויתרה עליו. בשלב זה טרם נבדק, והוא הוזמן לאימון במכבי פתח תקווה. לרוע מזלו, נפגע שלומי בברכו במהלך האימון מרגליו של שרון צופין, שלומי סיים את העונה עוד לפני שהתחיל. בדיעבד, התברר שלקה בפעילות יתר של בלוטת התריס. הוא טופל במשך שנה אחת והספיק לשחק כמה משחקים בבית"ר חיפה. מאוחר יותר עבר לעוספייה, ואחר כך פרש.

קבוצת הנוער של עונת 1975 סיפקה לבוגרים מספר רב של שחקנים שברבות הימים הפכו לחלק בלתי נפרד מהקבוצה הראשונה. הבולטים שבהם היו, בין היתר, אבי קאופמן, אבי ליפשיץ, רחמים סלע, יורם לנדאו, יוסי ווטשין, נתן בן חמו, ובוועז בן נון. אבל מעל כולם, ולאו דווקא בשל ממדיו, היה הקשר ההתקפי, שלומי שטיקר. שטיקר שיחק בקבוצה הבוגרת במשך 12 עונות, בחלקן אף שימש בתפקיד הקפטן.

המעבר לקבוצת הבוגרים לא היה חלק, וחשוב לזכור שדור הנפילים של שנות ה-70 עדיין תפקד, אם כי הגיל הממוצע של הקבוצה היה מהגבוהים בליגה. בשנתיים הראשונות היה שטיקר בעיקר שחקן אימונים, ורק כשהגיע דוד שוייצר בעונת 1978-1979, שולבו חלק מהצעירים ושטיקר ביניהם. שטיקר ביסס את מעמדו כאחד משחקני המפתח, אבל לא הצליח - יחד עם חבריו - למנוע את ירידת הקבוצה לליגה הארצית בסוף העונה שלאחריה, 1980 - 1981.

הפועל התקשתה לתפקד בליגה השנייה, ואנגלנדר שהחליף את ויינברג כמאמן, העדיף שחקנים לוחמים על פני שחקנים אטרקטיביים. תפיסה זו גרמה לשטיקר להידחק לפינה. מספר שטיקר: "לא חשבתי שיש בכך משהו אישי, אבל

מול שחקני מכבי נתניה משה גריאני וחיים בר

מול יריב מבית"ר ירושלים במשחק ביתי

מודי בר און - סיפורו של אוהד

הפועל חיפה הייתה מאז ומתמיד קבוצה שריכוזה סביבה קהל אוהדים רב, ללא קשר לליגה שבה שיחקה או למספר התארים שבהם זכתה. גם בתקופות קשות, כאשר הפועל דשדשה בתחתית הטבלה, עדיין הגיעו למשחקה יותר צופים מאשר לחלק מקבוצות הצמרת בליגה הראשונה. אם ננסה להתחקות אחר המאפיינים של אוהדי הקבוצה, נצטרך לחזור בזמן לראשית שנות ה-50, כאשר הכדורגל הישראלי היה בראשית דרכו. מטבע הדברים היה מי שאהד את המשחק, בדרך כלל, אדם מבוגר שחווה את הקסם הטמון בכדורגל בילדותו, על פי רוב בארצות הגולה טרם עלייתו לארץ ישראל.

היום, מרבית האוהדים הנם צעירים, פחות או יותר, שחלקם נקשרו למשחק בשנות ה-60, כאשר הפועל שיחקה באצטדיון בקריית חיים שהיה מבצר של ממש. כמו בכל ציבור, גם בקרב זה של קהל אוהדי הקבוצה תמצאו מגוון של מאפיינים, החל מהאוהד הקנאי שרק ניצחונה של הקבוצה חשוב לו, וכלה באוהד השקול והענייני, המעוניין גם ליהנות במשחק בנוסף לרצונו הטבעי לראות אותה מצליחה תמיד.

בחרנו לראיין לספר היובל, אוהד שמשלב באופיו ובהתנהגותו את שני הקטבים שהוזכרו לעיל, את הקנאי ואת השקול, ולשמוע מפיו מהי הפועל חיפה עבורו. האוהד בעל התכונות האלה הוא מודי בר און.

מתי נתפסת ברשת?

"הייתי בן 6-7, זה הגיל שבו הילדים נחשפים למשחק. הטלוויזיה הייתה בימיה הראשונים, נבחרת ישראל התכוננה למונדיאל 1970, ואת המשחק הראשון ראיתי מעל הסוללה באצטדיון קריית-חיים."

ובכל זאת, ילד בן 7 לא בא בעצמו למגרש.

"סבא וסבתא גרו בקריית חיים, הבית היה בית של "אחדות העבודה" ומכאן הזיקה להפועל. אבא עבד בביהח"ר נשר, וזה מה שקבע אם ראינו את המשחק מהיציע (הזמנה ממועצת פועלי חיפה) או מהדשא."

אילו משחקים זכורים לך במיוחד?

"כילד קטן הכדורגל נראה גדול מאוד. קשה לשמור על ריכוז. אני זוכר אירועים יחידים. באחד ממשחקי הדרבי בקריית חיים משה אגמי ממכבי הבקיע שער, יואל שוהם זינק, ואז שמעתי לראשונה את המושג "אינסטינקטיבי". משחקי הדרבי זכורים באופן טבעי יותר ממשחקים רגילים. גם הניצחון על מכבי נתניה שזכתה באליפות, זכור לטוב. בעונות 75-76, לאחר דרבי נוסף, ראיתי את הצד המכוער של הכדורגל, כאשר בחורשת האקליפטוסים בקריית חיים התפתחה קטטה המונית בין האוהדים."

מי מהשחקנים של אותה תקופה נחרטו בזיכרוןך?

"אבא גינדין, איציק אנגלנדר, יואל שוהם, יחיאל המאירי, אליהו בניש ויצחק אינצ'י."

המראיין והמראויין - מודי בראון, אולי האוהד הכי צבעוני של הפועל, בחברת גליל גלסברג

Football

יעקב שחר קיבל מועדון שתקתק מעצמו וכבר זכה בתארים, ואפילו הוא עדיין לא הרוויח ממכבי. גם תאומים ולוני הרציקוביץ, שכל אחד מהם מצליח ביותר בתחום עסקי, לא ראו נחת מהשקעתם בכדורגל.

מה קושר אותך לקבוצה אחרי האסון עם רובי?
 "דווקא עם מותו הרגשתי חיבור חזק יותר. קשה לי להסביר מדוע. היה עלי להכין את תכנית השבת בטלוויזיה, והייתי חייב לטפל בנושא הכאוב, כשאני מחפש את הסיבות והגורמים שהביאו לטרגדיה."

ולאיזה מסקנות הגעת?
 "רובי, כמו רוב אוהדי הפועל חיפה, הוא בן הדור השני של אוהדים. דור זה שונה מדור ההורים, שעבורם האהדה לקבוצה הייתה הכול. קיים אבדן הדרך של הדור השני, אולי כחלק מהחברה הישראלית כולה. רובי ייצג באופן קיצוני את המבוכה הזו."

מה לדעתך נתן רובי להפועל שחסר לה יותר מכל?
 "אני לא יודע. ייתכן שבמובן מסוים רובי עוד קיים במערכת. האירוע הטראומטי משרה אווירה של לכידות בקבוצה. אני נתלה באילן גבוה. אסון מינכן של היונייטד ב-1958 משליך על המועדון עד היום. גם אם הייתה ציפייה שהקבוצה תתפורר, היא לא התגשמה. הקבוצה שורדת, האוהדים שומרים אמונים, אף על פי שקבוצתם אינה משחקת תמיד בליגה הראשונה. הייתי שמח אילו היחסים בין משפחת שפירא לבין הפועל חיפה היו יותר טובים, יותר חמים, אבל אולי זה בלתי אפשרי בגלל גודל האסון. אילו לרובי הייתה קצת יותר סבלנות, והיה עושה מה שעשה קצת יותר לאט, זה גם היה עולה לו פחות ואולי הוא היה איתנו היום. אבל לרובי אצה הדרך."

היום אנחנו מדברים 35 שנה אחרי ש"נדבקת בחידק". האם הוא קינן בקרבך כל השנים?

"בתחילת התיכון עוד הלכתי למשחקים. רוני רוקמן למד אתי בביה"ס, ורוני חיים ממכבי היה האליל. באמצע שנות ה-70 הייתי צריך לבחור בין הכדורגל לצופים. בחרתי בצופים. היום הילדים שיושבים בשער 5 משלבים תנועת נוער עם אהדה לקבוצת כדורגל. אני העדפתי לחזור אחרי הבנות בתנועה, וזה מה שהכריע. בכדורגל רק מעודדים."

ומתי חזרת למגרשים?

"אחרי הצבא "נדבקתי" מחדש. הקבוצה פרפרה בין הלאומית לארצית, זכור לי משחק של הפועל בבלומפילד, ורן סהר הרשים אותי במיוחד. אז חזרתי למגרש. בעונת העלייה לקחתי את בתי צוף, אז בת שנה, למגרש בגבעתיים, והיא הולכת אתי עד היום."

אנחנו מדברים על אמצע שנות ה-80, והתואר הראשון שבו זכתה הפועל היה האליפות של 1999.

במה התבטאה האהדה שלך בפרק הזמן הזה?

"מאחר שהתקופה חופפת לשנים שבהן אדם עסוק בבחירת הכיוון בחיים, משפחה, פרנסה, חברים, הייתי אוהד פסיבי, אבל תמיד הייתה בלבי פינה חמה להפועל חיפה."

היום אתה בא שוב למשחקים, ולא מסתיר את רגשותיך. מתי חידשת את הפעילות האקטיבית?

"כשרובי שפירא התחבר להפועל, אף על פי שהם נהיו "סלב". זה לא נראה לי טבעי, נראה חפז. רובי הגשים את חלומם של אוהדי הפועל, חלום בן 50 שנה. הזיכרונות מתקופתו הם היפים ביותר, אבל הכל נצבע בסוף הטרגי של האיש. גם גיבורי האליפות, רוסו, אוליאנוב, אוואט, בן שמעון וחבריהם, כולם התפזרו. במבט לאחור, ייתכן שההצלחה והתהילה מסחררות את נותני החסות. הם עושים בקבוצות דברים שלא היו עושים בעסקים הפרטיים."

דיברת על התחושה הקהילתית כאחת החשובות בהצלחת קבוצת הכדורגל. תוכל לפרט?

"קודם כל צריך שלאוהד המצוי יהיה עם מה ועם מי להזדהות. הכדורגל הישראלי זקוק לניהול קהילתי. לפני שנתיים היה ניסיון להכניס קבוצות ניהול של בעלי מניות, אבל בישראל מספיק עו"ד מובטל אחד בתוך ה"קומבינה", ואתה לא תצא מזה".

יש סיכוי שנגיע פעם, או לפחות נתקרב למה שקורה בכדורגל העולמי?

"זה לא רק עניין של אופי ומסורת. אני חוזר שוב לנושא השיווק. לא צריך ללכת רחוק. לתיאטרון חיפה ולתיאטרון הצפון יש מחלקת שיווק, ובסוף כל עונה מטלפן אחד הכוכבים בקבוצה למנוי הפוטנציאלי ומנסה לשכנעו לקנות מנוי גם בעונה הבאה. מדוע אני לא יכול לקבל טלפון כזה מאליהן אלקיים, או אתה יודע מה, ממודי בר-און? עבר זמנם של ערבי התרמה, ובודאי במועדון הפועל חיפה שעבר תקופות קשות.

גם כשהגיע רוכש פוטנציאלי בדמותו של יואב כץ, הוא ביקש מייד לקיים ערב התרמה. תגובת האוהדים הייתה: "סוף סוף הגיע רוכש לקבוצה, וגם הוא כבר משנורר?" אנשים טובים ובעלי אמצעים שהיו רוצים לשנות דברים בכדורגל, חוששים לעשות זאת משום שבמקום שהם ישנו את הכדורגל, הכדורגל ישנה אותם, והם ייצאו בשן ועין גם מבלי להידרש לטרגדיה של רובי ז"ל. אבל יש גם דוגמאות של ניהול אחראי ושפוי גם בתקציב לא פרוע, ראה מכבי פתח תקווה של האחים לוזון".

איך אתה רואה את מאגר האוהדים של הפועל חיפה בשנים הבאות?

"ברור שאם קבוצה יורדת ליגה, יש נפילה גדולה ומיידית בכמות האוהדים. אחת האמרות הידועות הנוגעות למספרם של אוהדי הפועל בחיפה מתייחסת לתופעה של "יציאה מהחורים" כאשר הקבוצה מצליחה או זוכה בתואר. האם יש דור חדש של אוהדים? תעלומה. הילדים שהיו בני שבע כשהפועל שיחקה נגד איאקס וולנסיה באים היום למגרש, אבל קשה להתנבא".

ולסיום, כיצד היית רוצה לראות את הליגה העליונה בישראל?

"חייבים לחזור למסגרת של 16 קבוצות. הליגה היום קשה מדי, ודווקא מי שצמצם את מספר הקבוצות בעבר, מבקש כעת להגדילו. כרגע יש חרדת כישלון, כל המערכות בלחץ. כשהייתה בטן רכה, הייתה אפשרות לקבוצות מרכז הטבלה לספק הנאה מדי פעם. היום הכל "מלחמת חפירות". בכדורגל המסורת חשובה, ולכן חשוב לחזור למסגרת שהייתה נהוגה במשך עשרות שנים. הבעיה היא שבארץ אין תהליכים לזמן ארוך. אנחנו טובים בסטארט-אפ".

מיהו ה"אוהד האידיאלי", אם יש כזה בכלל?

"שער 2 של הפועל חיפה. לטעמי, אלה האוהדים הנאמנים, שאינם מתלהמים, להבדיל מהקומץ שלצערי, מתהווה בתקופה האחרונה. לא מקובל עלי התואר של "ראש חוג האוהדים" שאנשים מעניקים לעצמם, בלי שאף אחד, ודאי לא האוהדים השפויים, בחר בהם".

האם האוהד הממוצע צריך להבין בכדורגל ולדעת את החוקה?

"ברור שזה עדיף. האצטדיון הוא גם פילטר שמנקז אלימות, שסתום לשחרור לחץ. הגבול מיטשטש בין הקנאות לבין אנשים שבאים לצעוק, לקלל קצת, זה לא שונה באירופה. מה שחשוב הוא אילו קבוצות של אנשים הכדורגל מצליח להביא? בכמה הקומץ נמלה? האם הוא בטל בשישים? לקבוצות נוח כנראה לתקשר עם הקומץ, ולא ברור לי מדוע. מצד שני, ברור שזה מרתיע אנשים מסוימים מלהגיע למגרש".

כיצד ניתן לשנות את המצב הקיים?

"הכול קשור בגישה השיווקית. הבת שלי השוותה עם חברה אוהדת מכבי חיפה את המנויים. לבתי יש מנוי למשחקי הבית בלבד. לחברה שלושה מנויים: לציני ג', להסעות למשחקי חוץ וכרטיס הטבות שניתן לאוהדים רשומים. מגיע לאגודה "שאפו". מכבי היא לא כפי שהיא, רק משום שקנו ומכרו את השחקנים הנכונים. זה קשור גם במי שאחראי לשיווק. הצפייה תמורת תשלום היא צעד אנטי שיווקי, אולי טובה לטווח הקצר".

נושא שכולם מדברים עליו- מה הן הסיבות לירידה במספר הצופים?

"קיימת נסיגה מהבמה המרכזית מתוך בחירה. אתה בא למגרש בארץ, וכאילו יש שלט בכניסה: "למה באתם להפריע לנו? המאבטחים, הגדר הפנימית, השירותים המוזנחים, סידורי הנוחיות, כל אלה לא תורמים למספר הצופים במגרשים. לגבי השידורים בטלוויזיה, אני יכול להגיד שאת הכדורגל, כפי שהוא משוחק בארץ, יותר טוב לראות בתקצירים. שם הכול נראה כל כך יפה ומושלם. כשאתה מקבל 4-5 שעות של כדורגל ירוד, זה גורם מרתיע להגעה למגרשים".

אם נתייחס ספציפית להפועל חיפה, אתה חושב שמצב הקבוצה משפיע על מספר האוהדים?

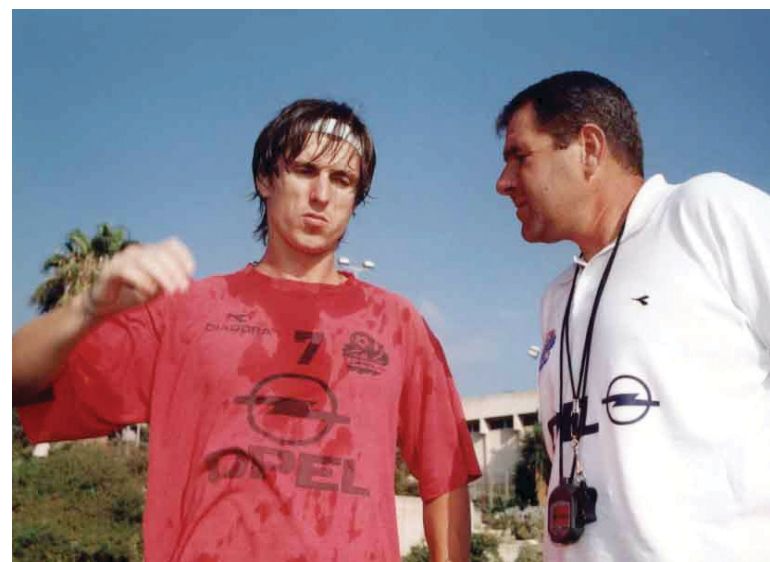
"אני לא חושב שהכדורגל צריך להיות תחרותי והישגי בלבד. לפני שנים הקבוצה הייתה מביאה 10-15 אלף צופים, גם כאשר לא זכתה בתארים. היום, כל מערכות ההזדהות קרסו. המפלגה, מקום העבודה, תנועת הנוער, שנתנו להורינו ולנו תחושה קהילתית- הכול נעלם. האוהדים של הפועל חיפה רואים ארבע שנים כדורגל איום ונורא ובכל זאת ממשיכים להגיע. נראה שקיים משהו נוסף שמביא אותם. צריך לדעת לבנות דימוי של קבוצה".

המאמנים של הפועל חיפה

- 1 רובי שפירא ואברהם גרנט - סיפור אהבה
- 2 עונת 1994 - המאמן דרור קשטן, מאמן הכושר אברי מונצ'ר ומנהל הקבוצה אפרים גבאי
- 3 אמציה לבקוביץ ורוני דורה עם גנאדי גרישין
- 4 גיא לוי במסיבת עיתונאים של טרום עונה, עם המנכ"ל קאופמן והדובר מרשלקוביץ
- 5 ויקו חדד שהחליף את קשטן, עם איש המשק - אלברט טל-שיר
- 6 אורי וינברג - הראשון בשחקני הבית שמתמנה למאמן הקבוצה בעונת 1977-1978
- 7 אלי גוטמן מתדרך את דימה אוליאנוב
- 8 אובה קלימציבסקי במשחק דרבי - מימין פריץ ממכבי ומשמאל בן זאב ווקשטיין מהפועל

Football

אפיזודות

בלי לשלם מחיר גבוה". שוייצר השיב לי: "ליגה ב' איננה אמת מידה".

הצעתי שנתייצב למשחק אימון בקריית חיים. ארמלי כבש צמד שערים, והמשחק הסתיים בתיקו 3:3. כעבור שבוע ניצחנו את מכבי חיפה בקריית אליעזר 1:3. גם כאן כבש ארמלי שני שערים. מאז לא שמעתי כל תגובה. המשכנו בליגה וסיימנו במקום השני רק בגלל חסרוננו של שוער בעל רמה גבוהה.

גרסת אבי קאופמן: "לפני פתיחת העונה קיימנו משחקי אימון נגד קבוצות באזור. למשחקים אלה הגיעו נבחנים שניסו את מזלם להיקלט בקבוצה הלאומית. יצאנו למשחק בנצרת. הגיעו שני חלוצים: זאהי ארמלי וחנניה דהאן. במחצית הובילה נצרת 0:2, שוייצר הוציא את ארמלי והכניס את דהאן, שהבקיע שני שערים נהדרים, ושוייצר החליט לצרפו למחנה האימונים בגרמניה".

בעונה שלאחר מכן בא לחיפה המאמן שמואל פרלמן. זהו התייצב שוב למבחנים בהפועל, אבל מייד בסיום המשחק נעלם במהירות. ארמלי נשאר בפרעם, והעלה במו רגליו את הקבוצה לליגה הארצית בתוך שתי עונות.

שוייצר, שאימן כבר בהפועל תל אביב, שלח את ריפעת טורק לשכנע את ארמלי לעבור לתל אביב, אבל נתקל בסירוב מוחלט של הנהלת שפרעם לשחררו. רק חמש שנים אחרי שהוצע להפועל, הצטרף ארמלי למכבי חיפה, והוא בן 26. יחד עם ציון מרילי, שלפני כן היה שחקן בהפועל ירושלים, היה לו חלק חשוב בזכייה באליפות ההיסטורית ב-1984.

ארמלי נרשם בספר הזהב של הכדורגל הישראלי, כבש שערים בסיטונות, וכיכב גם בנבחרת ישראל. שבע שנים מאוחר יותר, כשהוא נמצא בשלהי הקריירה המפוארת שלו, הצטרף ארמלי להפועל חיפה דווקא בעונה שהקבוצה לא השיגה הישגים משמעותיים.

רגיעה שלאחר המשחק

כיצד החמיצה הפועל את ההזדמנות לצרף את זאהי ארמלי בהיותו בן 21

גליל גלסברג: "בעונות 1978-1979 אימנתי את קבוצת בני שפרעם מליגה ב' צפון. במשחק הראשון מול בית"ר קריית שמונה הבקיע החלוץ הצעיר, זאהי ארמלי, חמישה שערים וניצחנו 5:1. שבוע אחר כך יצאנו לכפר קמא, ובדקה ה-70 פיגרנו 2:6. הוריתי לשחקנים להתמקד בארמלי. בתום תשעים הדקות הורה לוח התוצאות על 6:7 לשפרעם. ארמלי כבש 5 שערים ב-20 דקות. הוא המשיך לכבוש בסיטונות, והיה לי ברור שאין מקומו בליגה ב'. פניתי לדוד שוייצר שאימן בעונה ההיא את הפועל חיפה, ואמרתי לו: "יש לי 'יהלום' ביד. השחקן עדיין לא מוכר, ואפשר לצרף אותו".

ארמלי וגלסברג ב-1991 - 13 שנה מאוחר מדי

מדוע עברו וולך ואנגלנדר למכבי חיפה?

איציק אנגלנדר ויוחנן וולך היו שניים מהסמלים המובהקים של הפועל חיפה בשנות ה-60 וה-70. למעשה, לא היה אפשר לחשוב על הרכב כלשהו של ה"אדומים", ללא שני שחקנים אלה. אנגלנדר היה שחקן מרכזי בקבוצה בתפקידים של קשר ושל עושה משחק שלא טומן את ידו בצלחת בתחום הבקעת השערים, ויוחנן וולך תפקד כשחקן מפתח במרכז ההגנה והקישור ההגנתי.

שניהם אף שיחקו בנבחרת הלאומית, אנגלנדר בעת אולימפיאדת מקסיקו ב-1968, וולך במונדיאל מקסיקו 1970. שניהם שיחקו בהדרכתו הקפדנית של המאמן עמנואל שפר, שנהג ביד קשה, בעיקר כלפי מי ששם משפחתו אינו מתחיל באות "ש" (שפיגל - שפיגלר).

לכן, כאשר ביקשו שחרור לקראת עונת 1977-1978, נפל הדבר כרעם ביום בהיר בחיפה. החלטתם באה לאחר סירוב מוחלט של מועצת הפועלים למסור לידיהם את ניהול הקבוצה כדי להעלותה על פסים מקצועיים וארגוניים טובים יותר.

וולך ואנגלנדר רצו שגם השחקנים, שהם מייצרי ההכנסות העיקריים של האגודה, יהיו שותפים לרווחים. "לא ייתכן שאנשים וגופים רבים כל כך, החל ממועצת הפועלים וכלה במוכר במזנון האצטדיון, ייהנו מכספים שאנחנו השחקנים

מביאים בזיעת אפינו, ואילו אנו נסתפק בפירורים", טענו השניים. הם הוסיפו וטענו כי החלטות המועצה לא עלו תמיד בקנה אחד עם המציאות החדשה של הכדורגל בארץ, וכי כל כוונת ההנהלה היא להשאיר בשליטתה את הקבוצה שהייתה מזוהה עשרות שנים עם ההסתדרות.

אף המהפך הפוליטי שחל ב-1977 היווה גורם משפיע על סירוב אנשי מועצת הפועלים למסור את הקבוצה לידיים פרטיות, גם אם מדובר באנגלנדר-וולך. וכדי להוסיף "חטא על פשע", הרי שבמהלך מערכת הבחירות התקיים משחק אימון בקריית חיים בין שתי קבוצות שחקנים, "המערך" מול "הליכוד". הידיעה בעיתונות הזעיקה את מזכ"ל הפועל דאז, יצחק אופק, ששיגר מכתב חריף לשחקנים, ובו תקף אותם קשות על עצם "הרעיון הנלוז", לדבריו.

לאחר פרק זמן קצר נענו השניים לפניית מכבי חיפה, שהייתה אז בליגה הארצית, ועברו לשורותיה. שוב התברר שגם לסמלים יש מחיר. במקרה המדובר הספיק סכום של 35.000 לירות (17.500 לירות לשחקן). אנגלנדר הגדיל לעשות, כאשר בדרכו על גביע ראש העיר הבקיע את שער הניצחון למכבי.

יצחק אנגלנדר חזר להפועל כמאמן וכמנהל, ואילו יוחנן וולך עבר לתפקידי ניהול מרכזיים במכבי.

מי היה מאמין -
וולך ואנגלנדר
במדים ירוקים

Football

שיש להשתדל מאוד להחליף את מספרי החולצה בין ניר סביליה לבין ראובן עטר. לאחר אין ספור שיחות טלפון וחילופי פאקסים בין חיפה לניון שבשווייץ עם האנשים הקובעים ב-UEFA, התקבל האישור, נשלחה רשימה מתוקנת, ועטר השתתף במפגש הכפול עם ברוז' הבלגית וגם במשחק הראשון נגד איאקס אמסטרדם.

חולצה מספר 10 - עטר לא משחק עם מספר אחר

כיצד עברה החולצה מספר 10 מניר סביליה לראובן עטר?

כל קבוצה שמשתתפת בסוף העונה במפעל אירופאי בזכות המיקום בליגה או בגלל זכייה בגביע מקבלת תיק עב כרס מ-UEFA, ובו הנחיות מפורטות הנוגעות, בין היתר, לרישום, לציוד, לתקנון או למשמעת. בשלב הראשון נדרשת הקבוצה לשלוח את רשימת השחקנים הרשאים להשתתף במשחקים, בציון מספרי החולצות. את הרשימה יש להעביר למשרדי UEFA לפני המשחק הראשון, ולאחריו אין אפשרות להוספת שמות או להחלפת מספרי החולצות.

את מידת ההקפדה ב-UEFA על קוצו של יוד חשו על בשרם אנשי מכבי חיפה בפרשת הפאקס בעניינו של וואליד באדיר. (באדיר עלה לשחק למרות איסור שחל עליו בגלל פאקס שלא נקרא על-ידי אנשי מכבי חיפה, וכתוצאה מכך נפסל נצחונה של הקבוצה והיא הודחה מהמשך המשחקים) כאשר הוגשה הרשימה ל-UEFA לקראת משחקי הפועל אופל חיפה בגביע האלופות, היה מספר חולצתו של ניר סביליה 10.

הרשימה נשלחה במהלך חודש יולי 1999, לפני המשחק הראשון עם בשיקטאש איסטנבול. סביליה השתתף במשחקים נגד הטורקים, ואחר כך במפגש הכפול עם ולנסיה מספרד. חיפה נפרדה מגביע האלופות, אבל זכתה להזדמנות נוספת בגביע UEFA.

בינתיים הוחתם בקבוצה ראובן עטר לקדנציה שנייה, ובעקבות זאת התעוררה בעיה קשה. עטר שיחק אך ורק בחולצה מספר עשר, והיה קשה להסביר לפקידים ב-UEFA

To UEFA

PLAYER'S LIST

Name	Shirt Number
Auate Dudu	22
Ulianov Dimitri	7
Azulay Ami	2
Ben-Margi Meir	19
Ben-Shimon Ran	5
Amsalem David	17
Milenko Goran	18
Nissim Oren	8
Zeituni Oren	14
Halfon Alon	3
Talker Ofer	4
Tartazki Eyal	13
Leibovitz Kfir	6
Sivilita Nir	20
Kastiel Emil	12
Rosso Giovanni	11
Shelach Amir	24
Turjman Amir	9
Ferro Anan	1
Tal Ilan	16
Gabay Erez	23
Attar Reuven	10

Galil Glasberg
Secretary
Hapoel Opel Haifa F.C.

ראובן עטר נאבק עם שחקני איאקס. משמאל: הרשימה המתוקנת

וותיקי הפועל במפגש אחד מיני רבים

כבוד לוותיקים; גם במשחק ההכתרה לא שוכחים את אלה שסללו את הדרך

שלושה דורות של כדורגל במשחק וותיקי הפועל

איציק התייחס לעונת 1962 - 1963: "במהלך העונה, כשראינו שהקבוצה נקלעת למאבקי תחתית הציע היו"ר, שלום קולמן, שנוותר על הגביע כדי להתרכז בליגה. למזלנו, לא קיבלנו את ההצעה והצלחנו להשיג במשחקי הגביע את מה שלא הצלחנו להשיג בליגה. ניצחנו את בני יהודה 0:4 משערים של זיגי בלום (2), רובי יאנג וגודי גולדברג, ועלינו לרבע הגמר, שם גברנו על בית"ר ירושלים 1:2 (הבקיעו שוב יאנג ובלום). לחצי הגמר מול מכבי שעריים נסענו 3 פעמים לנתניה. בפעם הראשונה נדחה המשחק בגלל מותו של נשיא המדינה יצחק

מפגשים עם ספורטאי עבר

מפגש עם שחקני שנות ה-50: אשכנזי, ששון וגלסברג

איציק אשכנזי הצטרף להפועל חיפה מהכוח תל אביב בשנת 1956, וכעבור שנתיים הבקיע את שני שערי הניצחון בגמר גביע העשור. אחר כך היה משחקני המפתח של הפועל חיפה, וכקפטן הקבוצה הניף את גביע המדינה בשנת 1963 לאחר ניצחון 0:1 בדרבי. משה (שש) ששון התחיל לשחק בקבוצת הנוער של הפועל ב-1954, וב-1956 שיחק בקבוצה שזכתה באליפות הנוער הארצית כשהמאמן היה דוד שוייצר, לימים מאמן הבוגרים והנבחרת הלאומית. מקבוצה זו עלו לקבוצה הראשונה שמחה אורן, יגו סימנדיריס, גיורא חיים ואברשה רובינשטיין. שוייצר, שבעונה שלאחר מכן אימן את הבוגרים, קידם את חניכיו מקבוצת הנוער. גליל גלסברג שיחק ב-1951 בקבוצת הנוער, הפועל מעוז חיפה, ולאחר מכן בקבוצת הנוער, הפועל יהודה, שהייתה מהטובות בארץ.

משחקו הראשון בקבוצת הבוגרים היה ב-1.1.55 אחרי שהשתתף בנבחרת הנוער הראשונה של ישראל בהדרכתו של המאמן האנגלי, ג'ק גיבונס. לאחר מכן עבר להפועל קריית חיים עם דוד שוייצר שצירף שחקנים נוספים מסגל הפועל חיפה. בקבוצה זו שיחק במהלך שתי עונות מוצלחות. צ'ייקובסקי החזירו להפועל חיפה, ומשחקו הבולט היה נגד מכבי פתח תקווה שבו כבש את כל ששת שערי הניצחון, 1:6 לחיפה.

כל משתתפי המפגש נקשרו לאגודה למשך שנים רבות, בעיקר כמאמנים במחלקת הנוער, ובשיחה שנשאה בעיקר אופי נוסטלגי העלו זיכרונות מתקופת הזוהר שלהם. **שש:** "אני זוכר שכאשר באנו לאימון שהיה מתחיל כרגיל בכמה סיבובים סביב המגרש, אנחנו הצעירים פרצנו קדימה כדי "להוכיח", ואז מרטין שהיה הקפטן אמר: "חבר'ה, תעברו לסוף ואל תרוצו כל כך מהר. אנחנו באים מיום עבודה ואתם מבית הספר".

המפנה חל עם הגעתו של צ'יק שהנהיג נהלים חדשים. לשחקנים הוסדרו מקומות עבודה שבהם התאפשרה לשחקנים יציאה לאימונים (גם לאימוני בוקר). הקבוצה יצאה למסעדות אחרי האימונים ושהתה בבית מלון לפני משחקי השבת. אפילו הפועל פ"ת, שהייתה אלופה כמעט קבועה באותן השנים, לא זכתה לתנאים כאלה.

כאשר שירתתי בסדנת בת גלים, צ'יק בא לראות אילו מאכלים אני אוכל בבסיס. כשהש"ג לא אפשר לו להיכנס אמר צ'יק: "הייתי חבר של טיטו בפרטיזנים, איך אתה לא מכניס אותי?"

כשראה את האוכל אמר: "עם אוכל כזה אי אפשר לשחק כדורגל", ונתן הוראה שאוכל במסעדה בבת גלים ואחתום, והפועל תשלם.

Football

מפגש חברי בביתו של דוד גביסון בתמונה: פיקר, אשכנזי, אורן, גלסברג, ויקטור יאנג, ששון, רובי יאנג, גביסון ואוזלבו

הקריירה. את מקום הפורשים מילאו שחקני הנוער של האגודה, שהיו תמיד בין קבוצות הצמרת בליגה לנוער. התופעה של מעבר שחקנים רבים בעת ובעונה אחת לבוגרים הייתה מקובלת מאוד. היום הדבר בלתי אפשרי בגלל המקצוענות והעדפת הקבוצות לקלוט שחקנים איכותיים מבחוץ.

בשיחה לא היה ניתן להתעלם מהנושא הכספי, בעיקר בגלל המציאות המקצוענית של היום.

גליל: "לאחר הניצחון בדרכי של 1959 קיבלנו מעטפה ובה 50 לירות, לא מהנהלה אלא מהאוהדים".

שש: הכסף הראשון שקיבלתי היה דווקא אחרי משחק של נבחרת חיפה. באנו לבית הפועל, ושווייצר נתן לי מעטפה. זכור לי שאמרתי את המשפט המטופש הזה: "אותי לא משחדים בכסף". תגובה זו התאימה לערכי של חניך "השומר הצעיר" של אותם הימים. שווייצר השיב לי ולינגו סימנדרים: "ילדים, קחו את הכסף ולכו לבלות".

ובכל זאת, איש מהנוכחים לא היה מוכן להתחלף עם הדור העכשווי. כנראה, הערכים חזקים מן החומרות.

מפגש עם שחקני העבר - מרטין, ענתבי וחביבי

מרדכי מרטין היה מהבולטים בהפועל חיפה של שנות ה-50. הוא הושאל מהפועל תל-אביב, ונשאר בקבוצה כמעט עשור. מרטין שיחק בנבחרות ייצוגיות, וכראש הקבוצה היה עליו לגשר בין שחקנים מבוגרים שעלו ארצה זה עתה, לבין צעירים צברים שהיוו ניגוד גמור באופיים ובהרגלי האימון והמשחק שלהם. יש לזכור שמדובר בעידן החובבנות, כאשר הפועל לא יכלה להעניק לשחקניה דבר, זולת מקום עבודה, ששבזכותו היה ניתן להתאמן באופן סדיר.

ובכל זאת, היו תמיד מעמדות בקבוצה. כולם שווים, אבל יש כאלה ששווים יותר. למשל, השוער יצחק גרואר שהיה איש מפתח בקבוצה, היה בא בשבת בבוקר למגרש הישן ומודיע לאלן, האיש הקובע בהנהלה, כי כואב לו בחזה,

בן צבי, בפעם השנייה אסר מרכז מכבי על שעריים להופיע, ורק בפעם השלישית ניצחנו 0:3 משערים של שמחה אורן, יוסי מיכאליס וגודי גולדברג. בגמר נפגשנו בקריית אליעזר עם מכבי חיפה, ניצחנו 0:1 - והשאר היסטוריה.

גליל: "בדור שלנו החברות הייתה ערך עליון. כסף רב לא היה, אבל בכל מה שקשור לתנאים הנלווים, חיפה הייתה המובילה בארץ. אין ספק שתקופתו של צ'יק נחשבת לתור הזהב של הקבוצה. מעבר להישגים של עונות 1960-1958 הצליח צ'יקובסקי להחדיר בשחקנים את אהבת המשחק, את השאיפה לנצח תמיד, ואת הרצון להמשיך בענף הכדורגל גם לאחר שסיימו את הקריירה במגרש. 85% מהשחקנים ששיחקו בהפועל בתקופתו היו למאמנים".

שש: "צ'יק אמר לי פעם, שאלמלא הכדורגל הוא היה הולך יחף עד היום".

גליל: "במשחק שבו כבשתי שישייה מול מכבי פ"ת, שיחקתי כמקשר שמאלי פורץ. באחד המקרים עמדתי על קו האמצע עם הפנים לשער שלנו, החזרתי כדור לצ'יק, הסתובבתי ורצתי בכל המהירות לכיוון שער היריב. הכדור שמסר לי נחת לפני הרגל השמאלית סמוך לרחבה, ומשם הדרך לרשת הייתה קצרה".

איציק: "בתקופה שבה פאל יאבור, היה המאמן (אחרי צ'יק), שיחקתי כחלוץ עקב היעדרות החלוצים הקבועים, שלמה לוי וגינזבורג. הבקעתי 8 שערים, וכשהשחקנים הקבועים חזרו אמר לי יאבור: הבקעת 8 שערים, איך אני יכול להחזיר אותך לרץ הגנתי? אמרתי לו: "אתה המאמן, אשחק בכל מקום שתורה לי. אשכנזי פרש ממשחק בהפועל לאחר הזכייה בגביע בשנת 1963, וכשהגיע המאמן החדש, מינדה יובנוביץ, שימש כעוזרו בנסיעה לקפריסין לקראת עונת 1964-1963".

במועצת הפועלים התעוררה השאלה מי מהשחקנים ייסע, וכאשר התלבטו בין אשכנזי ואנגלנדר שעלה מהנוער, אמרתי להנהלה: "אני את שלי עשיתי, קחו את הילד - עתידו לפניו".

אחרי שפרש שיחק אשכנזי בטירת הכרמל, עבר לאימון, וסיים את קריירת המשחק בגיל 39 בזיכרון יעקב.

שש: "בגיל 26-27 שכנעו אותנו שאנחנו כבר "זקנים". אמרתי לעצמי: "וואלה, אני כבר מבוגר. רק כשעברתי לשחק בטירה ובעכו, והבקעתי יותר שערים מאשר בחיפה, הבנתי שיש לי עוד מה לתרום. תראו היום שחקנים שגילם קרוב ל-30. הם בשלים, בעלי ניסיון ויכולת. בזמנו הייתה תחלופה גדולה, כמעט לא היה שחקן מעל גיל 30 ששיחק בהפועל חיפה".

גליל: "התחלופה התאפשרה בעיקר עקב קיומן של קבוצות-בת להפועל, ובראשן הפועל קריית חיים. שחקנים לא מעטים עשו את הדרך בין הקבוצות, הלך וחזר.

בתחילת שנות ה-50 היו קבוצות הבת של הפועל חיפה - הפועל "הנמל" והפועל "דרור". הראשונה הורכבה בעיקר משחקנים מבוגרים שעלו ארצה אחרי מלחמת העולם, והשנייה נבנתה ברובה מיוצאי סלוניקי, ואלה היוו "מרכזי קליטה" לשחקנים שנפלטו מהפועל חיפה לפני סיום

מרדכי מרטיין - מהבולטים בשנות ה-50

הטכני, ופחות ביכולת הפיזית".

משה חביבי, שעשה את מרבית שנותיו ככדורגלן במכבי חיפה ועבר להפועל ב-1961 כשהמאמן היה פאל יאבור, נזכר בסיפור המלמד על רוח התקופה. "באחת מאספות הקבוצה קם אברהם'לה נסטנפובר ושאל: "למה לא משלמים לנו?" ארנון רוקמן, שהגיע מהקיבוץ, שאל אותו: "תגיד לי, אתה משחק בשביל כסף?" אברהם'לה ענה לו: "כשתצטרך לקנות במכולת ולשלם משכנתא – נראה אותך". כעבור שנה עזב רוקמן את הקיבוץ, נולד לו בן (רונן, לימים אף הוא כדורגלן בקבוצה). באחת האספות, כשכבר מונה לראש קבוצה שאל את בן זאב: "מה עם הכסף שחייבים לנו?" אין זה יאה לעלות על דפי ספר זה את תגובתו של נסטנפובר.

צ'יק חותם על כדור של פעם, לידו אריה קוך. יושבים בחזית: אברהם גינזבורג, משה חביבי ונתן פרסלני

כשהוא מצביע על מיקומו של הלב. מה שכיסה על הלב היה כיס חולצתו של גרואר. אלן שלף שטר של 5 לירות (סכום נכבד בראשית שנות ה-50), ותחב לכיסו של השוער. וראה זה פלא! עכשיו כבר נרפאו כאביו.

ב-1956 הובא לחיפה דוד שוויצר שהיה שחקן פעיל בהפועל תל-אביב כדי לשמש כמאמן -שחקן. מרטיין, שבשל תפקידו כראש הקבוצה הוזמן לכל ישיבות ההנהלה ודעתו הובאה בחשבון, ביקש לראות את החוזה של שוויצר. ולטר הראה לו בסודיות את החוזה שבו פורטו התנאים המפליגים והבלתי נתפסים עד אז שקיבל שוויצר: דירה של 3 חדרים בכרמל, משכורת מכובדת, מקום עבודה לאשתו, השתלמויות באירופה והבטחה לחזור כמאמן לאחר גמר לימודיו בקלן - בהפועל חיפה או בקבוצה אחרת. סעיף אחד נמחק מהחוזה בהתאם לדרישתו של מרטיין. מדובר בסעיף שקובע ששוויצר יהיה אחראי בלעדי לקבוצת הנוער. מרטיין ראה בכך פגיעה קשה במעמדו ובזכויותיו של עמנואל פריד, האיש שגידל את דור העתיד של הפועל במשך שנים. בסופו של דבר, אימן שוויצר את הפועל קריית חיים במשך שתי עונות.

ב-1957 התכוננה נבחרת הפועל למסע משחקים בארצות הברית. להפועל חיפה היו שלושה שחקנים בסגל: אברהם גינזבורג, לקלי שלנגר ומרדכי מרטיין. במשחק האחרון בליגה נגד מכבי נתניה נוצר מצב שעל פיו אם חיפה תנצח, היא תסיים במקום השלישי, ובמקרה של הפסד היא תיסוג למקום השמיני. חיפה הפסידה, וההנהלה האשימה את השלושה "שעשו סבוטאז'", בטענה ש"שמרו על הרגליים" לקראת הנסיעה. "אם תודו – נסלח לכם", נאמר לשלושה. שלנגר שלא ראה את אחותו הנמצאת בארה"ב למעלה מ-15 שנה, היה מוכן לכל. גינזבורג שמקום עבודתו היה מובטח ולכן לא חיפש עימותים, הסכים גם הוא. מרטיין שהיה איש עקרונות ולא רצה שהודאתו תתפרש כאילו הוא "מוכר משחקים" - סירב. בתגובה דאגו לסלק את מרטיין מהנבחרת. בעקבות זאת הוא נכנס להסגר ועבר למכבי חיפה, היריבה העירונית, ובכך פתח את הדרך לשחקנים משתי הקבוצות.

אברהם ענתבי היה מראשוני קבוצת הנוער שעלו לקבוצת הבוגרים בראשית שנות ה-50. "בזמננו, היינו מרוצים שאפשרו לנו לשחק בקבוצה הראשונה. מי שהעלה לראשונה את נושא הכסף היה גרואר, שדיבר תמיד על עניינים מעשיים".

על אימוני הקבוצה מספר ענתבי: "מה שזכור לי ביותר היו הסיבובים שרצנו סביב המגרש. אפילו אגון פולאק, שהיה מוכבי קבוצת הפאר "הכוח וינה", נהג לפתוח כל אימון ב-40 סיבובים סביב המגרש. וצריך להדגיש שהכוח התפרסמה בעיקר בזכות המשחק

Football

טבלאות, נתונים וסטטיסטיקה

הפועל חיפה - ציוני דרך

1924 השם הפועל ניתן לראשונה לקבוצת ספורט של פועלים בחיפה. בשנה זו נוסדה קבוצת הכדורגל הראשונה של הפועל בארץ ישראל.

1932 הפועל חיפה מתמודדת בגמר הגביע הארץישראל נגד נבחרת המשטרה הבריטית. בתוצאה של 0:1 לטובתה מופסק המשחק בשל שערוריית שיפוט. ההתאחדות, שנשלטה בידי האנגלים, פוסקת ניצחון טכני למשטרה.

1934 נבחרת א"י מקיימת את המשחק הבינארצי הראשון במוקדמות הגביע העולמי. בהרכב הנבחרת נגד מצריים יש ייצוג להפועל חיפה. ה"סטופר", כפי שכונה אז הבלם, היה גדליהו (גזה) פוקס.

1938 הייצוג של חיפה בנבחרת במשחקי קדם הגביע העולמי גדל. אל גדליהו פוקס. הצטרפו גם השוער יוליוס קליין והחלוץ יהושע (שוקה) ברשדסקי. ישראל הפסידה ליוון 3:1.

1947 תחילת הפעילות הסדירה של ענף הכדורגל בארץ ישראל לאחר מלחמת העולם השנייה; קבוצת מ.ט.ק. מהונגריה מתארכת בחיפה ומתמודדת נגד הפועל.

1950 הישג בינלאומי מכובד להפועל חיפה; הקבוצה מנצחת את פנרבחצ'ה מטורקיה 1:3 במשחק מעולה.

1950 מוקמת הליגה הסדירה הראשונה במדינת ישראל העצמאית. הפועל חיפה מתמקמת בצמרת במקום השלישי אחרי מכבי והפועל תל-אביב. שלוש הקבוצות שמרו על רצף הופעות בליגה הבכירה במדינה עד לירידה ההיסטורית של הפועל חיפה לליגה השנייה ב-1981.

1956 אברהם גינזבורג, מגדולי הכדורגלנים בהפועל, הוא "מלך השערים" בליגה.

1958 הכדורגלן היגוסלבי האגדי, זלטקו צ'ייקובסקי, מצטרף להפועל חיפה כמאמן-שחקן. זוהי תחילתו של העידן המקצועני לאחר שנים של חובבנות מלאה. הפועל חיפה זוכה בגביע העשור למדינה, כשהיא מנצחת בגמר את הפועל ירושלים 0:2. יצחק אשכנזי מבקיע את שני השערים.

1958 הפועל חיפה מעפילה לגמר גביע המדינה, ומפסידה למכבי תל-אביב.

1959 הפועל חיפה זוכה באליפות החורף.

1960 מקום שני בטבלה - ההישג הגדול עד אז.

1963 משחק גמר גביע היסטורי מתקיים בקריית אליעזר. שתי הקבוצות שהגיעו למעמד המכובד היו הפועל ומכבי חיפה. הפועל מנצחת 0:1 משערו של שמחה אורן כבר בדקה השלישית. ראש העיר אבא חושי העניק את הגביע.

1964 הפועל חיפה מנצלת את התנופה ומעפילה לגמר שני ברציפות, הפעם נגד מכבי תל-אביב. ההכרעה נופלת רק במשחק השלישי בקריית חיים, שבו ניצחו התל אביבים 1:2. שני המשחקים הראשונים הסתיימו בתוצאת תיקו.

1966 הפועל חיפה זוכה שוב בגביע המדינה כשהיריב הוא שמשון תל-אביב. התוצאה היא 1:2. גודי גולדברג ודוד גביסון הבקיעו את השערים.

1974 יעקב גרונדמן מוביל את הפועל חיפה לגביע נוסף. חיפה מנצחת בהארכה את הפועל פ"ת משער של יוסי ליפשיץ.

1981 הפועל חיפה יורדת לליגה הארצית.

1984 לאחר שלוש עונות חוזרת הפועל לליגה הלאומית, בהדרכת המאמן אהרל"ה גרשגורן.

1986 ירידה שנייה לליגה הארצית; גם המאמן האנגלי פיטר לורימר לא היה יכול להושיע.

1987 הפועל חיפה זוכה בגביע הטוטו בליגה הארצית לאחר ניצחון 2:3 על הפועל עכו.

1992/1991 העלייה השנייה; המאמן רוני דורה מוביל את הפועל לליגה הלאומית.

1993 רובי שפירא מאמץ רשמית את הקבוצה ומזרים משאבים רבים למען חיזוקה

1995 הפועל חיפה מגיעה לגמר גביע המדינה ומפסידה למכבי חיפה 2:0.

1996/1995 אברהם גרנט מצטרף לקבוצה. מטרתו המוצהרת היא להפוך את הפועל חיפה לגורם דומיננטי בכדורגל הישראלי. עונה זו מסתיימת בהצלחה חלקית, במקום הרביעי, ובהשתתפותה של הפועל במפעל האינטרטוטו. רק שער אחד היה חסר לה כדי לשחק בגביע אופ"א. במפעל התנחומים, האינטרטוטו, פגשה הקבוצה את קליפטונוויל, את סטנדרד ליאז', אלבורג ואת שטוטגארט. בשנים האלה הקבוצה מאומצת ע"י חברת "אופל" העולמית באמצעות U.M.I. שבראשה עומד האלוף (מיל') אביהו בן נון. בכך מצטרפת הפועל לקבוצות כמו באירן מינכן, פריס סן ז'רמן ומילאן.

1997/1996 למרות הציפיות הגבוהות מסיימת הקבוצה את העונה במרכז הטבלה תחת שרביטו של המאמן הקרואטי, איוון קטליניץ'. בסיום העונה עבר קפטן הקבוצה, טל בנין, לקבוצת ברשייה המשחקת בליגה הראשונה באיטליה, והפך להיות הכדורגלן הישראלי הראשון בליגה הטובה בעולם

1998/1997 אלי גוטמן מתמנה למאמן, ומתחיל בבניית קבוצה איכותית. הפועל מסיימת במקום השלישי ומתמודדת עם הקבוצה הרומנית, נציונל בוקרשט באינטרטוטו.

1999/1998 הקבוצה מסיימת את הסיבוב

הראשון כמוליכה, והיא מוכתרת כאלופת החורף. לאחר ניצחון בסיבוב השני בדרכי היא מגשימה חלום של עשרות שנים - זכייה באליפות הראשונה.

2000/1999 בעקבות הזכייה בתואר הקבוצה משובצת בשלב המוקדם של ליגת האלופות. בסיבוב הראשון עוברת חיפה את בשיקטאש הטורקית, אבל בסיבוב השני מפסידה לוולנסיה. עדיין במסגרת אירופית, במסגרת גביע UEFA, הקבוצה מצליחה לגבור על פ.צ.ברוז' בסיכום שני המשחקים. היריבה הבאה היא איאקס אמסטרדם. ניצחון מפתיע 0:1 אינו מספיק אחרי הפסד מוקדם של 3:0 בקריית אליעזר.

2002/2001 בצל האסון; רובי שפירא, האיש שהציל את הפועל מבינוניות והביאה לשיא התהילה, הולך לעולמו ומותיר משפחה, מועדון ואלפי אוהדים מיוותמים ואבלים. בסיום העונה יורדת הפועל לליגה השנייה בפעם השלישית.

2004/2003 לאחר שתי עונות "יובש" בליגה הלאומית חוזרת הפועל למקומה הטבעי. תוגת ההפסד בגמר הגביע מול סכנין הופכת לשמחה גדולה, כשבמחזור האחרון מבטיחה הקבוצה את חזרתה לליגת העל.

2005/2004 דווקא בשנת יובל ה-80 להיווסדה, הפועל לא מצליחה להתאושש, והיא חוזרת לליגה הלאומית.

הפועל חיפה, הנהלה ומאמנים 1950-2004

עונה	הנהלה-יו"ר	מאמן/ים	(-) דירוג - הישג מיוחד
1950-1951	ולטר, ברקוביץ, פוקס	בונדי גלנץ	(3)
1951-1952	יהודה וורנר	אגון פולאק	(3)
1953-1954	משה ממון (מוסה פלפל)	שלמה פוליאקוב	(9)
1954-1955	אלן, שמואל ביאליק	גזה פוקס	(9)
1955-1956	י.שנדרובסקי, איזנברג	דוד שוייצר	(6)
1956-1957	ניצב פייל, ש.לנגר	אלי פוקס	(8)
1957-1958	כצנשטיין, מנחם שבל	זלטקו צ'ייקובסקי	(7) גביע עשור, פינליסטית גביע
1958-1959	ולטר יעקב	זלטקו צ'ייקובסקי	(2)
1959-1960	יצחק בן זאב	זלטקו צ'ייקובסקי	(3)
1960-1961	יצחק כהנא	פאל יאבור	(3)
1961-1962	יצחק בן זאב	פאל יאבור	(8)
1962-1963	שלום קולמן	דמיטר דימיטרוב	(12) גביע המדינה 1963
1963-1964	שלום קולמן	מינדה יובנוביץ	(6) פינלסטית גביע
1964-1965	גזה פוקס, בן זאב	מינדה יובנוביץ	(5)
1965-1966	יצחק בן זאב, שלמה אבני	מינדה יובנוביץ	(7) גביע המדינה 1966
1966-1967	יצחק בן זאב	מינדה יובנוביץ	
1967-1968	יצחק בן זאב	דז'ה פרקש	(5) עונה כפולה
1968-1969	צבי צימט, זלטקו מאוטנר	מייק דה-יונג	(5)
1969-1970	יצחק בן זאב	דה יונג, דב מאליס	(10)
1970-1971	צבי צימט	מינדה יובנוביץ	(6)
1971-1972	יצחק בן זאב	אובה קלימצ'בסקי	(6)
1972-1973	יחיאל זלץ, מוסה לוי	קלימצ'בסקי אנגלנדר והרדי	(7)
1973-1974	מרים רוזנטל, יחיאל זלץ	יעקב גרונדמן	(6) גביע המדינה 1974

עונה	הנהלה-יו"ר	מאמן/ים	(-) דירוג - הישג מיוחד
1975-1974	יחיאל זלץ, מוסה לוי	יעקב גרונדמן	(2)
1976-1975	יחיאל זלץ, מוסה לוי	נחום סטלמך	(3)
1977-1976	אברהם המאירי, י.גור	נחום סטלמך	(9)
1978-1977	אמנון צידון	אורי וינברג, מ.שפיגלר	(12)
1979-1978	אמנון צידון	דוד שווייצר	(5)
1980-1979	אמנון צידון	שמואל פרלמן מוטל'ה שפיגלר	(12)
1981-1980	כרמל לוי, דובי שטיין	ש.שנהר, גוזלן	(14) ירידה ראשונה
1982-1981	זאב פלדהיים	א.וינברג, י.אנגלנדר	(ארצית)
1983-1982	יצחק מדר	יצחק אנגלנדר	(ארצית)
1984-1983	יצחק מדר	א.גרשגורן, א.צור	(ארצית) עלייה ראשונה
1984-1983	יצחק מדר	א.גרשגורן, רוני דורה	(5)
1986-1985	יצחק מדר	א.גרשגורן, פיטר לורימר	(15) ירידה שנייה
1987-1986	שוסטר, שגב, ליברמן	יצחק שום	(ארצית) גביע הטוטו.
1988-1987	שוסטר, שגב, ליברמן	אנגלנדר, דורה, גרוס	(ארצית)
1989-1988	שוסטר, שגב		
	אנגלנדר, קאופמן	רוני דורה, אנגלנדר	(ארצית)
1990-1989	יצחק אנגלנדר, קאופמן	יצחק אנגלנדר	(ארצית)
1991-1990	אנגלנדר, קאופמן	ר.סלע, גרשגורן, אנגלנדר	(ארצית)
1992-1991	אנגלנדר, קאופמן, גבאי	רוני דורה	(ארצית) עלייה שנייה
1993-1992	אנגלנדר, קאופמן	רוני דורה	(7)
1994-1993	אנגלנדר, רובי שפירא, ב.ברנשטוק, י.גולדברג	רובי יאנג, ר.דורה, אמציה לבקוביץ	(13)
1995-1994	רובי שפירא, קאופמן	דרור קשטן, ויקו חדד	(13) פינליסטית גביע
1996-1995	נשיא - רובי שפירא מנכ"ל - קאופמן	אברהם גרנט, עמנואל אופיר (עוזר)	(4)
1997-1996	שפירא, קאופמן	איבן קטליניץ, מילה פרניאטוביץ, רוני דורה	(7) אינטרטוטו
1998-1997	שפירא, קאופמן	אלי גוטמן	(3) אינטרטוטו

עונה	הנהלה-יו"ר	מאמן/ים	(-) דירוג - הישג מיוחד
1999-1998	שפירא, קאופמן	אלי גוטמן	(1) אליפות היסטורית
2000-1999	שפירא, קאופמן	אלי גוטמן	(7) גביע אלופות, גביע UEFA
2001-2000	שפירא, קאופמן	גיא לוי, רפי כהן	(3) אינטרטוטו וגביע הטוטו
2002-2001	שפירא, קאופמן	גיא לוי	(11) ירידה שלישית
2003-2002	פירוק זמני, אבי קאופמן	אלי גוטמן, שייע פיגנבוים	לאומית
2004-2003	פירוק זמני, אבי קאופמן	רוני דורה, ברוך ממון	מקום ראשון, עלייה לליגת על ופינאליסטית גביע.
2005-2004	פירוק זמני, אבי קאופמן, יואב כץ	רוני דורה, ניר לוין	(11) ירידה רביעית

הופעות בנבחרת של שחקני הפועל חיפה 2000-1934

שם השחקן	הופעות	שערים
מרדכי פיקר	2	
יעקב ברייר	1	
יהושע (שוקה) ברשדסקי	1	
יחיאל המאירי	1	
ינגו סימנדיריס	1	
יוליוס קליין	1	
יעקב (יינה) שטרן	1	
אמיר שלח	85	
דודו אוואט	14	
דוד אמסלם	31	
ראובן עטר	33	
משה איזנברג	5	
יעקב אסייג	4	
אורן זיתוני	15	
אלון חלפון	5	
פליקס חלפון	38	
ניר סביליה	13	

שם השחקן	הופעות	שערים
טל בנין	78	12
רובי יאנג	50	8
אלימלך לבנטל	25	1
רן בן שמעון	21	
שלמה לוי	14	6
יוחנן וולך	12	
דב עצמון	8	
יצחק אנגלנדר	7	
מישל פורטל	7	
עמיר תורג'מן	7	2
אבא גינדין	6	
צבי טנדלר	5	
גדליהו (גזה) פוקס	4	
גדעון גולדברג	3	
אברהם גינזבורג	3	
נג'ואן גרייב	3	
ארנון רוקמן	3	
גיורא אנטמן	2	
מיכאל בן דוד	2	
משה ליצ'ינסקי	2	
אורי ויינברג	2	

רשימת השחקנים הזרים שהופיעו בהפועל חיפה 1958-2004

גיובאני רוסו על הפנים - לבטח הזר המצטיין של הפועל

גיובאני רוסו מחבק את אברהם גרנט, מאמן מכבי תל אביב, בסיום משחק ההכתרה

אולג יילשב, מינטואן אלין, מיכאל אניציץ ודימה אוליאנוב

זלטקו צ'ייקובסקי
 יוליוס קרושנקין
 אלכסנדר פוצ'יבאלוב
 מיכאל אניציץ
 אלין מינטואן
 פיוטר ייגור
 גנאדי גרישין
 ואצלב יורקוס
 ואדים טישנקו
 גוראן מילנקו
 ייבגני שאקילוב
 אלכסנדר יוביץ
 גרג קובאץ
 נדזאד זריץ
 זלייקו זופטיץ
 ג'ורג' וובר
 מריו סזאר אוליביירה
 זולטן וג
 אסמיר דזאפיץ
 דימיטרי אוליאנוב
 דמיר לז'אק
 מירוסלב ביצ'ניץ
 ויאצ'סלב סוקריסטוב
 סרז'ן צולקוביץ
 מריאן פנה
 ג'ובאני רוסו
 סרגיי פוטבלי
 פיטר אמולה
 ולדימיר גורילי
 ג'ף טוטואנה
 אולג קושלוק
 מזואה אנסומבו
 ויאצ'סלב מלניקוב
 ברנרד האגן
 לבאן חומריקי
 מומוני מסודי
 דבור באייסיץ
 אגידיוס וארנאס
 אולג יילשב
 ויקטור פאצ'ה
 דרקו ווקיץ
 פטריק אובייה

Football

ואלה שמות

שחקני הפועל חיפה בין השנים 1950-2006 השמות בטבלה זו מסודרים לפי שמות המשפחה

א

אבדייב קובי
אבו רומי טארק
אבו רוקון עימאד
אביגדור אמיר
אבידור יובל
אברבנאל אלי
אברהם דודו
אברהמי אסי
אדוריאן כדור
אדרי יצחק
אדרי שלומי
אדרי שלמה
אהרונביץ יצחק
אהרונבסקי יעקב (יענקלה)
אהרוני איתן
אוואט דודו
אוז'לבו שאלתיאל (סלטי)
אוחיון אלירן
אוחנה אבי
אוליאנוב דימיטרי (דימה)
אוליביירה מריו סזאר
אולראן קרלוס
אוסמו רפי
אופיר אלון
אורבך מנחם (מנק)
אורבך שמואל
אורן שמחה
אזולאי עמי
אזולאי רונן
איווניר מוטי
איזנברג משה
אייכנר יצחק
איילי סרז'
אילוז מאיר
אילוז צחי
אינהורן צבי
אינצ'י יצחק
אלבז שלומי
אלון בני
אלון עומרי
אלחדד יגאל

אלימלך עופר
אלפסי סימון
אלקיים אבי
אלקיים אלירן
אלקיים דודי
אמולה פיטר
אמסלם גבי
אמסלם דוד
אנגלנדר יצחק (איציק)
אנטמן גיורא
אניצ'ץ מיכאל
אנסומבו מזואה
אסולין מיכה
אסולין משה
אסייג יעקב
אפוטה יגאל
אפלמן אהרון
אפרת חגי
אקרמן אריה
ארזי מתי
ארמלי זהר
אשכנזי יצחק (איציק)

ב

בוארון אילן
בוזגלו אסי
בוזורגי יצחק
בוטשווילי יצחק
בולוס בולוס
בוני ויקטור
בונפיטו מאיר
בושנקה דיב
ביסיץ דבור
ביצ'ה זוהר
ביצ'ניץ מירוסלב
בכלר אודי
בלום זיגי
בלוש עודד
בליטי גבי
בלסטרה עידן

בן לולו חי
בן איבגי מיימון
בן אמו אלי
בן דוד מיכאל (מישל)
בן זאב יצחק
בן חמו נתן
בן יעקב בני
בן ישי אסיף
בן מרגי מאיר
בן נון אלברט
בן נון בועז
בן נתן דוד
בן סבו שמעון
בן שאנן חיים
בן שושן חיים
בן שושן צחי
בן שמעון רן
בן שמעון שלמה
בנדט דב
בנימין יוסי
בנין טל
בניש אליהו
בסיס לירון
בצלאל משה
ברבדה מוטי
ברגשטט שמואל
ברד מאיר
ברוך צחי
ברוקס תומר
ברוש שי
ברמי משה
ברק גיא
ברקאי גבע

ו

ואנה אהוד
וארנס אגידיוס
וג זולטן
וובר ג'ורג'
והב ברקאת
ווז'חה יצחק
וולך יוחנן
וולף אסף
ווצר רונלד
ווקיץ דרקו
וינברג אורי
וינברג בנימין (בומה)
ונונו משה
וקסמן חיים
ורמוט גיל

ז

זבידאת שאדי
זוהר אביבי
זועבי הישאם
זופטיץ זלייקו
זיו יואב
זייד פנחס (פיני)
זילכה צבי
זיתוני אורן
זליקוביץ אשר
זלצר אריה
זערור יעקב
זריץ נדז'אד

הישאם זועבי

ד

דגני רונן
דהן גבריאל
דהן חיים
דהן חנניה
דהן שי
דוד יהודה
דורה יוסי
דזאפיץ אסמיר
דיאמנט יחיאל (איקה)
דמתי אליהו
דמתי בני
דנינו קובי
דנינו שלומי
דרבקין י.
דרגומיר מריו
דרור ישראל

ה

האגן ברנרד
הדני (דהן) יוסי
הוכדורף אהרון (אהרלה)
הוכדורף ירוחם
הולצמן שי
הלד ראובן
הללי רפי
הלר יעקב
המאירי יחיאל
הנדלר משה
הס שי
הראל שי
הרוש שמעון
הרטוק רובי
הרשקוביץ מוטי

ג

גבאי אפרים
גבאי חיים
גבאי נפתלי
גביסון דוד
גביע שלומי
גבעול ירון
גוטיירס דניאל
גולדברג גדעון (גודי)
גונן שגיא
גורילי ולדימיר
גורמן דימה
גיטה אושרי
גילברט עמי
גילרמן אריה
גינדן אבא
גינזבורג אברהם
גלסברג גליל
ג'נח יוסי
גניש ליאור
ג'קריצה קוני
גרואר יצחק
גרס ליאון
גרופר אורי
גרופר פרי
גרייב נג'אן
גרינבאום טיבי
גרישין גנאדי
גרפונקל מישקה

נג'ואן גרייב

יוסי ליפשיץ

ל

לאופר אפרים
לדנב ויטאלי
לוונטל אלי
לוז בן
לוי דוד
לוי חיים
לוי יעקב
לוי עוזי
לוי שאול
לוי שלמה (שימיש)
לופט אילן
לז'אק דמיר
לזובסקי עמוס
ליברמן דודי
לייבוויץ כפיר
לינד דב
ליסאסי בויקה
ליפשיץ אבי
ליפשיץ יוסי
ליצ'ינסקי משה
ליקבורניק דני
לירון מיכה
ללקין בני
לנדאו יורם
לריח שלמה

אבי ליפשיץ

י

יאנג ויקטור
יאנג עירד
יאנג ראובן (רובי)
יוביץ אלכסנדר
יובלדיו איבוס
יוסף שמואל
יורקוס ווצלאב
יחזקאל שאול
ייגור פיוטר
יילשב אולג
יעקובובסקי שמואל
יצחק רן

כ

כהן אברהם
כהן אהרון
כהן איציק
כהן גיא
כהן יהודה (חלוץ)
כהן ירון
כהן ישראל
כהן עידן
כהן עמוס
כהן ערן
כהן רפי
כהן שמוליק
כיוואן הישאם
כנעאן איסלאם

אהרון כהן

ח

חביב אריה
חביבי משה
חג' חיים
חדד אבנר
חדד יהודה
חודיידה אלירן
חומריקי לבן
חיון ראובן
חיים גיורא
חיימזון יעקב
חליבה אבי
חלפון אלון
חלפון דודו (טטי)
חלפון פליקס
חן טל
חנוני רחמים
חסארמה סאלח
חרזי רונן
חתואלי אברהם

פליקס חלפון

ט

טאובר אריה
טאמר מוחמד
טובול אבי
טובי צחי
טוטואנה ג'ף
טומשי קרול
טישנקו ואדים
טל אילן
טל ניב
טל ראובן
טלקר עופר
טנדלר צבי
טרטצקי אייל

רחמים סלע

ע

עאמר רמי
 עובד ראובן
 עזיז רמי
 עזריה איתן
 עטיה יוסי
 עטר ראובן
 עייש סמי
 עלוש חמודי
 עמיר ניסן
 עמר אייל
 עמר דוד (דדה)
 עמר יוסי (הגדול)
 עמר יוסי (הקטן)
 ענתבי אברהם
 עצמון דב

נ

נאסראדין נביל
 נדלר בנו
 נוימן טיבי
 נוריאל יצחק
 נוריאל שחר
 נחמיאס חנניה
 נחמני משה
 ניינודל יעקב
 נוסובסקי עופר
 ניראון דני
 נסאר עזמי
 נסטנפובר אברהם (אברמל'ה)
 נסים אורן

אורן ניסים

ס

סאבו אמיל
 סבג רועי
 סביליה ניר
 סבן אבי
 סהר אמיר
 סהר רן
 סוויסה יעיש
 סוזביץ אלכס
 סוחר ניר
 סוקריסטוב ויאצ'סלב
 סיבוני שי
 סייג פטריסיו
 סימנדיריס יעקב (ינגו)
 סימנדיריס מיכאל (מיכליס)
 סימנדיריס עמנואל (לולי)
 סלע (סלהוב) רחמים
 סספורטס ערן

מ

מגרלשווילי חיים
 מהראן לאלא
 מוסא אחמד
 מזרחי יניב
 מיאלי אלי
 מיכאליס יוסי
 מילנקו גוראן
 מימון רמי
 מינטואן אלן
 מירו מאיר
 מלול גולן
 מליק יוסף
 מלכה יוסי
 מלכה רוני
 מלכין דני
 מלניקוב ויאצ'סלב
 ממון מור
 מנשקו צבי
 מסובי נצח
 מסודי מומוני
 מסיקה ארז
 מרדכי איתי
 מרטין מרדכי
 מרימוביץ ישקה
 משה שלומי
 משען דני

רוני מלכה

ריבנדיירה א'
רייס שמואל
רמלר שגיא
רקוצ'י

ש

שאלו קובי
שאקילוב יבגני
שוהם יואל
שוורץ שלום
שוורצברד פיני
שוויצר דוד
שום עידן
שוקר אליאס
שטיבלמן איתן
שטיינברג אמנון
שטיינברג לזר
שטיקר שלומי
שטראוס שגיא
שיטרית ניר
שיטרית עופר
שיים צבי
שעממה (שגיב) מיכאל
שלח אמיר
שלי פליקס
שלנגר ולדימיר (לקלי)
שמואל שמואל
שמיר יעקב
שנייד זאב
שפירא אפרים
שפירא מתי
שקד אילן
שקורי נתן
שרון רפאל
שריקי אריק
שרף זאב
ששון מנשה
ששון משה (שש)
ששון נסים

ת

תא שמע נחום
תורג'מן עמיר

צ

צולקוביץ סרז'אן
ציבולה צבי
צ'ייקובסקי זלטקו
ציציאשוילי טימור
צלקה שמעון
צרפתי אילן

ק

קאופמן אבי
קדמון אילן
קובאץ גרג
קובריץ אקוש
קור אליעזר (לייזר)
קופרמן רלו
קורנפלד אלי
קושלוק אולג
קיוביק ליאון
קירשנר ארז
קלוגר (יבין) חיים
קסטיאל אמיל
קפלן אלון
קרופוטקין יהודה
קרושנקין יוליוס
קרמר יוסי
קרמר סמי
קרן עופר

ר

רובינשטיין אברהם (אברשה)
רודריגז קליבו
רוזין שמעון
רוזלס מאיר
רוזלס נמרוד
רוזנטל ליאור
רון עופר
רוסו ג'ובאני
רוקמן ארנון
רוקמן רונן
רושצקי אלי
רזון יצחק

פ

פאלוש טומי
פאצ'ה ויקטור
פארס עימאד
פדידה אהרון
פודגוריאני דני
פוטבלי סרגיי
פומרנץ אליעזר
פוצ'בלוב אלכסנדר
פוקס אלי
פורטה חיים
פורטל מישל
פטיטו מאיר
פיגנבוים שייע
פיזנטי דוד
פיקר מרדכי
פישר חיים
פלאש אורן
פלגי יהושע (שוקה)
פלד (פינקלספלד) איזידור
פלד גיורא
פלדשטיין יעקב
פלדשטיין משה (מוישלה)
פליבצקי אשר
פלצ'י יהושע
פנה מריאן
פס אבי
פפושדו דני
פרו ענאן
פרח אכרם
פרי אורי
פריד עמנואל
פרסלני ג'ימי
פרסלני נתן (לאיוש)
פרץ אבי
פרץ נתן
פרקש שמעון

אורן פלאש

כך קראו לזה פעם

מילון מושגים בכדורגל של שנות הארבעים והחמישים.

משחק כדורגל - פוטבול מאטש - FOOTBALL MATCH
בעיטת 11 מ' - פנדל - שיבוש של PENALTY
נגיעת יד - הנדס - HANDS
בעיטת קרן - קורנר - KORNER-KICK
זריקת חוץ - אאוט - OUT THROW
מחצית - הופטיים - HALF TIME
מגן - בק - BACK
קשר- האפבק - HALF BACK
בלם - סטופר - STOPPER
חלוץ מרכזי - צנטרפור - CENTER FOREWARD
עבירה - פאול - FOULT
בעיטה בלתי ישירה - אינדירקט - IN DIRECT
קוון, שופט קו - ליימן - LINE MAN
שער - גול - GOAL
קבוצת המילואים - רזרבה - RESERVE
הארכה - אקסטרה טיים - EXTRA TIME
נבדל - אופסייד - OFF SIDE
בעיטת שער- מכת בק
כדור - דריבל - DRIBBLING
כושר גופני - קונדיציה - CONDITION
כדור מסובב - פאלש - FALSE
בעיטת יעף - ווליי - VOLLEY
כדור שופט - כדור ביניים (בין השניים)
דרופקה - DROP KICK

Football

1932

**גביע ארץ ישראל 1932
הפועל חיפה - המשטרה הבריטית;
המשחק הופסק בתוצאה 0:1 להפועל
ונקבע ניצחון טכני למשטרה.**

מגרש המכבי בפתח תקוה, 7 במאי 1932; השופט: מר בייטון.
הרכב הפועל חיפה: ולטר, מוקולו, דויטש, מזרחי, פוקס, ריקלין, שמש, אפשטיין, שטרן, בירנצווייג, גייסט.
לאחר שהפועל הובילה במחצית 0:1 משער של גייסט, פסק השופט האנגלי על בעיטת 11 מ' לזכות המשטרה, ושחקני הפועל לא אפשרו את ביצועה. המשחק הופסק, והמשטרה זכתה בניצחון טכני.

1958

**גביע העשור - 1958
הפועל חיפה - הפועל ירושלים
(0:0)**

אצטדיון באסה (בלומפילד) ביפו, 10,000 צופים; השופט: א.דודאי.
ההרכב: מישל פורטל, ינגו סימנדיריס, מישל בן דוד, בולוס בולוס, מיכליס סימנדיריס, משה ששון, אברהם נסטנפובר, יצחק אשכנזי, זלטקו צ'ייקובסקי, חנניה נחמיאס, זאב שרף.
השערים: יצחק אשכנזי 69, 72.
המאמן: זלטקו צ'ייקובסקי, הקפטן: מיכליס סימנדיריס.

**גמר הגביע 1958
מכבי ת"א - הפועל חיפה 0:2 (0:1)**

האצטדיון העירוני ברמת גן, 12,000 צופים; השופט: אהרון ורנר.
ההרכב: משה פלדשטיין, ינגו סימנדיריס, מישל בן דוד, יצחק אשכנזי, מיכליס סימנדיריס, משה ששון, אברהם נסטנפובר, חיים בן שושן, זלטקו צ'ייקובסקי, נתן פרסלני, זאב שרף.
המאמן: זלטקו צ'ייקובסקי, הקפטן: מיכליס סימנדיריס.

**הפועל חיפה
במשחקי גמר גביע**

הגמר של 1963; שמחה אורן מבקיע שער הניצחון חבוש בראשו, בין יאנג לששון

1963

גמר הגביע 1963

הפועל חיפה - מכבי חיפה 0:1 (0:1)

האצטדיון העירוני בקריית אליעזר, 10,000 צופים; השופט: מנחם אשכנזי.

ההרכב: ארנון רוקמן, דוד גביסון, ליאון קיוביק, יצחק אשכנזי, אורי ויינברג, מישל בן דוד, גדעון גולדברג, יוסי מיכאליס, שמחה אורן, משה ששון, רובי יאנג. השער: שמחה אורן, בדקה השלישית. המאמן: דמיטר דימיטרוב. הקפטן: יצחק אשכנזי.

← חוגגים בהסתדרות. שלום בהט, אליעזר מולק, המאמן דימיטרוב, השחקנים והאוהדים עם הגביע

ראש העיר אבא חושי מעניק את הגביע לשנת 1963 לראש הקבוצה יצחק אשכנזי

Football

1966

1964

גמר הגביע 1966 הפועל חיפה - שמשון תל-אביב 1:2 (0:1)

אצטדיון בלומפילד ביפו, 12,000 צופים; השופט: משה אשכנזי.

ההרכב: אליהו בניש, דוד גביסון, עמוס לזובסקי, יצחק רזון, דב עצמון, מרדכי פיקר, אבא גינדין, גדעון גולדברג, מנחם אורבך, שוקה פלגי, רובי יאנג. השערים: גדעון גולדברג, 51, דוד גביסון, 61. המאמן: מינדה יובנוביץ. הקפטן: דוד גביסון.

גם הם שותפים לגביע בשנת 1966. מימין: רובי יאנג, עמוס לזובסקי, בן יעקב, מנחם אורבך ודב עצמון

גמר הגביע 1964 מכבי ת"א - הפועל חיפה 1:2, 1:1, 1:1

שלושה מפגשים; 330 דקות נדרשו כדי להכריע מי תזכה בגביע לשנת 1964.

משחק ראשון - 1:1

אצטדיון בלומפילד ביפו, 20,000 צופים; השופט: מנחם אשכנזי.

ההרכב: ארנון רוקמן, בני בן יעקב, ליאון קיוביק, אפרים לאופר, אורי ויינברג, מרדכי פיקר, ויקטור יאנג, מנחם אורבך, יצחק אנגלנדר, שוקה פלגי, רובי יאנג. השער: רובי יאנג, דקה 26. המאמן: מינדה יובנוביץ. הקפטן: רובי יאנג.

משחק שני 1:1

אצטדיון בלומפילד ביפו, 14,000 צופים; השופט: מנחם אשכנזי.

ההרכב: אליהו בניש, שאלתיאל אוז'לבו, ליאון קיוביק, אפרים לאופר, דוד גביסון, מרדכי פיקר, ויקטור יאנג, גדעון גולדברג, יצחק אנגלנדר, מנחם אורבך, רובי יאנג. השער: ויקטור יאנג, דקה 109. המאמן: מינדה יובנוביץ. הקפטן: רובי יאנג.

משחק שלישי - 1:2 ניצחון למכבי ת"א

אצטדיון קריית חיים, 18,000 צופים; השופט: משה אשכנזי. ההרכב: אליהו בניש, שאלתיאל אוז'לבו, אורי ויינברג, משה ששון, דוד גביסון, מרדכי פיקר, גדעון גולדברג, ויקטור יאנג, יצחק אנגלנדר, אפרים לאופר, רובי יאנג. השער: יצחק אנגלנדר, 65. המאמן: מינדה יובנוביץ. הקפטן: רובי יאנג.

הפועל חיפה מחזיקת הגביע לשנת 1966;
 שורה עליונה (מימין): יאנג, אורבך, גולדברג וגינדין. שורה אמצעית: דננברג (עסיין) יובנוביץ (מאמן), פלגי, רזון, בן זאב
 (מנהל). שורה תחתונה: לזובסקי, פיקר, עצמון וגביסון. עם הגביע - אליהו בניש

הקפת הניצחון עם הגביע - 1966. מרדכי פיקר אוזח בפרס היקר

Football

1995

גמר גביע המדינה 1995.

מכבי חיפה - הפועל חיפה 0:2 (0:1).

אצטדיון רמת גן, 20,000 צופים; השופט: דאוד סוהיל.
 ההרכב: יעקב אסיאג, עופר טלקר, איתן אהרוני, אלון
 חלפון, אחמד מוסא (דני ניראון 62), דני מלכין, טל בנין,
 פיוטר יאגור, ראובן עטר, לירון בסיס (אולג קושלוק 41)
 הישאם זועבי.
 המאמן: ויקו חדד. הקפטן: טל בנין.

1974

גמר הגביע 1974

הפועל חיפה - הפועל פתח תקוה 0:1
 (0:0)

אצטדיון בלומפילד ביפו, 15,000 צופים; השופט: משה
 הנדוורג.

ההרכב: אליהו בניהו. יהודה דוד, ליאון גרוס, יוחנן וולך,
 אהרון כהן, אלי לוונטל, אבא גינדין, יצחק אנגלנדר, דב
 בנדט, בני אלון, גבי בליטי.
 שותפו: יצחק אינצ'י, יוסי ליפשיץ, רולנד ווצר.
 השער: יוסי ליפשיץ, 116.
 המאמן: יעקב גרונדמן. קפטן: יצחק אנגלנדר.

מייד לאחר המשחק - שחקנים, מנהלים ואוהדים

הפועל חיפה זוכה בגביע המדינה לשנת 1974;
 עומדים (משמאל): המאמן יענקל'ה גרונדמן והפיזיותרפיסט דובי שטיין, עומד מימין: מנהל הקבוצה מוסה לוי

גביע הטוטו ליגת העל

2001

הפועל "אופל" חיפה - בית"ר "סובארו"
ירושלים 0:1 (0:1)

23.1.01, אצטדיון רמת גן, 10,000 צופים; השופט: אייל צור.
ההרכב: אואט, טלקר, בן שמעון, אזולאי, בוארון, זיתוני,
אוליאנוב, מינטואן, יילשב, תורג'מן (חלפון 90), נסים
(אניצ'יץ 27).

השער: בן שמעון (45).
ג'ובאני רוסו בבית"ר מול הפועל.
המאמן: גיא לוי. הקפטן: רן בן שמעון.

2004

גמר גביע המדינה 2004

בני סכנין - הפועל חיפה 1:4 (0:1).

אצטדיון רמת גן, 35,000 צופים; השופט: דני קורן.
ההרכב: ענאן פרו, חי בן לולו, אלירן אלקיים, סאלח
חסארמה, חיים מגרלשווילי, מזואה אנסומבו, כפיר
לייבוויץ, שאדי זבידאת, גיל ורמוט, שי דהאן, ג'ף
טוטאנה.

מחליפים: פיטר אמולה, סמי עייש.
השער: שי דהאן.
המאמן: ברוך ממון. הקפטן: אלירן אלקיים.

גמר גביע המדינה לנוער

1964

הפועל חיפה - מכבי חיפה 0:3

אצטדיון קריית אליעזר, 5000 צופים.
השערים להפועל: יצחק אנגלנדר (2), ויקטור יאנג
המאמן: עמנואל פריד
הקפטן: ויקטור יאנג.

גביע הטוטו בליגה הארצית

עונות 1986-1987

הפועל חיפה - הפועל עכו 2:3.

4.3.87, מגרש הפועל חדרה;
השופט: יצחק רוזנברג;
ההרכב: יורם לנדאו, גיא ברק, דוד לוי, ארז קירשנר (קפטן),
אלי בן אמו, מאיר מירו, שלומי שטיקר (רחמים סלע), בועז
בן-נון (יוסי עמר הקטן), חיים בן שאנן, רוני מלכה, רונן
רוקמן.
השערים: רוני מלכה (2) יוסי עמר (1).
המאמן: יצחק שום.

גמר גביע המדינה לנוער

1987

הפועל חיפה - מכבי פתח תקוה 2:4
(1:1)

ההרכב: רונן אזולאי, עופר קרן, בני כהן, אריה זלצר, יעקב
לוי, טל בנין, רונן (אהרונוביץ), רן סהר, צבי מנשקו, יעקב
שוורץ (דוד תורג'מן), מוניס.
השערים לחיפה: זלצר, שוורץ, לוי, רן סהר.
לפתח תקוה: רן בן שמעון, אסי בן שמעון.
מאמן הפועל: אשר אלמני.
כעבור 10 שנים – טל בנין ורן בן שמעון ישתפו פעולה
בהפועל.

גביע הטוטו ליגת העל

1997

בני יהודה תל-אביב - הפועל "אופל"
חיפה 0:3 (0:2)

18.2.97, אצטדיון רמת גן, 3000 צופים;
השופט: חיים ליפקוביץ;
ההרכב: רפי כהן, שרון רפאל, גרג קובאץ', ניר סוחר,
אלון חלפון, אילן צרפתי (פלאש) זלייקו זופטיץ (בן ישי,
הורחק), אבי פס, עופר טלקר (משה אייזנברג), אלון קפלן
(טרונשווילי), זועבי.
השערים: לבני יהודה: אבי תקווה (2) ואלון מזרחי.

Football

בשנת 1996 - לאחר שזכתה במקום הרביעי, שובצה הפועל חיפה בסיבוב הראשון באינטרטוטו. היריבות היו: אאלבורג משבדיה, קליפטונוויל מצפון אירלנד, שטוטגארט מגרמניה וסטנדארד ליאז' מבלגיה. מאמן הקבוצה במפגשים אלה, היה איבן קטליניץ מקרואטיה.

אאלבורג (דנמרק) - הפועל "אופל" חיפה 4:5 23.6.96 (0:4)

אאלבורג, 1500 צופים; השופט: פול גרהם (אנגליה).
הפועל: מיימון, חלפון, בן שמעון, סוחר, קפלן, עמר (לייבוויץ) רוזלס, בנין, טלקר, עטר, (בן ישי), תורג'מן.
מאמן הקבוצה: אמנון רז.
השערים להפועל: תורג'מן (64), בנין (פנדל 67) לייבוויץ (82) קפלן (84).

הפועל "אופל" חיפה - קליפטונוויל (צפון אירלנד) 1:1 (0:1) 29.6.96

נהרייה, 2000 צופים; השופט: קוסטאס קפיטניס (קפריסין).
הפועל: מיימון, טלקר, בן שמעון (בן מרגי), חלפון, קפלן, רוזלס, בן ישי, לייבוויץ, הראל (זועבי), פלאש, תורג'מן (כיאל).
שער להפועל: תורג'מן (7).

סטנדארד ליאז' (בלגיה) הפועל "אופל" חיפה 2:2 7.7.96

ליאז', 6000 צופים; השופט: בק (לוקסמבורג).
הפועל: מיימון, טלקר, חלפון, סוחר, בן מרגי, בן שמעון, רוזלס, זופטיץ, עמר, תורג'מן, זועבי. בסגל היו: אוואט, בן ישי, פלאש, לייבוויץ, קפלן.
שערים לסטנדרד: וומברטו ואדמילסון. שערים להפועל: תורג'מן וזועבי.

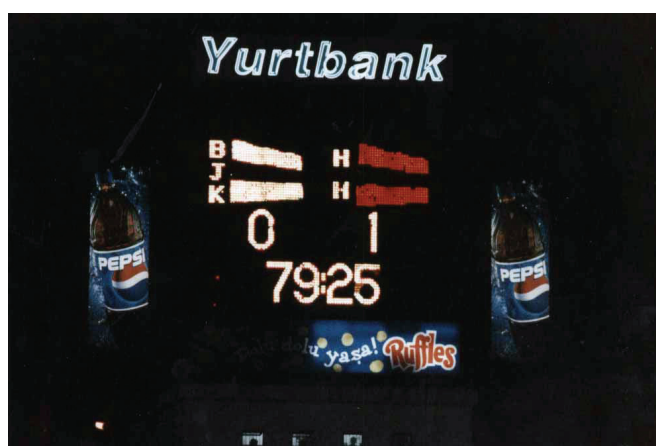
הפועל "אופל" חיפה - שטוטגארט (גרמניה) 4:0 (1:0) 20.7.96

נהרייה, 4000 צופים; השופט: אובצ'אניקוב (רוסיה).
הפועל: רפי כהן, קובאץ', סוחר, חלפון, פלאש (כיאל), בן ישי, בנין, בן שמעון (לייבוויץ), זופטיץ, עטר, תורג'מן (זועבי).

1998 - גם המקום השלישי בתום עונת 1997 - 1998 עדיין לא הקנה להפועל כרטיס כניסה למפעלים היוקרתיים, והיא נאלצה לשחק שוב באינטרטוטו, הפעם במפגש כפול עם נציגול בוקרשט מרומניה. מאמן הקבוצה היה אלי גוטמן.

הפועל חיפה בזירה האירופית משחקים רשמיים

HAIFA
EUROPE
HAIFA
EUROPE
HAIFA

לוח התוצאות באיסטנבול: הפועל - בשיקטש;
המשחק הסתיים בתוצאה 1:1, ושער הזכות מעלה את
הפועל לסיבוב השני במוקדמות ליגת האלופות

הקבוצה לפני המשחק מול בשיקטש בחיפה

רן בן שמעון על הכתפיים. עברנו את בשיקטש

דודו אוואט מודה לקהל בקרית אליעזר

Football

ולנסיה - הפועל "אופל" חיפה 2:0 (0:0) 25.8.99

אצטדיון לואיס קזנובה מסטאייה 32.000 צופים; השופט: אנדרס פריסק (שבדיה)
הפועל: אוואט, טלקר, שלח, חלפון, אזולאי (בן מרגי), אמסלם, אוליאנוב, מילנקו, רוסו, תורג'מן (לייבוויץ), סביליה (נסים).

חיפה לגביע אופ"א.

הפועל "אופל" חיפה - פ.צ. ברוד' 1:3 (0:3) 16.9.99

קריית אליעזר, 7000 צופים; השופט: קונסטנטין זוטה (רומניה).
הפועל: אוואט, טלקר, חלפון, שלח, אמסלם, זיתוני, מילנקו, עטר (אזולאי), רוסו, סביליה (נסים), תורג'מן (בן מרגי).
השערים לחיפה: עמיר תורג'מן (32,18) ניר סביליה (45)

פ.צ. ברוד' - הפועל "אופל" חיפה 2:4 (1:2) 30.9.99

אצטדיון יאן בריידל ברוד', 16.000 צופים; השופט: אולסון (נורבגיה).
הפועל: אוואט, טלקר, חלפון, שלח, אמסלם, זיתוני (עטר), אוליאנוב, מילנקו, רוסו, תורג'מן (אזולאי), סביליה (נסים).
השערים לחיפה: רוסו (18) תורג'מן (78).

השער המצמק של תורג'מן העלה את חיפה לשלב הבא, למפגש מרתק עם קבוצת הפאר, איאקס אמסטרדם.

הפועל "אופל" חיפה - איאקס אמסטרדם 3:0 (2:0) 21.10.99

קריית אליעזר, 17000 צופים; השופט: קומאס מיקולייק, (פולין).
הפועל: אוואט, טלקר (אזולאי), חלפון, שלח, אמסלם, זיתוני, מילנקו, עטר (בן שמעון), רוסו, תורג'מן, נסים (סביליה).

נציונל בוקרשט - הפועל "אופל" חיפה 1:3 20.6.98 (1:1)

בוקרשט, 1500 צופים; השופט: ינקו קוסב (בולגריה).
הפועל: אוואט, פלאש, בן שמעון, אזולאי, דנינו, בן ישי, טלקר, בן מרגי, טל, לייבוויץ, אוליאנוב. שותפו: עזיז, קסטיאל.
השער להפועל: אילן טל.

נציונל בוקרשט - הפועל "אופל" חיפה 1:2 27.6.98 (1:1)

קריית אליעזר, 700 צופים. שופט: מגמדוב.
הפועל: אוואט, פלאש, בן שמעון, (עזיז), אזולאי (קסטיאל), דנינו, טרטצקי, קפלן, לייבוויץ, טל, טלקר (בן מרגי), אוליאנוב, השער להפועל: אילן טל.

למרות ההפסד הכפול מול הרומנים פתחה הפועל את עונת 1998-1999 בנחישות, וחתמה אותה באליפות היסטורית. המאמן גוטמן שהמשיך לאמן את הקבוצה, הכין אותה למשחקים המוקדמים בליגת האלופות. היריבה הראשונה הייתה בשיקטאש איסטנבול.

בשיקטאש איסטנבול - הפועל "אופל" חיפה 1:1 (0:0) 28.7.99

אצטדיון אינונו איסטנבול, 30.000 צופים; השופט: פול דרקין (אנגליה).
הפועל: דודו אוואט, עופר טלקר, אלון חלפון, רן בן שמעון, אמיר שלח, דוד אמסלם, אורן זיתוני, דימיטרי אוליאנוב, ג'ובאני רוסו, גוראן מילנקו (בן מרגי), ניר סביליה (תורג'מן).
השער לחיפה: ג'ובאני רוסו (76).

הפועל "אופל" חיפה - בשיקטאש איסטנבול 0:0 (0:0) 4.8.99

אצטדיון קריית אליעזר, 13.500 צופים; השופט: מיכאל לוף פרוליך (גרמניה).
הפועל: אוואט, טלקר, בן שמעון, חלפון, אמסלם, זיתוני (בן מרגי) אוליאנוב, מילנקו, רוסו, סביליה (נסים), תורג'מן.
חיפה עלתה לסיבוב השני בזכות השער של רוסו באיסטנבול.

הפועל "אופל" חיפה - ולנסיה ספרד 2:0 (0:0) 11.8.99

אצטדיון קריית אליעזר, 15.000 צופים; השופט: מרקוס מרק (גרמניה).
הפועל: אוואט, טלקר, בן שמעון, שלח, חלפון, אמסלם, זיתוני, אוליאנוב, מילנקו (נסים), רוסו, סביליה (תורג'מן).

הפועל "אופל" חיפה - ולנסיה ספרד 2:0 גיובאני רוסו מול מנדייטה הספרדי.

גוראן מילנקו מול שחקני ברז'י

תמונה קבוצתית לפני משחק החוץ בוולנסיה

החלפת דגלונים במשחק הפועל
- וולנסיה;
הקפטנים בן שמעון ומנדייטה,
ושופט המשחק הגרמני מרקוס
מרק

אמיר שלח
בולם חלון ספרדי

Football

אורן זיתוני מול אייאקס.

שחקני הקבוצה בחוצות אמסטרדם; מימין: ענאן פרו, עופר טלקר, רן בן שמעון, אורן ניסים, דודו אוואט ואייל טרטצקי

תלבושת הייצוג במפעל האירופי

גיובאני רוסו במרדף אחרי ארון וינטר

אייאקס אמסטרדם - הפועל "אופל" חיפה 1:0 (1:0) 4.11.99

אמסטרדם ארינה, 45.000 צופים; השופט: קנוט אריק פיסקר (דנמרק).

הפועל: אוואט, טלקר, בן שמעון, חלפון, שלח, אמסלם, אוליאנוב, מילנקו, רוסו, נסים (זיתוני), תורג'מן.
השער: ג'ובאני רוסו (38 פנדל).
רוסו החטיא פנדל בדקה ה-23.

לאחר שלוש עונות עזב גוטמן את הפועל חיפה, אבל הותיר לגיא לוי זכות השתתפות באינטרנטו.
היריבה הראשונה הייתה טאלין מאסטוניה שלא הציבה אתגר רציני גם לקבוצה הצעירה של הפועל.

הפועל "אופל" חיפה - טאלין אסטוניה 2:0 17.6.01 (0:0)

קריית אליעזר, 500 צופים; השופט: איבנוב (רוסיה).
שערים לחיפה: חיים מגרלשווילי (62), אילן טל (88) 11 מ'.

טאלין אסטוניה - הפועל חיפה 3:0 (1:0) 23.6.01

האצטדיון בטאלין, 1500 צופים.
השערים לחיפה: צחי טובי (10), זוהר ביצ'ה (65), עמי אזולאי (88).

הניצחון הכפול על הקבוצה מאסטוניה זימן להפועל חיפה מפגש נוסף עם קבוצה מברית המועצות לשעבר. היריבה בסיבוב השני הייתה דינמו מינסק מבלרוסיה.

דינמו מינסק - הפועל "אופל" חיפה 2:0 30.6.01

האצטדיון במינסק, 2000 צופים.
בלטו בחיפה: דודו אוואט וצחי טובי.

הפועל "אופל" חיפה - דינמו מינסק 1:0 8.7.01 (0:0)

אצטדיון קריית אליעזר, 1000 צופים.
הבולט בחיפה: צחי טובי.

הגרלת המגרשים
באמסטרדם - בן שמעון
ווינטר.

גיובאני רוסו במשחק מול אייאקס באמסטרדם, שבו כבש את שער הניצחון

Football

רשימת הכבוד של בעלי התפקידים בניהול 1950-2004

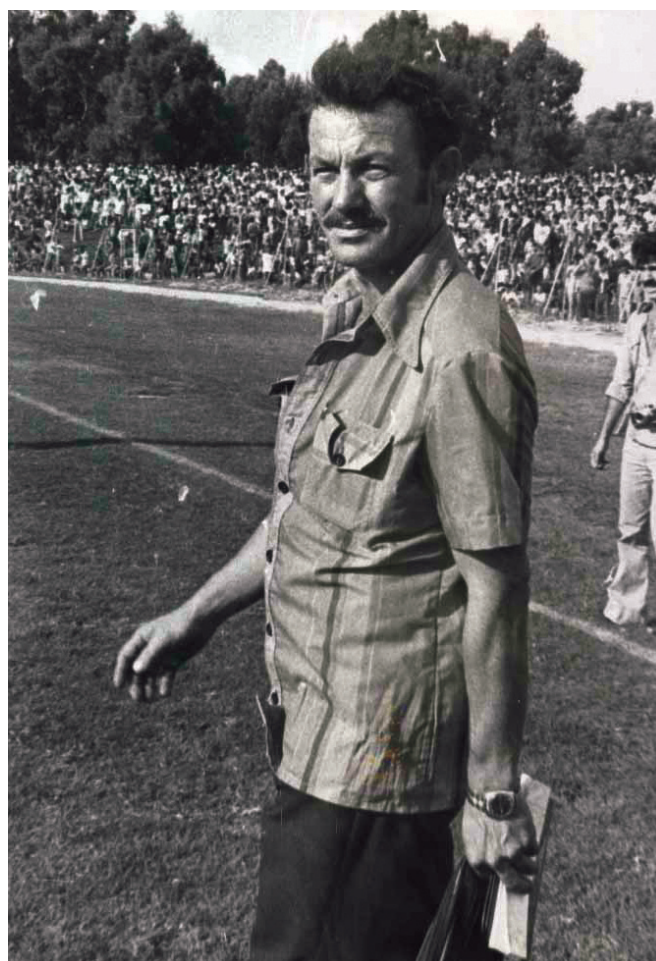
צוות רכואי	מאמני קבוצת הנוער		ניהול מנהלה ומשק
דובי שטיין	עמנואל פריד	ליאון אברהם	יצחק אנגלנדר
יצחק דננברג	דורון רו	יצחק אשכנזי	משה אשר
יצחק בונן	שלומי שטיקר	מישל בן דוד	עמנואל אופיר
ד"ר בצלאל פסקין	לקלי שלנגר	גליל גלסברג	שלמה אבני
ד"ר שיין	משה ששון	יעקב חיימזון	יצחק אלטוביה
ד"ר מיכאל בסר	אברהם גינזבורג	אהרון כהן	איזנברג
ד"ר המבורגר	אלכס טרייגר	אלי לבנטל	יצחק בן זאב
ארווין בקר	ראובן הלד	טיבי נוימן	אפרים גבאי
ד"ר יצחק מנצור	שלומי דורה	רחמים סלע	גליל גלסברג
יורי גוריאנוב			יעקב גור
			יואל גולדברג
			עמרם דהן
			חיים דורה
			תמיר וסרטייל
			יחיאל וקשטיין
			יהודה וורנר
			אלברט טלשיר
			יעקב ולטר
			יצחק כהנא
			דב כספי
			מוסה לוי
			לפר אלימלך
			מתי מורגנשטיין
			דב עצמון
			אמנון צידון
			אבי קאופמן
			שלום קולמן
			שלמה קויפמן
			שלמה קנלר
			אמנון רו
			יצחק ריינפלד
			מנחם שבל
			ראובן שפירא
			יעקב שנדרובסקי

מנהלי הקבוצה עם גביע העשור-
מנחם שבל, וולטר יעקב והמאמן צייקובסקי

דובי שטיין - הפיזיותרפיסט הנצחי של הפועל חיפה

דב עצמון - כמנהל הקבוצה 1977

דובי שטיין מחזיר למגרש את יהודה דוד אחרי טיפול; עומד מאחור מנהל הקבוצה יעקב (קוקו) גור

Football

מחלקת הנוער של הפועל חיפה בית היוצר לכדורגלני העתיד

מכאן נוצר הצורך להקים מחלקת נוער שתדאג למילוי השורות בקבוצה הראשונה, ותשמש ספק של כישרונות צעירים שיחליפו את הפורשים, גם בגלל גילם וגם מפאת פציעותיהם.

בהפועל חיפה נבנתה מחלקת נוער שהייתה בעבר והינה גם היום מהמובילות בארץ.

תחילה היו קיימות שתי מסגרות בלבד, נערים מגיל 12-15, ונוער מגיל 15-18.

כמו הרבה דברים באותה התקופה, המחלקה נבנתה יש מאין, המאמנים הראשונים היו שחקנים מבוגרים מהקבוצה הראשונה שהורכבה ברובה מעולים חדשים שינקו את יסודות המשחק בארצות מוצאם.

עמנואל (מוני) פריד היה הראשון שטיפח את השחקנים שאיישו את הבוגרים מאמצע שנות ה-50 וה-60, ולצדו אימנו טיבי נוימן, לקלי שלנגר ויעקב חיימזון, שהיו שחקנים פעילים.

צייד הכישרונות היה מקס (רויטר) פלאוט, שעבר בשכונות ובמגרשי המשחקים בעיר ואיתר ילדים מוכשרים שהגיעו למגרש בקריית אליהו.

כישרונות בולטים שצמחו בבית היוצר (פחות או יותר לפי סדר הופעתם) הם: יאנגו סימנדיריס, רובי יאנג, יצחק אנגלנדר, דוד גביסון, אלי לבנטל, שלומי שטיקר, טל בנין וגיל ורמוט.

בין המאמנים שעבדו במחלקת הנוער תקופות ארוכות

בכדורגל הישראלי של ראשית שנות האלפיים, כאשר האופציה לרכישת שחקנים על פי צורכי הקבוצה ועל פי דרישת המאמן עומדת בעינה בליגות הבכירות, אין אולי חשיבות רבה מדי למחלקות הנוער באגודה. המגמה הזאת נמשכת מאז עבר הכדורגל בכל העולם לפסים מקצועניים, כששוק ההעברות פתוח ופורח בעיקר לפני תחילת העונה, וכל מאמן משתדל לגבות את עתידו המקצועי במיטב הכוחות שיישמו, הלכה למעשה, את הפילוסופיה והתפיסה האישית שלו.

הדברים היו שונים בתכלית בתחילת שנות ה-50, כאשר המדינה הצעירה עשתה את צעדיה הראשונים בכל תחומי החיים, ובכלל זה בספורט התחרותי.

תופעה של מעבר שחקנים מאגודה לאגודה הייתה נדירה ביותר גם בגלל היריבות בין מרכזי הספורט שחרגה משיקולים של ספורט נטו וגלשה למישור הפוליטי.

גורם נוסף שהכתיב קיום סגל מצומצם בקבוצות, היה החוק שקבע שאין לאפשר חילופי שחקנים במהלך המשחק. כך גם במקרה של פציעה, הקבוצה הייתה ממשיכה לשחק עם עשרה שחקנים.

קבוצת הנוער - אלופת המדינה בעונות 2005-2006 עם המאמן שלומי דורה

שהציב הייתה פיתוח תשתית רחבה של מחלקות הנוער בכל אזור הצפון. לשם כך הוחתם אמנון רז, שעבד שנים רבות בהתאחדות לכדורגל כמאמן נבחרות הנערים והנוער. יחד עם הצוות הניהולי, שכלל את מנהל המחלקה, חיים דורה, והמזכיר גליל גלסברג, נפרשה רשת של בתי ספר לכדורגל בחסות

היו איציק אשכנזי, משה ששון, גליל גלסברג, רוני דורה, ליאון אברהם ואחרים, שגם הם היו שחקני עבר באגודה, כמו מישל בן דוד, אברהם גינזבורג, ליאון גרוס, אהרון כהן ורחמים סלע. מהפכה אמיתית במחלקה החלה כאשר רובי שפירא ז"ל, אימץ לחיקו את הקבוצה, ואחת המטרות הראשונות

הפועל מעוז חיפה - קבוצת הנערים הראשונה לאחר קום המדינה;
עומד (מימין) - מקס פלאוט (רויטר), היום היו קוראים לו "סקאוט". בעונת 1952 אסף ילדים בשכונות

קבוצת הפועל יהודה חיפה, אלופת הנוער בעונת 1956
עומדים (מימין): צ'רבינסקי, סעיד, גיורא חיים, ח' גיטמן, משה (שש) ששון, ברוך שפירא.
יושבים (מימין): דוד דן, שמחה אורן, רפי אלמגור, אברשה רובינשטיין וצבי ציבולה

קבוצת הילדים בעונת 1981-1982, שממנה יצאו שניים לליגה הראשונה באיטליה - טל בנין בכדורגל וגיא גודס בכדורסל

Football

מועדון הפועל חיפה ממעגן מיכאל בדרום ועד ראש הנקרה בצפון, בעמק ישראל ממזרח ובגליל התחתון. מספר הקבוצות במחלקה הוכפל, והוקמה פנימיית כדורגל בנהלל שקלטה ילדים מוכשרים מחיפה ומהעמקים.

הפעילות המבורכת נגדעה באיבה עם פטירתו של רובי שפירא ז"ל, שהספיק זמן קצר לפני לכתו להכות על חטא על שלא דרש מהמאמנים שעבדו בתקופתו לשלב יותר שחקנים מן הבית.

הישגי השיא של המחלקה היו האליפות הארצית הראשונה ב- 1956 עם המאמן דוד שווייצר, זכיות באליפות מחוז הצפון בשנים 1975-1976 עם המאמנים גליל גלסברג וטיבי נוימן.

ב-1964 זכתה קבוצת הנוער לראשונה בגביע המדינה, כאשר ניצחה בגמר את מכבי חיפה 3:0. מאמן הקבוצה היה עמנואל פריד.

בעונת 1987 זכתה קבוצת הנוער בגביע המדינה כשמאמנה היה אשר אלמני.

בסיום עונת 2005-2006 זכתה קבוצת הנוער באליפות המדינה עם המאמן שלומי דורה.

מחלקת הנוער הקדישה את האליפות לזכרו של רובי שפירא ז"ל.

חלוקת גביעים במחלקת הנוער

הנהלת מחלקת הנוער - המנהל המקצועי אמנון רז, המנהל האדמיניסטרטיבי חיים דורה והמזכיר גליל גלסברג, מארחים את אייל ברקוביץ

אייל ברקוביץ מתארח בבית הספר לכדורגל באיצטדיון קריית חיים

טל בנין - פרי ההילולים של מחלקת הנוער, שהתקדם והיה לקפטן נבחרת ישראל

Football